Belgische Muzen-Almanak. Jaargang 1

bron
Belgische Muzen-Almanak. Jaargang 1. André-Benoit Stéven, Gent 1826

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/_bel013182601_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

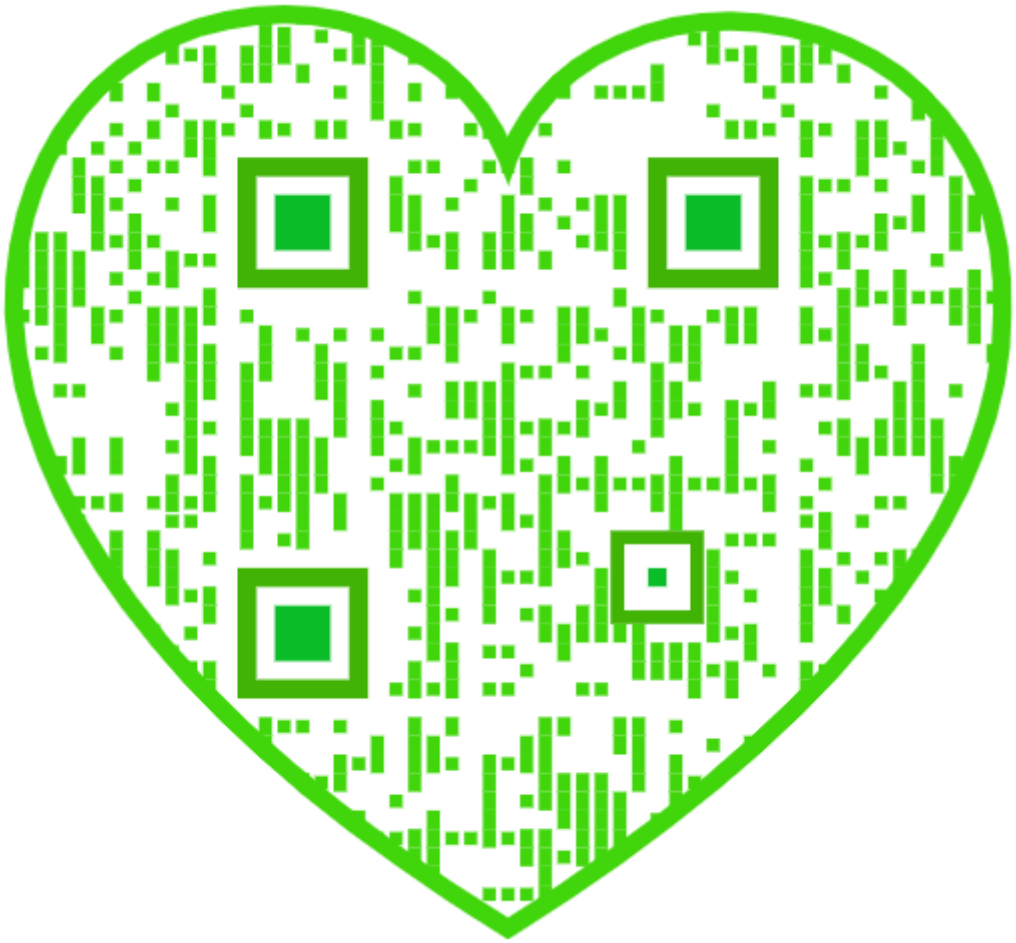

Jaartellingen en Feestdagen Voor het jaar 1826.

Dit jaar is der Juliaansche Periode het	6539.
Dit jaar is sedert de stichting van Rome	2579.
Dit jaar is sedert de Unie van Utrecht	247.
Dit jaar is sedert de herstelling van Nederland	13.

Quatertempers.

Den 15, 17 en 18 februarij.
Den 17, 19 en 20 mei.
Den 20, 22 en 23 september.
Den 20, 22 en 23 december.

Verspringende Feestdagen.

Septuagesima, den 22 januarij.
Aschdag, den 8 februarij.
Paschen, den 26 maart.
De Kruisdagen, den 1, 2 en 3 mei.
O.H. Hemelvaartsdag, den 4 mei.
Pinksteren, den 14 mei.
H. Drievuldigheid, den 21 mei.
H. Sacramentsdag, den 25 mei.
H. Kruisverheff., den 14 sept.
Advent, den 3 december.

Chronologische Cirkels.

De Zonnecirkel is 15.
De Epacta 22.
De Maancirkel of het gulden getal 3.

Jaargetijden.

De Lente begint 20 Maart.
De Zomer begint 21 Junij.
De Herfst begint 22 September.
De Winter begint 21 December.

Eklipsen voor het jaar 1826.

Er zullen in dit jaar vijf verduisteringen plaats hebben, namelijk drie aan de Zon en twee aan de Maan, waarvan alleen de twee laatste in deze streken van Europa zigtbaar zullen zijn.

De eerste is aan de Maan en valt op den 21 mei, omtrent 3 uren 's namiddags.

De tweede is eene kleine Zonsverduistering, voorvallende op den 5 junij ten 6 uren.

De derde is eene Zonsverduistering, voorvallende op den 31 october, omtrent ten 2 uren.

De vierde is eene geheele maansverduistering, voorvallende op den 14 november. De Maan komt geheel verduisterd op ten 3 uren 40 minuten na den middag; het midden, wanneer de maan 17 duimen 40 minuten aan de noordzijde verduistert, ten 4 uren 28 minuten; en het einde der geheele eklips ten 6 uren 24 minuten.

De vijfde is eene Zonsverduistering, voorvallende op den 29 november, het begin ten 10 uren 1 minuut, het midden ten 11 uren 44 minuten, en het einde ten 1 uren 2 minuten.

[Kalender]

Januarij.

L.K. den 1. *N.M. den* 8. *E.K. den* 16. *V.M. den* 24. *L.K. den* 30.

1 ZONDAG	BESNIJDENIS
2 maand	s Basilius
3 dingsd	s Genoveva
4 woensd	s Pharaïlde
5 donderd	s Eduard
6 vrijd	H. 3 Koningen
7 zaturd	s Lucianus
8 ZONDAG	Sol. H. 3 Kon.
9 maand	s Passchasia
10 dingsd	s Agathon
11 woensd	s Theodosia
12 donderd	s Arcadius
13 vrijd	s Godefridus
14 zaturd	s Hilarius
15 ZONDAG	H. Naam Jesus
16 maand	s Marcellus
17 dingsd	s Antonius Er.
18 woensd	s Piet. st. te Rome
19 donderd	s Canutus
	Geboortedag van de Prinses van Oranje
20 vrijd	s Sebastiaan
21 zaturd	s Agnes
22 ZONDAG	*Septuagesima*
23 maand	s Raymundus
24 dingsd	s Timotheus
25 woensd	s Paulus beker.
26 donderd	s Polycarpus
27 vrijd	s Johannes Chrys.
28 zaturd	s Valerius

29 ZONDAG	*Sexagesima*
30 maand	s Aldegonde
31 dingsd	s Petrus Nolasc.

Februarij.

N.M. den 7. *E.K. den* 15. *V.M. den* 22.

1 woensd	s Ignatius
	Geboortedag van de Prinses Freder.
2 donderd	MARIA LICHTMIS
3 vrijd	s Blasius
4 zaturd	s Johanna
5 ZONDAG	*Quinquagesima*
6 maand	s Amandus
7 dingsd	Vasten avond
8 woensd	*Aschdag*
9 donderd	s Apollonia
10 vrijd	s Scholastica
11 zaturd	s Severinus
12 ZONDAG	*Quadragesima*
13 maand	s Benignus
14 dingsd	s Valentinus
15 woensd	*Quatertemper*
16 donderd	s Juliana
17 vrijd	*Quatertemper*
18 zaturd	*Quatertemper*
19 ZONDAG	*Reminiscere*
	Geboortedag des eersten Zoons van den Pr. van Oranje
20 maand	s Elutherius
21 dingsd	s Pepinus
22 woensd	s Pieters st. Ant.
23 donderd	s Felix Bel.
24 vrijd	s Mattheus, Ap.
25 zaturd	s Walburge

26 ZONDAG	*Oculi*
27 maand	s Leander
28 dingsd	Geboortedag van Prins Frederik

Maart.

L.K. den 1. *N.M. den* 8. *E.K. den* 16. *V.M. den* 23 *L.Q. den* 30.

1 woensd	s Albinus
2 donderd	s Carolus, Grave
3 vrijd	s Cunegunde
4 zaturd	s Casimirus
5 ZONDAG	*Loetare*
6 maand	s Coleta
7 dingsd	s Thomas Aquin.
8 woensd	s Jan van God
9 donderd	s Francisca
10 vrijd	de 40 Martelaars
11 zaturd	s Constantinus
12 ZONDAG	*Judica*, s Gregor
13 maand	s Theodora
14 dingsd	s Mathilde
15 woensd	s Longinus
16 donderd	s Eusebia
17 vrijd	De 7 Weeën van M.
18 zaturd	s Gabriël
19 ZONDAG	*Palm-Zondag*
20 maand	s Joachim
21 dingsd	s Benedictus
22 woensd	s Cath. van S.
23 donderd	Witt. Donderdag
24 vrijd	Goede Vrijdag
25 zaturd	s Ludgerus
26 ZONDAG	*PASCHEN*
27 maand	s Joannes, Er.
28 dingsd	s Sixtus, Paus
29 woensd	s Eustachius
30 donderd	s Quirinus

31 vrijd	s Cornelia

April.

N.M. den 7. *E.K. den* 15. *V M. den* 22. *L.K. den* 29.

1 zaturd	s Hugo
2 ZONDAG	*Quasimodo*
3 maand	s Richardus
4 dingsd	*Maria Boodschap*
5 woensd	s Vincentius
6 donderd	s Celestinus
7 vrijd	s Hermanus
8 zaturd	s Albertus
	Geboorted. van de Prinses Wilhelmina
9 ZONDAG	*Misericordia*
10 maand	s Ezechiel
11 dingsd	s Leo, Paus
12 woensd	s Julius, Paus
13 donderd	s Hermenegilde
14 vrijd	s Tiburtius
15 zaturd	s Anastasia
16 ZONDAG	*Jubilate*
17 maand	s Anicetus
18 dingsd	s Idesbaldus
19 woensd	s Crescentius
20 donderd	s Victor
21 vrijd	s Anselmus
22 zaturd	ss Soter en Caj.
23 ZONDAG	*Cantate*
24 maand	s Honorius
25 dingsd	* s Markus, Ev.
26 woensd	s Cletus
27 donderd	s Conrardus
28 vrijd	s Vitalis

29 zaturd	s Petrus, Mart.
30 ZONDAG	*Vocem*

* *Beteek. vleesch-onthoud.*

Mei.

N.M. den 7. *E.K. den* 15. *V.M. den* 21. *L.K. den* 28.

1 maand	* Kruisdagen
2 dingsd	* s Athanasius
3 woensd	* H Kruis vind.
4 donderd	*HEMELV.*
5 vrijd	s Angelus
6 zaturd	s Jan in d'Olie
7 ZONDAG	*Exaudi*
8 maand	s Michiels, Op.
9 dingsd	s Macharius
	Geboortedag van de Prinses Marianne
10 woensd	s Job
11 donderd	s Beatrix
12 vrijd	s Nerius
13 zaturd	*Vigilie*
14 ZONDAG	*PINKSTEREN*
15 maand	s Dymphna, M.
16 dingsd	s Joannes, N.
17 woensd	*Quatertemper*
18 donderd	s Felix
19 vrijd	*Quatertemper*
20 zaturd	*Quatertemper*
21 ZONDAG	H. Drievuld.
22 maand	s Helena
23 dingsd	s Desiderius
24 woensd	s Donatus
25 donderd	H. Sacram. dag
26 vrijd	s Philip. Nerius
27 zaturd	s Theodorus
28 ZONDAG	Sol. H. Sacr. dag
29 maand	s Maximus

30 dingsd	s Ferdinandus
31 woensd	s Petronella

Junij.

N.M. den 5. *E.K. den* 13. *V.M. den* 19. *L.K. den* 27.

1 donderd	s Nicomedes
2 vrijd	s Marcellinus
3 zaturd	s Clotilde
4 ZONDAG	s Quirinus
5 maand	s Bonifacius
6 dingsd	s Norbertus
7 woensd	s Robertus
8 donderd	s Medardus
9 vrijdag	s Pelagia
10 zaturd	s Margareta
11 ZONDAG	s Barnabas
12 maand	s Nazarius
13 dingsd	s Antonius van P.
	Geboortedag des derden zoons van den Pr. van Oranje
14 woensd	s Basilius
15 donderd	s Modestus
16 vrijd	s Ludgarde
17 zaturd	s Alena
18 ZONDAG	s Marcellianus
19 maand	ss Gerv. en Prot.
20 dingsd	s Silverius
21 woensd	s Aloysius Gonz.
22 donderd	s Paulinus, B.
23 vrijd	s Edeltrude
24 zaturd	s Johannes-Bapt.
25 ZONDAG	s Eligius
26 maand	s Jan en Paulus

27 dingsd	s Ladislaus
28 woensd	s Leo, Paus
29 donderd	ss Petr. en Paul.
30 vrijd	s Emiliana

Julij.

N.M. den 5. *E.K. den* 12. *V.M. den* 19. *L.K. den* 27.

1 zaturd	s Rumoldus *Vig.*
2 ZONDAG	Sol. ss Pet. en P
3 maand	s Hyachintus
4 dingsd	s Ubaldus
5 woensd	s Marinus
6 donderd	s Godelieve
7 vrijd	s Willebaldus
8 zaturd	s Elisabeth
9 ZONDAG	de 19 Martel.
10 maand	s Amelberge
11 dingsd	s Pius, Martel.
12 woensd	s Johan. Gualbert
13 donderd	s Anacletus
14 vrijd	s Bonaventura
15 zaturd	s Henricus
16 ZONDAG	O.L.V. Carm.
17 maand	s Alexis
18 dingsd	s Fredericus
19 woensd	s Vincent. de P.
20 donderd	s Margareta
21 vrijd	s Victor
22 zaturd	s Maria Magdal.
23 ZONDAG	s Liborius
24 maand	s Christina
25 dingsd	s Jacobus, ap.
26 woensd	s Anna
27 donderd	s Pantaleon
28 vrijd	s Nazarius
29 zaturd	s Martha
30 ZONDAG	s Abdon, m

31 maand	s Ignatius L.

Augustus.

N.M. den 3. *E.K. den* 10. *V.M. den* 17. *L.K. den* 25.

1 dingsd	s Pieters Banden
2 woensd	Geboortedag des tweeden Zoons van den Pr. van Oranje
3 donderd	s Stephanus vind.
4 vrijd	s Dominicus
5 zaturd	Maria ter Sneeuw
6 ZONDAG	Transfig. Christi
7 maand	s Albertus
8 dingsd	s Cyriacus
9 woensd	s Romanus
10 donderd	s Laurentius
11 vrijd	s Susanna
12 zaturd	s Clara
13 ZONDAG	s Hijpolitus
14 maand	s Eusebius *Vig.*
15 dingsd	*Maria Hemelv.*
16 woensd	s Rochus
17 donderd	s Judith
18 vrijd	s Helena
19 zaturd	s Ludovicus, B.
20 ZONDAG	s Bernardus
21 maand	s Philibertus
22 dingsd	s Timotheus
23 woensd	s Zacheus
24 donderd	Geboortedag van Z.M. WILLEM I.
25 vrijd	s Ludovicus kon.
26 zaturd	s Zephijrinus
27 ZONDAG	s Cesarius
28 maand	s Augustinus

29 dingsd	Onthoofd. s Johan.
30 woensd	s Rosa
31 donderd	s Isabella

September.

N M. den 2. *E.K. den* 9. *V.M. den* 16. *L.K. den* 24.

1 vrijd	s Gillis
2 zaturd	s Lazarus
3 ZONDAG	s Erasmus
4 maand	s Rosalia
5 dingsd	s Bertinus
6 woensd	s Eleutherius
7 donderd	s Regina
8 vrijd	*Maria Geboorte*
9 zaturd	s Adrianus
10 ZONDAG	s Hyacintus
11 maand	Naam van Maria.
12 dingsd	s Guido
13 woensd	s Amatus
14 donderd	H. Kruis Verheff.
15 vrijd	s Nicomedes
16 zaturd	s Cornelius
17 ZONDAG	s Lambertus
18 maand	s Sophia
19 dingsd	s Januarius
20 woensd	*Quatertemper*
21 donderd	s Mattheus
22 vrijd	*Quatertemper*
23 zaturd	*Quatertemper*
24 ZONDAG	s Dalmatius
25 maand	s Firminus
26 dingsd	s Cyprianus
27 woensd	s Cosmas en D.
28 donderd	s Wenceslaus
29 vrijd	s Michiel
30 zaturd	s Hieronymus

October.

N.M. den 1. *E.K. den* 8. *V.M. den* 15. *L.K. den* 24. *N.M. den* 31.

1 ZONDAG	s Bavo
2 maand	de Engelen Bew,
3 dingsd	s Gerardus
4 woensd	s Franciscus
5 donderd	s Placidus
6 vrijd	s Bruno
7 zaturd	s Marcus, p.
8 ZONDAG	s Brigitta
9 maand	s Dionysius
10 dingsd	s Francisc. Borg.
11 woensd	s Gommarus
12 donderd	s Maximilianus
13 vrijd	s Eduardus
14 zaturd	s Donatianus
15 ZONDAG	s Theresia
16 maand	s Gallus, abt.
17 dingsd	s Hedwig
18 woensd	s Lucas, evang.
19 donderd	s Petrus van Alc.
20 vrijd	s Irena
21 zaturd	s Ursula
22 ZONDAG	s Cordula
23 maand	s Johan, Capist.
24 dingsd	s Raphaël
25 woensd	s Crispinus
26 donderd	s Evaristus
27 vrijd	s Florentinus
28 zaturd	ss Simon en Jud.
29 ZONDAG	s Narcissus
30 maand	s Lucianus

31 dingsd *Vigilie*

November.

E.K. den 6. *V.M. den* 14. *L.K. den* 22. *N.M. den* 29.

1 woensd	*ALLERHEIL.*
2 donderd	Allerzielendag
3 vrijd	s Hubertus
4 zaturd	s Carolus Borr.
5 ZONDAG	s Zacharias
6 maand	s Leonardus
7 dingsd	s Willebrordus
8 woensd	de 4 Gekroonde
9 donderd	s Theodorus
10 vrijdag	s Justus
11 zaturd	s Martinus
12 ZONDAG	Kerkwijding
	s Livinus
13 maand	s Stanislaus
14 dingsd	s Seraphion
15 woensd	s Leopoldus
16 donderd	s Edmundus
17 vrijd	s Gregorius Th.
18 zaturd	Geboortedag van H.M. de Koningin.
19 ZONDAG	Sol. van s Livinus
20 maand	s Felix de Valois
21 dingsd	Maria Presentatie
22 woensd	s Cecilia
23 donderd	s Clemens
24 vrijd	s Johan a Cruce
25 zaturd	s Catharina
26 ZONDAG	s Petrus Alex.
27 maand	s Maximus
28 dingsd	s Mansuetus
29 woensd	s Saturninus

30 donderd	s Andreas, ap.

December.

E.K. den 6. *V.M. den* 14. *L.K. den* 22. *N.M. den* 28.

1 vrijd	s Eligius
2 zaturd	s Bibiana
3 ZONDAG	*Advent*
4 maand	s Barbara
5 dingsd	s Sabbas
6 woensd	s Nicolaus
	Geboortedag van den Erf-Prins van Oranje
7 donderd	s Ambrosius
8 vrijd	*Maria Ontvangenis*
9 zaturd	s Leocadia
10 ZONDAG	s Melchiades
11 maand	s Damascus
12 dingsd	s Constantia
13 woensd	s Lucia
14 donderd	s Nicasius
15 vrijd	s Valerianus
16 zaturd	s Everardus
17 ZONDAG	s Begga
18 maand	s Gratianus
19 dingsd	s Nemesius
20 woensd	*Quatertemper*
21 donderd	s Thomas, Ap.
22 vrijd	*Quatertemper*
23 zaturd	*Quatertemper*
24 ZONDAG	s Delphinus, *Vig.*
25 maand	*KERSDAG*
26 dingsd	s Stephanus
27 woensd	s Johan. evang.

28 donderd	Onnoozele Kind.
29 vrijd	s Thomas Cant
30 zaturd	s David
31 ZONDAG	s Silvester

Voorberigt.

DEZE Almanak is vooral zamengesteld voor de Zuidelijke deelen onzes Koningrijks, en van daar dan ook de naam BELGISCHE MUZEN-ALMANAK. - Dien zin hechte het Nederlandsche publiek aan het woord BELGISCHE, te meer daar in België de vorm aan het geheel gegeven is, hoewel wij ook moeten bekennen, dat het grootste aantal der stukjes ons goedgunstig door Hollandsche Zangers is toegezonden. Dank zij hun allen bij dezen toegebragt. Zij hebben mede willen werken, om aan deze gewesten een toonbeeld van Hollandschen, van Vaderlandschen dichttrant te geven. - Dank zij ook aan de Zuidelijke Barden gewijd voor de aangebragte bouwstoffe. De zaden zijn gestrooid, de wortel hecht zich, en weldra prijkt ook hier, onder 's Hemels zegen, en de wijze regering van den braafsten der Vorsten, een bloeijende

boom, en geheel Nederland zal kunnen uitroepen: Wij kennen geene onvruchtbare plek meer in onzen letterkundigen lusthof.

Wij bevelen dit Jaarboekje allen aan, die de schoone kunsten beminnen en beschermen. Mogt onze arbeid de gewenschte gevolgen hebben, dan is de moeite ruim beloond. Wij rekenen voor het volgend jaar op de medewerking der vaderlandsche Dichters, en op de ondersteuning van onze kunstminnende landgenooten.

De Redactie.

GENT, 1 *December* 1825.

Naamlijst der Inteekenaren.

ZIJNE MAJESTEIT DE KONING DER NEDERLANDEN, PRINS VAN ORANJE - NASSAU, GROOT-HERTOG VAN LUXEMBURG, enz. enz. - 10 *exemplaren.*
Zijne Excellentie Grave DE LENS, Gouverneur van Oost-Vlaanderen, Ridder van den Belgischen Leeuw.
De Heeren

Gebr. *Abrahams*, Boekhandelaars, Middelburg. 6 *exemp.*
H. Agterberg, Kapitein, Ridder van de Militaire Willems orde, Gent.
J. Ahlbach, Kapitein, Gent.
N. Altheer, Jur. Cand.
F. Baggerman, Opzigter, Oudenaarde.
A. Bakhuizen, Boekhandelaar, s'Hage. 12 *exemp.*
J.A. Bakker, Teekenaar bij de genie, Oudenaarde.
W. Bär, 2de Luitenant, Dendermonde.
Van der Beken, Controleur der dir. belast., Oudenaarde.
M. Benteyn, Med. Stud., Gent.
J. Benteyn, Surn. bij de Registratie, Gent.
J. van Benthem, Boekhandelaar, Middelburg. 12 *exemp.*
J. Billiet, Avoué, Gent.

M. Blankert, Med. Stud., Gent.
J. Blindenbach, Ontvanger, Aardenburg.
W. van Boekeren, Boekhandelaar, Groningen, 12 *exemp.*
De Boekerij der Letterkundige Maatschappij *Regat prudentia vires*, Gent.
De Boekerij der 17de Afdeeling Infanterie, Gent.
Du Bois, Commis, Lokeren.
Van Bommel, Jur. Cand., Gent.
A. de Bosson, Kapitein, Gent.
A. de Boys, Gent.
J. van Branteghem, Zilversmid, Gent.
G.W. Bretz, Serjant, Gent.
J. Brevet, Burgemeester, Yzendijke.
F. de Brie, Serjant majoor, Gent.
B. van den Broecke, Burgemeester, Aardenburg.
P. van den Broecke, Jur. Stud., Gent.
S. van den Broecke, Notaris, Aardenburg.
N. van den Broecke, Koopman, Aardenburg.
F. de Brouwer, Jur. Stud., Mechelen. 25 *exemp.*
Bunskerken, Kapitein van kleeding, Gent.
Ed. de Burbure, distr. en militie Komm., Dendermonde.
J.M. Callenfels, Jur. Stud., Gent.
J. Carsten, 1ste Luitenant Ingenieur, Gent.

Gebr. *Van Cleef,* Boekhandelaars, Amsterdam. 6 *exemp.*
J.P. van der Sloot Clement, Jur. Cand., Gent.
C. Van Coetsem, Hoogleeraar, Gent.
A. de Coninck, Griffier van 't Vredegeregt, Gent.
Het Gezelschap het Zoontje van *Democriet,* Haarlem.
M. Dobbelaar, Haarlem.
Jonkheer *P.N. Quarles D'Ufford*, Haarlem.
M.T. Duran aan 't Hospitaal, Majoor, Gent.
J.R. Eichler, Luitenant-Kolonel, Directeur der derde Artillerie directie, Gent.
Endeman, 1ste Luitenant, Gent.
Van Enzo, Med. Stud., Gent.
W.H. van Essen, Luitenant Kwartier meester, Gent.
Van den Eynde, Luitenant, gedetacheerd te Aelst.
Du Four, Bouwkundige, Gent.
N.D. Frerichs, Gent.
C.F. Geij, Kapitein der genie, Ridder van het Legioen van Eer, Gent.
H. Gerlings, Jur. Stud, Gent.
A. Goedkoop, Predikant, Gent.
P.J. Goetghebuer, Bouwkundige, Gent.
J.E. van Gorkum, Kolonel bij den generaal kwartier-meester staf, Ridder van den Belgischen Leeuw, Gent.

J. Goteling-Vinnis, Boekhandelaar, Haarlem. 8 *exemp.*
P. Groenia, Luitenant-Kolonel van het 2de bataillon 17de Afd. Infanterie, Dendermonde.
J.M. Guepin, Haarlem.
H.A. Haaken, Zaakgelastigde, Oudenaarde.
A.J. Hackert, Aannemer, Gent.
N.A. de la Haye, Kapitein, Ridder van 't Legioen van Eer, Gent.
Hanssens, Direkteur van policie, Gent.
D. Hennequin, 1ste Luitenant Ingenieur, Gent.
F.J.J. Hennequin, Jur. Stud., Gent.
J.A. Hemy, Lid van den Raad, Aardenburg.
Van Herssen, Kapitein, Dendermonde.
B. d'Haeyere, Letterkundige, Thielt.
J.F. van Hoorebeke, Apotheker, Gent.
E.-J. van Horstok, 1ste Luit. Magazijn-meester, Yperen.
A. d'Huygelaere, Ontvanger, Segelsem.
De Jonge, Professor der Rhetorica, Diest.
De Jongh, Secretaris der genie, Oudenaarde.
A. Keer, Kapitein, Gent.
C. de Keyser, Onderwijzer, Eecloo. 2 *exemp.*
J.L. Kesteloot, Hoogleeraar, Gent.
J. Klaus, Fourier, Gent.

W.C.E. Knock, Serjant-majoor, Gent.
F. Knotzer, Kolonel kommand. de 14de Afd. Infanterie, Ridder van 't Legioen van Eer, Maastricht.
F.W. le Maire Knotzer, Luitenant, Gent.
J.G. Poly Kompenhans, Med. Stud., Gent.
F. Kroese, Geëmploijeerde der genie, Oudenaarde.
M. Latour, 2de Luitenant, Gent.
C. de Langle, Ridder van de Militaire Willems orde, Command. der staf, voor de Societeit *de Eendragt,* te Oudenaarde.
A.M. Lankhorst, Med. Stud., Gent. 3 *exemp.*
P.F. Lejeune, Prokureur des Konings, Gent.
Lejeune, Lokeren.
Liefmans-Bonnet, Avoué, Oudenaarde.
P. van Linschoten Nolet, 2de Luitenant, Ridder van de Militaire Willems orde, Gent.
V. Loosjes, Boekhandelaar, Haarlem. 3 *exemp.*
H.E. Mahne, Med. Stud., Gent.
N. van der Meer, Serjant-majoor, Gent.
D.J. van der Meersch, Med. Doct., Oudenaarde.
J. van der Mey, 2de Luitenant-Adjudant der genie, Gent.
C.A. Metz (Mej.), Haarlem.
Van der Meulen, Luitenant der genie, Yperen.

G.J. Midderigh (Mej.), Rotterdam. 2 *exemp.*
J. Moens, Med. Stud., Gent.
Ohlmeijer (Mej.), Haarlem.
Ongena, Lid der provinciale Staten, Lokeren.
Oudemans, Luitenant der genie, Yperen.
Panel, Serjant, Gent.
A.D. Penn, Med. Stud., Gent.
F. Peuchen, Kapitein, Ridder van de Militaire Willems orde, Gent.
Pfanner (Mev.), geboren *van den Eynde*, Arnhem.
Van Poolsum Booij, Kapitein, Gent.
H.J. Poplimont, Majoor, Ridder van 't Leg. van Eer, Gent.
L.V. Raoul, Hoogleeraar, Gent.
Renier, Onderwijzer, Deerlijk.
C. van Renterghem, Med. Cand., Gent.
Rochell, Kapitein, Ridder van de Militaire Willems orde, Arnhem.
K. Roelandts, Notaris, Thielt.
Roelant, Bouwkundige, Lid van 't Koninklijk Inst., Gent.
Rupertus, Majoor, 's Hertogenbosch.
J. de Ruyck, Fabrikant, Gent.
P.L. van Ryp, Korporaal, Gent.
Van Rysingen, Onderwijzer, Lokeren.

G. de Sagher, Kapitein, Ridder van 't Leg. van Eer, Gent.
G.F. Scharten, 1ste Luitenant, Gent.
R.J. Schierbeek, Boekhandelaar, Groningen. 4 *exemp.*
P.E. Schlüter, 2de Luitenant Kwartier-meester, Gent.
Schmoutziguer, Luitenant Ingenieur, Oudenaarde.
Van der Schrick, Gent. 3 *exemp.*
G.E. Schutters, Boekhandelaar, Middelburg. 10 *exemp.*
A. Schuurman, Kolonel komm. der 17de Afd. Infanterie, Ridder van de Militaire Willems orde, Gent.
C. Serrure, Antwerpen.
J.P. Stieding, Kapitein, Gent.
Smitz, Officier van gezondheid, Amersfoort.
Specht, 2de Luitenant, Antwerpen.
F.A. Spyers, Litt. hum. Cand., Gent.
J. Stoop, 2de Luitenant, Gent.
W.J. Swaanenburg, Koopman, Leiden.
C.A. Thieme, Boekhandelaar, Arnhem. 13 *exemp.*
C.J. Thooft, Kapitein bij de School-komp., Gent.
G. van Tienhoven, Aannemer, Oudenaarde.
J.W. Timmerman, 2de Luitenant, Dendermonde.
De Vassij, Luitenant-Kolonel, Kommandant van 't Huis van arrest, Gent.
Van Vankenburg, Oudenaarde.

W. van Vastrik, Korporaal, Gent.
J.H.F. de Veye de Bruine, Kapitein der genie, Gent.
A. Vermere, Lid van den Raad, Aardenburg. 2 *exemp.*
A.C.J. Verspyck, Papierfabrijkant, Gent.
C.A. Vervier, Agent van den algemeenen Rijkskassier, Eecloo. 3 *exemp.*
Vindevogel, Garde-generaal van Waters en Bosschen, Eecloo.
A. de Voys, te Amsterdam.
G.G. Vreede, Litt. Hum. Stud. 2 *exemp.*
Van der Wal, Boekhandelaar, Gorcum. 6 *exemp.*
J. van Walré, Haarlem.
W.C. Wansleven, Zutphen. 4 *exemp.*
J.F. Wap, Rotterdam.
J.J.F. Wap, Litt. Hum. Stud., Gent.
J. van Wassenhove, Notaris, Wacken.
H. Waterloos, Zout- en Zeepzieder, Gent.
H. van Werkhove, Advocaat, Antwerpen.
Willekes (Mej.), Haarlem.
J.F. Willems, corresponderend Lid van het Koninklijk Instituut, Antwerpen.
J.F. Willems, voor het genootschap van *Taal en Dichtkunde*, te Antwerpen.

Aan den Tijd, bij den aanvang des Jaars.

GEWIEKTE dwingeland, die, nooit verdelging moede,
Het wereldrond in boeijen slaat,
Der eeuwen harde kruin verbrijzelt in uw woede
En bij haar sloping jub'len gaat!
Zeg, bloeit de jong'lings blos nog op uw frissche kaken,
Of hangt u 't grijze haar langs de uitgeteerde wang,
Zal haast uw stervens-uur genaken,
Of is dat uur nog ver, uw levensdraad nog lang?

Zeg, is uw tred nog vast, of waggelen uw' schreden
En beeft reeds de ijz'ren staf in de uitgestrekte hand,
Of groeft hij even diep als duizend jaar geleden,
En is verdelging u nog even naauw verwant?

Ja, immer holt gij voort op onverzwakte vleug'len,
En nog vertrapt uw voet wat hem in 't voortgaan stuit;
Nog zijt gij wars van boei en teug'len,
Nog aast uw oog op nieuwen buit,
Nog schokt uw gang de sidd'rende aarde,
Nog staat ge onwrikbaar als toen de eeuwigheid u baarde,
Nog zijn uw dienaars dood en graf;
Uw magt stort wereldtroonen neder,
Uw wenk heft op hun puin paleis en zetel weder,
Uw hand verdelgt het kroost dat ze eenmaal 't aanzijn gaf!

Nog blijft vergank'lijkheid van u haar loon ontvangen,
Wanneer uw hand haar 't hoofd omkranst;
Nog heft verdelging zegezangen,
Als ge op der eeuwen puinhoop danst;
Het NIET blijft nog uw' buit bewaren,
En ketens de afgerende jaren,

Voor 't menschdom met hun' vloek en zegening helaân;
Nog schrijft ge uw' naam op hechte arduinen,
Eens zal die naam op 's werelds puinen,
Met bloedig schrift, gegriffeld staan!

Verhef u op uwe eerlaurieren
En galm uw schat'rend zegelied:
Weer mogt gij 't feest der sloping vieren,
Weer zonk een magt'loos jaar in 't NIET;
Maar, wat voor u mogt nederzinken,
Eén uitzigt blijft ons tegen blinken,
Ook als ons 't uur van sterven beidt;
Dat uitzigt, voor benev'ling veilig,
Dat uitzigt, aan ons hart zoo heilig,
Dat uitzigt is de *onsterf'lijkheid!*

Verwoest en beuk en sloop vrij de aarde
En plant er uw banieren op;
Verdelg wat nog uw hand er spaarde
En voer uw zegepraal in top.
Waar alles voor uw' magt moet bukken,
Blijft nog dat uitzigt ons verrukken

Uw woede en heerschappij ten trots:
't Is nooit door tijd of lot geschonden,
't Is aan geen tijd noch lot verbonden,
Het blijft tot op den morgen Gods!

Snel voort, op arends vlugt gedreven,
Snel voort in toomelooze vaart;
Gij voert ons naar het doel van 't leven,
Naar 't blij verschiet, waar 't oog op staart.
Het graf zal ons tot rustplaats strekken,
De jongste dag ons vrolijk wekken,
Die 't groote pleit beslissen zal.
Dan vliegt ge uw eigen grenspaal tegen,
Dan wordt uw ondergang ons zegen,
Dan juicht de schepping in uw' val.

Dan rijst, aan onbewolkte kimmen,
De dageraad der eeuwigheid;
Dan zal de zon in 't oosten klimmen,
De zon waarop geen avond beidt;
Dan schroeit, bij 't vrolijk morgen krieken,
Naar vonk'lend vuur uw vale wieken,

En stervend zinkt ge in 's afgronds schoot,
En zinkt er immer dieper neder,
En vloekt uw' val, maar rijst niet weder,
En juichend groet in u zijn laatste prooi, de dood!

Dan vlugt het misdrijf schaamrood henen,
Voor de onschuld, die het lijden deed;
De deugd, in zegepraal verschenen,
Prijkt voor 't heelal, in 't jubelkleed.
Dan zal, van uit des Hemels kringen,
Der Eng'len lied Gods liefde zingen
En heel de schepping vangt dien toon;
De mensch, ontrukt aan 't stof der aarde,
Herneemt zijn' rang, gevoelt zijn waarde,
En juicht met de Eng'len voor Gods troon.

Daar rijst de Regter op de wolken,
Gehuld in 't licht van Gods gewaad,
En wikt en weegt de daân der volken,
En loont hun deugd en straft hun kwaad.
Dan daalt genade uit 's hemels dreven,
Bedekt de schuld en schenkt vergeven,

Door juichende Eng'len voorgeleid....
De schepping is weer vreugd en leven,
De mensch is aan 't geluk hergeven,
En alles ademt *zaligheid!*

G. VAN DE LINDE, J.Z.

ROTTERDAM, 1825.

Uitlegging per Antiphrasin.[*]

Hoort ge iemand *Excellencie* noemen,
Die op *uitmuntendheid* van doorzigt niet kan roemen,
Welnu, wat zwarigheid hierin?
Versta het *per Antiphrasin!*

B.H. LULOFS.

GRONINGEN, 1825.

* *Bellum*, *quia minime bellum* etc.
(Ut grammatici fabulantur.)

Huwelijksgroet
Aan Z.K.H. Prins Willem-Frederik-Karel *der Nederlanden en H.K.H. Prinsesse* Louise-Augusta-Wilhelmina-Amelia *van Pruissen.*

U, tweede Zoon van Neêrlands eersten Koning
En jongste Telg van Pruissen, klinkt mijn lied!
Ontvangt het als een hulde en needrige eerbetooning
Die 't rein gevoel eens vrijen Belgs u biedt.

Heil, Vorstlijk paar, dale op uw sponde neder!
Een ongestoord geluk ruste op uw' echt;
In U hereenig' zich de band, maar grootscher, weder
Die beide Rijken aan elkander hecht;

Twee Rijken, lang door de eer en 't bloed verbonden
Dat door Oranje- en Nassaus aadren speelt!
Dit heilig zustersnoer moog' thans aan de aard verkonden: -
'De laatste wond van Nassau is gebeeld!'

Die heldenstam, voor meer dan drie paar eeuwen
Aan Neêrlands eerste Vorstenteelt verwant,
Was overlang de roem der Aard- en Waterleeuwen
Van Batos erf, en 't vrije Nederland.

Uw Stamhuis, al te vaak in 't wee der tijden
Geslingerd en vervolgd, maar nooit ontaard,
Verhief zich telkens weêr na 't onverdiende lijden,
En bleef der glorie zijner vad'ren waard.

Herkent dien ROEM, doorluchtige Echtgenooten;
Het BLOED, dat Duitschlands troon een' Keizer schonk;
Dien BOOM, die altijd vrucht en bloesems draagt en loten,
En 't LICHT dat, waar het scheen, met luister blonk!

Herkent, vooral, het VOLK voor 't welk uw Vader
Europa's schoonsten zetel heeft gesticht;
Treedt nooit het grafgesteent' des eersten Willems nader,
Of denkt aan zijn' volbragten heldenpligt!

Geen heldenstam, doorluchtige Echtelingen,
Blonk met meer stillen luister in den druk;
Geen, die zich met meer waarde en grootheid zag omringen
Bij 't stadig klimmend Vorst- en Volksgeluk.

ô, Dit geluk zij ook uw' echt beschoren;
Het bloeij', met licht omstraald, door de eeuwen heen;
En 't late nageslacht zie nog dat schijnsel gloren,
Dat U in 't prilst der jeugd reeds 't hoofd omscheen.

Nooit treft het licht der wijsheid 't oog der volken
Vergeefs, wanneer het afstraalt van den troon:
't Wordt vaak bestookt, vervolgd uit donkere afgrondskolken;
Maar 't flonkert veilig om der Vorsten kroon.

Een FREDRIK HENDRIK deed het zegevieren
Op dweepzucht en geweld in Nederland;
En 't nachtgespuis vlood voor zijn schitt'rende banieren,
In spijt van Spanje op vrijen grond geplant.

De GROOTE FREDRIK daagde 't op in 't Noorden. -
En zoo daar 't licht der eeuw nog schijnsel geeft,
Zoo 't daar zijn stralen schiet langs Rijn en Weissels boorden,
't Is door zijn' geest, die over Duitschland zweeft.

En Gij, uit beider Vorstlijk bloed gesproten,
In wien zich beider moed en grootheid paart;
Die zelfde geest van deze uwe eedle naamgenooten
Make U nog luisterrijker eerkrans waard!

Gelijk twee vlieten, uit één bron ontsprongen
En door een zelfde welling voortgestuwd,
In ongelijke streek en kronk'ling voortgedrongen,
Zich weêr in grootscher bedding zien gehuwd;

Om als een stouter landstroom voort te vloeijen,
Door vruchtbare oevers in hunn' loop omzoomd,
Die alles om zich heen ontluiken doen en bloeijen,
Waar 't helder nat met dart'le golving stroomt;

Zóó, Vorstlijk paar, vereenige in uw telgen
Zich de eerste kiem van Nassaus oud geslacht,
In beider takken van den boom, die in der Belgen
Gewijden grond zijn schoonste ontwikk'ling wacht!

Van hier moet zich die stroom gestaâg verbreeden,
Van hier zijn vruchtbare armen zijwaards slaan,
En schooner toekomst in zijn kronk'ling tegentreden
Met al de kracht van een verjongd bestaan.

Reeds schonk ons de echt van uw' doorluchten broeder
De schoonste hoop voor dit toekomstig lot;
En Neêrlands maagd, het oog gekeerd naar d'Albehoeder,
Smeekt thans voor U het zaligst echtgenot.

Van U ook wacht zij, in den rei der volken,
Een' aan haar waardigheid gelijken rang;
En, hoe ook de afgunst poog' die zelfwaardij te omwolken,
Zij smeekt dien van haar' Vorst en 't Staatsbelang.

Geen ijd'le volkentrots bestiert die beden. -
Wanneer zij 't oog op Nassaus telgen slaat,
Dan durft zij onbeschroomd uw' Vader tegentreden;
Dan smeekt zij, maar met fierheid op 't gelaat. -

De Oranje-Vorst duldt kinderen, geen slaven,
Geen vleijende oogendienaars om zich heen;
Hij vordert hulde en trouw, geen laffe wierookgaven;
Bij hem is Land, en Volk, en Vorst slechts één.

Uw voorbeeld kan het best die leer verkonden:
't Lot plaatste U in een glansrijk middenvak,
Waarin uw deugd, aan troon- en volksbelang verbonden,
Reeds meer dan eens een troost'lijk licht ontstak.

Ga voort, en doe van daar die held're stralen,
Aan 't hoogst geluk der volk'ren naauw verpand,
Door alle rangen heen geleidlijk nederdalen;
En blijf er steeds de hoop van 't Vaderland!

Het oog ziet uit dien stand met meerder klaarheid,
Dan van den top der Vorstenzetels neêr;
En dringt met sneller blik tot in de kern der waarheid;
En vindt, misleid, het oogpunt ligter weêr.

Verraad en ontrouw, vleijerij en logen
Omdijken vaak den troon van allen kant;
Een valsche wierook blindt somtijds der Vorsten oogen,
Wanneer hun stoet eendragtig zamenspant.

Wanneer zij, dus vermomd, den troon genaken,
Wordt Vorst en Volk door U het ligtst gediend;
Dan kunt GIJ 't zekerst 't heil van Nederland bewaken,
Als wijze, als held, als Vorst en menschenvriend.

Blijf, Vorstlijk paar! de heldre baak der Belgen;
Wees in dien stand ons-aller oogenlijn;
En moge uw echtverbond, doorluchte Vorstentelgen,
Het lichtend middenpunt van Nassaus zetel zijn.

JOH^{S}. KINKER.

LUIK, 1825.

Aan de vereenigde Nederlanden.

JUICHT, Zuid en Noorder Nederlanden!
Geen afgezonderd staatsbestuur,
Geen Godsdiensthaat knaagt aan de banden,
Zoo vast gestrikt eens door natuur.
Neen - om Vorst WILLEM's rijkskroon scharen
Zich Vlaming, Vries en Luikenaren,
De Henegouwer en de Zeeuw.
Wat zeg ik? Neêrland! 'k hoor door allen
Den broederlijken feestzang schallen;
Zij nadert, *Eendragts gouden eeuw!*

Zij nadert, kennis daagt, geen twisten
Verscheuren 't broederlijk geslacht;
Verlichting, 't sieraad van den Christen,
Verdrijft alom den middernacht.

Ja - broedermin! hoort God mijn bede!
Dan, morgenstar van eeuw'gen vrede!
   Dan, beeldt'nis van Gods vadertrouw!
Dan, praalt gij schitt'rend in ons midden,
't Zij we aan den voet van 't Kruis aanbidden,
   Of in 't eenvoudigst Kerkgebouw.

De liefde kan geen broed'ren doemen,
   Neen - 't oordeel blijft aan God vertrouwd;
Wie trotsch op eigen heil moog roemen,
   De liefde hoopt op elks behoud.
Juich, Neêrland! juich, gij zijt vereenigd;
Uw vroeg'ren ramspoed is gelenigd,
   Uw regt, uw vrijheid wordt beschut,
Uw veiligheid blijft ongeschonden,
De wet, waaraan ge u hebt verbonden,
   Waakt voor paleis, en rieten hut.

Triumf! de vrijheid van 't geweten,
   (Zoo lang betwist door woeste drift,
Die de eer der menschheid deed vergeten,)
   Staat op elk heiligdom gegrift.

Ja! volksverlichting spreidt haar stralen
Langs heuv'lig oord en vruchtb're dalen;
   De jeugd bloeit in haar' held'ren glans!
Daar zelfs, waar 't koor der wetenschappen
Zijn majesteit had zien vertrappen,
   Daar groent op nieuw zijn lauwerkrans.

Waar Neêrlands taal in Vlaand'rens beemden,
   Sinds lang, door een' onzuiv'ren toon,
Veracht'lijk scheen in 't oor der vreemden,
   Herneemt ze op nieuw haar Godd'lijk schoon.
Daar galmt ze in 's helds bevelen krachtig,
Daar kleurt zij 's dichters beelden prachtig,
   Daar vloeit zij zacht in 't maagd'lijk lied,
Daar smelt ze in volle akkoorden roerend,
Daar stijgt zij, ons ten Hemel voerend,
   Wen 't hart aan JEZUS hulde biedt.

't Is Neêrlands taal, zoo veel beduidend,
   Die 't laf gevlei der slaven tart;
Die taal, zoo treffend, zoo welluidend,
   Is de echte taal van 't edel hart!

Zij bruist, vloekt Neêrlands juk en banden!
Als golven, brijz'lend op de stranden;
Maar, spreekt haar 't wichtje op 's moeders schoot,
Dan streelt zij lief'lijk onder 't kozen,
Als 't koeltje, dat van jonge rozen
Den dauwdrop kust, bij 't morgenrood.

De kunsten vlechten eerlaurieren,
Al juichend - in den broederband;
Zij blijven uw verbindt'nis vieren,
ô Noord- en Zuid'lijk Nederland!
Door taal noch zeden meer gescheiden,
Blijft u dezelfde roem verbeiden;
Natuur bezegelt uw verbond.
Waar Schelde en Maas hun golfjes voeren,
Omsling'ren ze, als met parelsnoeren,
Den vrijen vaderlandschen grond.

PETRONELLA MOENS.

UTRECHT, 1825.

Een nieuw Lied, van een Meisje en een' Schipper. Gezongen ter bruiloft van jonkh. W.V.R. en jonkv. E.O.T.N.

WIJS: *Als 't begint.*

't **W**AS ochtend; een meisje ging wand'len aan 't strand;
Een bootje, dat vlagde, lei reê;
En straks was de vriend'lijke schipper ter hand,
Die sprak: ‘Schoon kind, wilt gij meê?
't Is het regte getij om te varen,
Nu de morgenzon glanst op de baren.
Grijp moed, schoon kind, en vaar meê!’

Het meisje, met blosjes op voorhoofd en wang,
Stond peinzend aan 't ruim van de zee;
Daar klonk uit den hoogen een toovergezang;
Daar murmelde 't zacht langs de reê:

‘Ga varen, lief kind! ga varen!
De morgenzon glanst op de baren:
Gij voert het geluk met u meê!’

Maar tranen bedauwden een moederlijk oog:
Het *scheiden*, het *missen* doet wee!
En troostend begon weêr de zang van omhoog,
En blijder herhaalde de reê:
‘Laat varen 't jong paar! laat varen!
Gelijk van gemoed en van jaren,
Doorkruist het een veilige zee!’

Wat deed nu het meisje? het waagde de kans;
En luid riep de schipper: ‘Hoezee!’
En de golfjes droegen, met vrolijken dans,
Hun bootje van de effene reê.
Blijf varen, jong paar, blijf varen!
Gewiegd op de hupp'lende baren,
In 't zonlicht van voorspoed en vreê!

A.C.W. STARING VAN DEN WILDENBORCH.

WILDENBORCH, 1825.

Het Kegelspel.

EEN dichter ging een lied beginnen,
En riep, uit nood, met luider stem,
Den bijstand in der zanggodinnen,
Maar 't negental bleef doof voor hem. -
Daar hij, in weerwil van zijn smeeken,
Geen gloed kreeg in zijn poëzij,
Zwoer hij, voorbeeldig zich te wreken,
Door nooit gehoorde spotternij. -
't Ontworpen feit wordt straks voltrokken:
Hij hangt zijn speeltuig aan den wand,
En grijpt een handvol houten blokken,
Gestapeld voor den winterbrand;
Hij maakt er leden aan en koppen,
Hij schaaft de lijven glad en rond,
Hij hakt en beitelt negen poppen,
En plaatst ze voor zich op den grond; -

Hij grift den naam der zanggodinnen
   Op 't ruw bewerkte negental,
En gaat nu peinzen en verzinnen,
   Hoe hij haar best bespotten zal. -
Hij geeft de zangnimf ezelsooren,
   Terpsichoré een paardenbeen,
Plaatst Clio's hoofdje 't achterst voren,
   Gebogcheld maakt hij Melpomeen;
Hij slaat Euterpe's neus aan stukken,
   De pleitmaagd krijgt een zotskap op;
De starbespiedster hinkt op krukken;
   Thalia duikelt op haar kop.
Nu bleef hem Callioop nog over,
   Haar toefde wel de zwaarste straf,
Daar hij, in steê van Pindus loover,
   Haar breedgebogen horens gaf. -
En nu, gramstorig opgestegen,
   Koelt hij zijn wrok en euvelmoed;
Hij schopt en trapt haar alle negen,
   En plaatst haar dan weer op den voet.
Nu schaaft hij blokken af tot ballen,
   En gooit er meê haar reijen in,

En doet de negen zusters vallen,
   En spot met ied're zanggodin. -
Daar komt zijn buurman binnen treden,
   Die bij dit schouwspel dieper denkt;
Daar 't beeld der Muzen, grof gesneden,
   Hem straks een' geestig' inval schenkt. -
Hij plaatst de juffers regelmatig
   In rechte lijnen, goed gerigt;
En juist in 't midden stelt hij statig
   De Muze van het heldendicht. -
Nu gaat hij straks een spel verzinnen,
   Een wedstrijd met zijn speelgenoot,
Wie meest der negen zanggodinnen
   Omver zal werpen in één stoot. -
Dan wil hij eene uit allen mikken;
   Slechts haar doen tuim'len in den hoop;
En kiest, na wegen en na wikken,
   De hooggetopte Callioop. -
Hij wil daarop een' eerprijs zetten;
   Zijn vriend gooit acht van 't zustertal,
En zamen vormen plan en wetten,
   Waarnaar men verder werpen zal.

Zij zien, beproeven en doorgronden,
Hoe 't best de bal de blokken raakt;
't Ontwikkeld denkbeeld werd volmaakt:
En 't Kegelspel was uitgevonden.

J. VAN OOSTERWIJK BRUYN.

Vrij gevolgd naar Langbein.
AMSTERDAM, 1825.

Stellig
(*aan Corinde*).

EENS zwoer mijn hart u trouw; 'k zou nooit een ander minnen.
Uw leest, uw godlijk beeld, beheerschten toen mijn zinnen.
Nu zweer ik nog één keer,
En 'k zweer het bij mijne eer,
Nooit mint mijn hart u weer.

L.V.

BRUSSEL, 1824.

De Driften.

WANNEER, bij 't wee der stervelingen,
't Getroffen hart des wijsgeers bloedt,
Daar rampen zonder tal den zoon van 't stof omringen.
En de eenzaamheid nog vaak verholen kommer voedt,
Dan, door verbeeldingskracht gedreven,
Durft hij naar idealen streven,
Schept and're werelden, bewoond door liefde en deugd:
Dan toovert hij ons lustwaranden,
Waar godsdienst Vesta's vuur doet branden,
En de onschuld dartelt in 't genot van Edens vreugd.

Ja, schitt'rend blinken die taf'reelen
Van menschenwaarde en zaligheid,
Maar - kunnen ze al een wijl de ontroerde zinnen streelen,
Niet lang wordt hier ons hart door 't schoon taf'reel misleid.

Daal uit verbeeldings hooge sfeeren
Op aard'; laat de ondervinding leeren
Hoe zij de menschheid maalt, in haar geschied'nisblaân. -
Vergeefs der waarheid licht verduisterd,
De mensch, door elke drift gekluisterd,
Aanbidt de deugd en - sterft, bevlekt door gruweldaân.

O driften! ja, gij stort in 't leven
Uw schalen uit vol vreugdgenot;
Maar wee hem, bij wien ge ooit, aan elken toom ontheven,
Met oppermagt gebiedt als scheppers van zijn lot.
Dan moogt gij vreugdekransen binden;
Waar zijn zij, die ze duurzaam vinden?
Waar toeft den sterv'ling rust, als ge in zijn' boezem dringt?
Daar op uw spoor straks de Eumeniden
Den naadrend' oogenblik bespieden,
Waarin haar hand den dolk in 't eerloos harte wringt.

O gij, die uit de lentedagen
Nog rein treedt in den jong'lingsstand,
't Uur van uw' wissen val heeft soms zoo ras geslagen,
Als een verholen drift in uwe borst ontbrandt!

Het hart, vol warm gevoel en teeder,
Buigt eensklaps niet voor de ondeugd neder;
Gij beeft terug, waar zij in al haar naaktheid staat:
Maar met een blinkend kleed omhangen,
Lokt zij door haar Sirénenzangen,
En de onschuld blijft gerust, tot ze eindelijk vergaat.

Daar, op dien kruisweg van het leven,
Beslist zoo vaak een enk'le tred,
Of de ouderdom u eens toeft in bebloemde dreven,
Dan of bij gapend graf de wroeging 't hart verplet.
Daar moet de mensch beslissend kiezen;
Voor eeuwig winnen of verliezen;
Daar bakent hij zich zelv' zijn pad door 't leven af:
Dan nog bezit de deugd haar regten;
Die enk'le schrede zal beslechten,
Of ze eens de kroon hem reikt, aan de overzij van 't graf.

Zweeft al vergeefs de valsche luister
Der wereld voor des jong'lings oog,
En zinkt haar schemerglans dra voor zijn' blik in 't duister,
En rigt hij telkens zich met nieuwe kracht omhoog;

Verscheurt hij, koen, verleidings strikken,
En staren, onverwrikt, zijn blikken
Op hooger eedler doel, het wit van zijn bestaan;
Ach, bij elke overwinning zwakker,
Wordt in zijn borst de hartstogt wakker,
En grijpt ontwaakte drift met feller kracht hem aan.

Zij eenmaal de inspraak van 't geweten
Door 't loos gevlei der drift verdoofd,
Wie telt de schakels dan dier lange jammerketen,
Waardoor hem elk genot des levens wordt ontroofd?
Maar daar - daar ligt de kiem der rampen,
Waarmeê de menschheid heeft te kampen,
Daar welt de volle bron van al haar grievend wee:
De mensch vertrapt zijn eigen waarde,
Hij kon een engel zijn op aarde,
En zinkt, der driften slaaf, beneden 't reedloos vee.

Neen - 't zijn geen zwarte schriktaf'reelen,
Die enkel de verbeelding maalt,
Van 't tal van gruw'len, dat de ontboeide driften teelen,
Waar haar gevlei de zege op deugd en pligt behaalt.

Zie rond, waar kunt gij de oogen wenden,
Daar 't vreeslijk schouwspel van ellenden
U treft voor levensvreugd en ongestoord genot,
Of 't is daar, waar de driften woeden,
Haar slaaf ten wissen val doen spoeden,
En zijn verblinde geest met God en godsdienst spot.

Daar zwijgt gevoel van eigen waarde,
En kent de mensch zich zelv' niet meer:
Dan schept hij, om zich heen, een schrikb're hel op aarde
En waggelt langs zijn' rand en.... stort er eens in neêr.
Ja - hij, zoo rijk in geestvermogen.
Wordt duivel, leeft in list en logen,
En blind'lings holt hij voort, is 't hart door drift ontgloeid.
De waarheid wordt bedrog: 't geweten
Bedwelmd; en aan een rozenketen
Van schitt'rend schijngeluk, de dwaze mensch geboeid.

Dan kan zijn oog niet langer staren
Op 't heerlijk doel, dat eens hem beidt;
De geest des kwaads is hem in 't zwoegend hart gevaren,
En voor zijn' blik verzwindt de tijd en de eeuwigheid.

Hij leeft alleen in 't blij genieten;
Moge ook een stroom van tranen vlieten,
Zij elk genot door hem bij and'ren ook gestoord;
Waar driften in zijn' boezem woelen,
Kan hij slechts eigen heil bedoelen,
Zij 't - schoon de menschheid gruwt - ook door een broedermoord!

Waarom toch, met u zelv' tevreden,
Kunt gij, o mensch! in eenzaamheid
Den dageraad der vreugd niet rustig tegentreden,
Door drift of hartstogt nooit in 't ware spoor geleid?
Dan neen, voor grootscher doel geboren,
Moet ge in uw hart die wenschen smoren,
God zelf bestemde op aarde u voor de maatschappij:
Hier moet gij, strijdend, zegepralen,
Om 's levens eerkroon te behalen,
Een hart der deugd gewijd, van 't juk der driften vrij.

Dan - dan eerst bloeit op 't pad van 't leven
De bloem der vreugd, die nooit vergaat,
Wanneer de sterv'ling, aan der driften boei ontheven,
Vrijwerkend op zijn pad als heer der schepping staat.

Dan eerst, wanneer hij, onbezweken,
De bloemenketen kan verbreken,
Die onbetoomde drift hem om de leden bindt;
Dan - wat hem toeven moge op aarde -
Staaft hij, als mensch, zijn' rang, zijn waarde,
Terwijl hij 't schitt'rendst loon eens in de toekomst vindt.

O moedig dan, mijn togtgenooten!
Het oog gerigt op hooger stand. -
Wat loopbaan ook voor ons op aarde wordt ontsloten,
Eén is ons einddoel: - één ons eeuwig vaderland!
Maar hij slechts, die het spel der zinnen,
Der driften inspraak kan verwinnen,
Wiens onbeneveld oog op eedler doelwit staart:
Wien hartstogt moog de borst ontgloeijen,
Maar nimmer knelt in slaafsche boeijen,
Toont zich aan God verwant en is den Hemel waard.

H. MARONIER.

ROTTERDAM, 1825.

De Weduwe.
Een fragment.

ZIET gij die weduw' die bij gindsche tombe treurt,
Die, overkropt van rouw, haar hoofd niet opwaarts beurt,
En 's werelds hoop en troost en vriendschap durft verstooten? -
Dit graf houdt al haar vreugd, haar gade en kind omsloten.
De man was braaf en goed, en als de liefde zelf,
't Zij dat ze in de uchtendstond of onder 't stargewelf,
Hun bede en vuur'gen dank den Hemelvader wijdden:
Een kind, een een'ge zoon, mogt beider hart verblijden. -

Helaas! zij denkt nog aan den traan, die haar ontvlood
Op 't jaarfeest van dien zoon. - Eens dat het avondrood
Zich spiegelde in de beek, die om haar landhuis vloeide,
En 't windje nog met 't blad van bloem en heester stoeide,
Terwijl reeds de avondster aan 's hemels boog verscheen,
En flaauw, in 't gindsch verschiet, het rookend dorp verdween,

Was nog het lief gezin in 't lomm'rig perk gezeten,
Dat toen met regt het oord eens paradijs mogt heten:
Het kind was jarig, en met bloemen opgeschikt,
Door moeder zelv vergaard, en op zijn arm gestrikt;
Het knaapje speelt in 't rond, en trotscher dan een koning,
Wendt hij gestaag zijn oog op de ijd'le praalvertooning
En bootst zijn vader na, in 't vaderlijk gezag;
Deez ziet zijn zoontje met een' vriendelijken lach,
En drukt de teedre hand der moeder menig malen,
Maar zij, beklemd van borst, durft naauwlijks adem halen;
Een heimlijk voorgevoel verraadt haar een gevaar!
Zij wordt, maar weet niet hoe, een huivrende angst gewaar,
En moeijlijk smoort ze een zucht, die opwelt uit het harte,
Maar ach! weet de oorzaak niet van haar verborgen smarte!

Daar staat in 't perk een eik, door 't ijzer nooit gesnoeid,
En op zijn ruwe schors ziet men dooreen gegroeid
Der oud'ren naam, voorheen door liefde er in gesneden.
‘Komt,’ zegt de vader, ‘komt, laat ons den dag van heden
Vereeuwigen!’ - hij roept zijn' zoon, zijn eenigst pand,
Geleidt hem naar dien boom, met vaderlijke hand,
Om, onder d'oudren naam, den naam zijns zoons te snijden. -
De wilde knaap, verheugd, laat zich gewillig leiden,

Terwijl de bleeke maan, van achter 't wolk gevaart',
Een doodlijk licht verspreidt, door 't bevend eikgeblaârt. -

Intusschen jaagt een wolk het somber oord in 't donker,
En dooft van lieverleê het tint'lend stergeflonker,
En heeft in 't westen reeds geheel de lucht misvormd.
Men hoort door 't ruischend woud, hoe 't in de verte stormt,
En merkt de voorboô reeds, in 't ritselend gebladert'. -
Het weerlicht flikkert, en een grommend onweêr nadert....
De moeder roept beangst, - snelt naar haar man en kind;
Een witte doek vliegt van haar schouders, maar de wind
Stremt voor een poos haar' tred, en schijnt op haar verbolgen. -
Zij ziet haar gade en zoon; - zij wenkt hen haar te volgen;....
Daar schiet een bliksemschicht, velt beiden eensklaps neêr!
En zij is weduw', God! en is geen moeder meer!...

Daar staat zij nu alleen, van man en kind verlaten; -
Geen goud, geen eer, geen kroon, neen niets, niets kan haar baten,
Dan JEZUS Godsdienst, die hier rust aan 't harte biedt,
En toont hoe zij, omhoog, eens beiden wederziet. -

H. AS. ZOON DOYER.

ZWOLLE.

Liefde en Vriendschap.

WANNEER in 's dichters boezem
Apollo's vuurvlam daalt.
Dan valt de rotsmuur neder,
Die hem aan de aard' bepaalt;
Dan zweeft hij door de spheren,
Ver boven zon en maan,
En, daagt zijn stem de geesten,
Hij ziet ze voor zich staan.

Eens bruiste 't in mijne aadren,
En voelde ik Phebus weêr;
Maar bang van ver te reizen
Steeg 'k niet naar hooger spheer.
'k Ontvang mijn vrienden liever,
Dan dat ik hen bezoek,
En om dus volk te krijgen,
Greep ik mijn tooverboek.

Ik murmelde de spreuken,
   Waarnaar het geestrijk hoort,
En deed de pligt-gebaarden,
   En tooverde als 't behoort. -
Toen speelde ik op mijn' citer,
   Zoo hard haar klank mogt zijn,
En zong: ‘Daalt, Liefde en Vriendschap,
   En brengt me een glas met wijn!’

En, ziet! zij kwamen beiden,
   Ligt kenbaar aan hun dos,
De Min met gloênden fakkel
   En boog en pijlen-bos.
De Vriendschap, dood eenvoudig,
   Met vuur, dat nooit verdooft,
En met Vergeet mij nietjes,
   Om 't nooit vergrijzend hoofd. -

Zij droegen elk een' beker:
   De min een' hooge fluit,
Waar 't rozig vocht in schuimde,
   Als vloog 't er gistend uit:

Een' grooten kelk de Vriendschap,
Maar van 't doorschijnendst glas,
Waarin een donk're nektar,
Zoo hel, als geurig was. -

Zij streden om den voorrang,
En vleiden elk mij aan;
Maar eens zoo vriendlijk Amor. -
Wie kan dien knaap weêrstaan?
Ik greep het eerst zijn' beker,
En dronk hem tot den grond;
En 't vocht vloot als een vuurstroom
Door al mijne aadren rond.

Ja, 't was een drank der Goden,
Zoo tint'lend en zoo zoet;
'k Vloeide over van genoegen,
Zag niets dan rozengloed.
Maar, na een kort verrukken,
Verkeert de vreugde in pijn;
'k Had smart in hoofd en leden,
Ach, 't was Champagne-wijn! -

De Min was reeds verzwonden,
   De Vriendschap stond alleen;
En 'k riep; van hoofdpijn razend:
   ‘Ook gij, pak vlug u heen! -
Ik vroeg om vocht der druiven
   En kreeg slechts zoet venijn’,
‘Ach!’ sprak de Vriendschap vleijend,
   ‘Ach, proef, 'k heb beter wijn.’ -

Zij nadert met den beker, -
   'k Ruik naauw zijn balsemlucht,
Of kalmer vloeit de bloedstroom,
   En pijn en smart ontvlugt. -
Ik grijp het glas werktuig'lijk,
   En 't vocht, dat heerlijk smaakt,
Schijnt mij een tooverbalsem,
   Die mij ten engel maakt.

Dat gist niet in onze aadren,
   Maar zet in zachten gloed,
Maakt 's levens smarte ons draaglijk,
   En 's levens vreugde ons zoet;

't Bedwelmt ons brein noch zinnen,
Al drinkt m'een glaasje meer,
Maar doet ons zalig droomen,
En frisch ontwaakt men weêr.

O zeker 't was Lafite,
Die mij de Vriendschap schonk,
Zoo oud, zoo rein en geurig
Als ze ooit een koning dronk.
Wat dus een ander kieze,
De Vriendschap of de Min,
Nooit schenkt mij Amor weder,
Maar steeds de Vriendschap in. -

Moog de Champagne schuimen,
Hij is met gif bereid,
En baart na weinig teugen,
Reeds pijn en loomigheid.
Lafite, kalm maar helder,
Houdt mengsel noch venijn,
En, schoon te veel gedronken,
Doet frisch en vrolijk zijn.

A. BOXMAN.

GORCUM, 1823.

Alexis.

ALEXIS zat te treuren,
Te treuren op het graf
Van haar, die eens, zoo blijde,
Hem 't plegtig jawoord gaf.

Hij sloeg den blik naar boven,
En zuchtte keer op keer,
Of wrong van spijt de handen
En zag wanhopend neêr.

Zoo sleet hij vele dagen
In bitt're rouw en smart,
En schrikbrer werd de wanhoop
Van zijn gefolterd hart.

J D Hollander, te Gent.
Lith. par Hendonf à Gand.

Eens op een' lieflijk' avond,
Bij 't kwijnend licht der maan,
Zat hij meer rustig neder
En minder aangedaan.

Zijne oogen blonken helder,
Als sterren in den nacht,
Zijn droefheid scheen geweken,
Zijn lijden scheen verzacht.

‘Hoe is mijn ziel zoo helder!’
Riep hij verwonderd uit;
‘Wie heeft op eens mijn rouwe,
Mijn ziele-smart gestuit?

Zijt gij het, vriend'lijke engel,
Waar heel mijn hart aan hing?
Zijt gij het, mijn beminde,
Thans blijde hemelling?

Zijt gij het, die in 't zuizen
Van 't windje mij omzweeft,

En aan mijn droeve ziele
   Vernieuwde veerkracht geeft?

Zijt gij het, die mijn tranen
   Terug houdt in heur bron,
Als of uw oor mijn snikken
   Niet langer hooren kon?

Zijt gij het? - ja, voorzeker!
   Gij zweeft deez grafzerk rond:
Ik hoor uw wiekgesuizel,
   Voel d'adem van uw' mond.

O kom mij na en nader,
   Vertoon u aan mijn oog,
En laat mij dan u volgen,
   U volgen naar omhoog!'

Hij zwijgt, en laat nog eenmaal
   Zijn' blik in 't ronde gaan,
En ziet zijn zielsverlangen
   Nog in dat uur voldaan.

Een Engel uit den hoogen
Streek aan zijn zijde neer,
En gaf zijn *lijk* aan de aarde,
Hem aan zijn meisje weer.

J.G. GREB.

ROTTERDAM, 1825.

Geen Rozen zonder doornen.

GELIJK in Flora's hof geen roos ooit wordt gevonden,
Wier doornen 's plukkers hand niet wonden,
Zoo schuimt er ook geen kelk van vreugde hier beneên,
Bevrijd van d'alsemdrup der aardsche tegenheên.

D.H.

BREDA, 1825.

Het Landleven.

Beatus ille, *etc.*
HORAT.

‘**G**ELUKKIG, die van 't akkerland,
Het erfdeel van zijn vad'ren,
Van schulden vrij, met eigen hand,
De vruchten mag vergad'ren!

Hem roept geen krijgsklaroen ten slag,
Geen pleitgeding ter stede;
Hem keert de vreugd met elken dag,
Met iedren nacht de vrede.

Hij waagt zijn leven niet op reis,
Om koopgeluk te zoeken;
Hem zal, in 't vorstelijk paleis,
Geen hoofsche list verkloeken.

Hij geeft geen geld op woeker, maar
Uit de opgeploegde voren,
Rijst hem, voor ieder grein, eene aar
Met honderdvoudig koren. -

Zijn stal wordt ieder jaar te klein,
Door de aanwinst van zijn koeijen,
Die, mild gevoederd, glad en rein,
Van zuivel overvloeijen. -

Daar 't bloesiel overvloed belooft,
De knoppen immer zwellen,
Ziet hij zijn zelf-gegriffeld ooft
Een rijk gewas voorspellen.

Wen de oogst het sloevend jaar verguldt,
Ziet hij de zwang're doppen
Met voedend merg en pit gevuld,
En vrucht tot aan de toppen.

Hij plukt de purp're muskadel,
De feestvreugd ter beschikking,
Tot laving van het krank gestel,
En 't harte tot verkwikking.

Hoe zalig, in den avondstend,
Gezeten onder 't lommer,
Het oog te weiden in het rond,
Van lusten vrij en kommer!

De winterhemel grijze en graauw',
Bij korte en donk're dagen;
Zijn stulpjen is hem niet te naauw;
't Mag hem ook dáár behagen. -

Die stulp sluit dan zijn wereld in,
Maar ook zijn hemel tevens;
Een gade is daar, door huwlijksmin,
De rozekrans zijns levens.

Een gade, wars van tooi en smuk;
Zij kent Parijs noch Londen,
Maar liefde slechts en huisgeluk,
Met stille deugd verbonden. -

Heeft hij zijn koren afgedêrscht,
Hij rust en knoopt zijn netten;
Hij raamt gesternte, wind en vorst,
En let op Maro's wetten.

Soms gaat hij, met zijn' trouwen houd,
Door heide en sneeuw en struiken,
Lang vóór den tragen morgenstond,
Het wild gedierte snuiken.

De vrouw, steeds huisselijk van ziel,
Behoeft een kast vol linnen;
Zij zet zich dan aan 't vlugge wiel,
Om eigen vlas te spinnen. -

En snapt, met haar aanvallig wicht,
Van blaauwbaard en 't roodkapje;
En, telkens als zij 't uurglas ligt
En omkeert, zet ze een schrapje.

Hoe vlug de tijd ook wezen moog',
In 't einde wordt hij trager;
Zij rigt na 't venster nu het oog,
Bezorgd om haren jager.

Hij komt in 't einde, welbevracht,
Met buur en jagtgezellen,
Die, bij zijn vuur, tot in den nacht,
Al koutend zich herstellen.

Het huiswijf dischte onkostb're spijs,
Zij opent eene kruike;
Men drinkt, het landvermaak ten prijs:
Dat immer heil ontluike!

Is iets op aarde meerder zoet,
Dan dit genoeg'lijk leven,
Dat 's menschen zinnen en gemoed,
Zoo veel genot kan geven?

Geniet men dit, begrijpt gij, hoe
Een steêling zoo kan zwoegen?
Men vrage, waarom, of waartoe:
Toch vast niet om 't genoegen!

Dat is van alle kluister vrij,
Van praalzucht, mode en grillen;
't Zou geen bedwang, of slavernij,
Om Pekin's rijkstaf willen!

Op 't land, wat geef ik om de pracht
Van rijke albast'ren muren,
En eerezuilen, die men acht
De tijden te verduren?

Wat geef ik om een purpren spond'
Op elpenbeenen voeten;
Wen ruste, balling op deez' grond,
Geen kwelling komt verzoeten?

Wat is mij 't opgestapeld goud,
Wen 't meerendeel der menschen
Van 's levens bitt'ren jammer grouwt,
En velen 't lot verwenschen?

Wat is voor mij eens konings gunst,
Wanneer ik hoofd en harte,
Moet prangen in den vorm der kunst,
En lagchen in de smarte?

Wat, praalt mijn beeld in brons, op doek,
Of in historie blâren?....
Ook uit den meest verachten hoek
Kan men ten hemel varen!'

Na jonker Dirk van Barensteel
Zich dus had laten horen,
Is hem het stadsgewoel te veel;
Voor 't hof is hij verloren.

Voor 't hof verloren is hij: want
Hij viel in ongenade.
Hij koopt een woning op het land,
En tast naar ploeg en spade.

Drie maanden was hij aan den bouw,
En de oogst zou nu beginnen,
Toen, bij den Vorst, heer Died'riks vrouw
De hofgunst mogt herwinnen.

‘Vaarwel, o bron van alle goed!
Gezegend akkerleven!
'k Verlaat u weder, maar ik moet....
De vorst heeft mij verheven.’

Nu flikkert, voor zijne eedle borst,
Een kruis-sterre aan een' keten;
En Dirk mag weder, bij zijn' vorst,
Pastij en wildbraad eten.

J. JABOT.

HAARLEM, 1825.

Het Meisje uit vreemde streek.
Naar Schiller.

BIJ arme herders in de dalen,
Verscheen met ieder jeugdig jaar,
Als de eerste leeuwrik rond gaat dwalen,
Een meisje schoon en wonderbaar.

Zij was niet in het dal geboren,
Men wist ook niet van waar zij kwam;
Maar spoedig was haar spoor verloren,
Als 't meisje weder afscheid nam.

Haar daarzijn deed de borst ontgloeijen,
Daar ze om zich hemel-wellust spreidt;
Haar aanblik wist het hart te boeijen,
Maar duldde geen vertrouw'lijkheid.

Zij voerde bloemen aan en vruchten,
Gekweekt in ander zonnevuur,
Op andren grond, in andre luchten,
In een gelukkiger natuur.

Zij bood een ieder van haar gaven,
Deez' vruchten, genen bloemen aan;
De jeugd, de grijsheid aan de graven,
Geen moest vergeten huiswaarts gaan.

Die kwam, mogt vrij zich welkom noemen;
Doch, naakten twee gelieven haar,
Dan reikte zij de schoonste bloemen,
De beste gaven aan het paar. -

J.J.F. WAP.

GENT, 1825.

Lindor.

NIET altijd is rijkdom met adel gepaard;
Fortuin maakt den Cesar wel balling op de aard',
En geeft, in haar luimen, den leenman of knecht
Vaak schatten, die ze eedlen en vorsten ontzegt.

Maar wee den Plebejer, wiens lot zij verhoogt,
Die de oogen van schaamle verwanten niet droogt! -
Hij loochen' en weer' hen met afschuw en hoon,
Eens daagt er vergelding, eens treft hem het loon.

Al hooger steeg Lindors vermogen en magt;
Hoe zwom hij in weelde, hoe blonk hij van pracht!
In 't wiegje verstrekten hem lompen ten kleed,
Nu droeg hij gewaden van zijde en sammeet.

Weleer ging hij needrig te voet door het oord;
Nu trokken vier brieschende hengsten hem voort.
Voorheen was hij enkel met armen bevriend;
Thans werd hij ten hove gevraagd en gediend.

Maar, was het gebrek aan zijn kindschheid verknocht,
Toen gaf hij den armer' zoo veel hij vermogt,
En nu, zoo verheven en magtig met een,
Nu hardde de hoogmoed zijn' boezem tot steen.

't Belang en de liefde voltrokken zijn' echt,
Een zoontje had vaster die banden gehecht;
Men troetelde en koosde dat kost'lijke pand,
En bakerde 't jongsken in luren met kant.

Wien echter dan Lindor was 't anders bekend?
Een zuster van Lindor versmachtte in ellend;
Van trotschheid doordrongen, vergat hij haar' nood,
Vergat hij haar aanzijn, of bad om haar' dood.

Ook haar viel de zegen des huwlijks ten deel:
Een zoontje en het zoet van zijn vleijend gestreel;
Zij koesterde en kuste het minn'lijke wicht,
En minde het meer dan haar oogen het licht.

Maar ziekten vervulden haar hutje met rouw,
En maakten, o jammer! haar weduw' van vrouw;
Haar man zag bedrukt op zijn liev'lingen neêr,
Beval ze den Hemel - en leefde niet meer.

Daar stond zij van raad en van hulpe beroofd,
En rukte, verwilderd, zich 't haar uit het hoofd;
Zij sloeg in de toekomst, wanhopend, een blik,
En zag op haar zoontje, en bezwijmde van schrik.

In 't einde bescheen haar een straal van omhoog:
Zij bad, en de tranen ontstroomden haar oog.
Nu toefde zij kalmer haar volgende lot,
En hoopte het alles van Lindor en God.

‘Wel ziet mij mijn broeder,’ zoo dacht zij, ‘nooit aan;
Maar, zeker, mijn trekken zijn lang hem ontgaan. -
Wel kreunt hij zich nooit aan mijn nijpend verdriet;
Maar wis hij doorgrondde mijn' armoede ook niet.

Nog vroeg ik hem nimmer, thans zij hem gevraagd;
Thans zij hem mijn lijden geschetst en geklaagd.
Voorzeker dan biedt hij mij bijstand en troost,
Dan wijst hij de zuster niet af met haar kroost.’

Zij ging, en bedienden, in grootsche livrei,
Ontvingen de schaamle met honend geschrei:
‘Wien zoektge?’ - ‘Uwen meester.’ - ‘Zoo wet uw geduld,
Zijn beurs is zoo vroeg voor geen beedlaars gevuld!’ -

En, God! daar kwam Lindor in prachtigen dos. -
Zij boog zich, het voorhoofd bedekt met een' blos;
Hij ziet en herkent haar, beschaamd en verwoed,
En bluscht met zijn blikken haar hoop en haar' moed.

‘Wat wilt gij, ontaarde, spoort ge eeuwig mij na?
Daar hebt gij dit goudstuk, neem spoedig en ga!
Doch waag op mijn' drempel niet weder uw' tred!’ -
Zoo spreekt hij, ontwijkt haar en heeft haar verplet. -

‘Ik neem haar die aalmoes, hoe zeer gij mij smaadt.
God moge u vergeven dien spoorloozen haat! -
O broeder, die 't weesje en de weduw verstoot,
God moge u vergeven, ik beef voor uw' dood!’

Dus klaagt zij, in klanken door tranen gesmoord,
En sleept met haar kind door de straten zich voort.
Zij keerde in haar hutje, gefolterd door smart,
En klaagde er den wanden het leed van haar hart.

Doch moedig en vlijtig verzocht ze en verzon,
Zij greep naar den arbeid en deed wat zij kon;
En graauwde de winter zoo buld'rend en koud,
Dan ging zij des avonds en sprokkelde in 't woud.

Eens toog zij er henen, och fel blies de wind,
De sneeuwjagt verraste de moeder en 't kind,
Zij rilde, verkleumde en sprokkelde en zocht,
Zonk neder en kwam niet terug van den togt! -

Men volgde des ochtends haar spoor op het veld,
En vond haar, het zoontje aan den boezem gekneld;
De zielen ontvloden naar hooger verblijf,
De lijken tot ijs reeds bevrozen en stijf. -

Het graf bood hun beiden een veilige rust;
Doch spoedig was d'omtrek de gruwel bewust:
't Geheim werd ontsluijerd zoo lange verbloemd,
En Lindor, die wreede, door allen gedoemd.

Maar schonk men der weduw te voren een' traan,
Nu was men zoo diep met haar lijden begaan,
Nu bouwde haar 't meêlij een grafzuil van steen,
En plantte er viooltjes en rozen om heen.

En was er een arme verloochend als zij,
Dan zat hij weemoedig en peinzend er bij,
Dan dacht hij: - ‘haar lot was meer treurig en zwaar!’ -
En ging als getroost en blijmoedig van daar.

En eens, (want de stonde der wraak blijft niet uit),
Verpoosde er een moeder, der droefheid ten buit,
Zij zat er bestorven, in sneeuwwit gewaad,
En toefde er, verdiept in gepeinzen, tot laat.

De zon daalde neder in 't blozend verschiet,
En week in de kimmen; - zij merkte het niet.
Het onweêr verzelde den komenden nacht; -
Zij zat als een geest op de graven, en dacht.

En, wee, daar werd Lindor verwacht op een bal!
Hem voerde de weg door het nev'lige dal;
Hij snelde met zoon en met gade ten feest,
En schaterde en schertste met vrolijken geest.

Zijn dravende vierspan joeg voort dat het vloog;
Doch, plotsling, daar blonk het den rossen in 't oog;
Van verre reeds staren ze op 't scheem'rende wit,
En klemmen de tanden op 't stalen gebit.

Zij draven al verder, doch rillend en bang,
Genaken de grafzuil in schichtig gedrang,
Zij rekken de halzen en wenden den nek,
En staren al vaster op de ijslijke plek.

En zie wat beweegt zich en rijst bij het graf? -
De witte gedaante komt regt op hen af;
Nu missen de spannende teugels hun klem,
Nu baat er geen zweepslag of dondrende stem.

Nu rukken zij, 't een door het ander gespoord,
Het schokkende rijtuig al hollende voort,
En vliegen, als bliksems, bestuurd noch gestuit,
Met flodd'rende manen en schuimend vooruit.

Zij rennen, en Lindor, die snoode, verbleekt!
Hij smeekt naar den Hemel, en vloekt dien hij smeekt! -
De zwaaijende koets spaandert boomen en heg;
Hij siddert, vermant zich, en springt op den weg. -

Het hollende vierspan verdween in het dal,
Al flaauwer verloor zich 't gegil en geschal,
‘Red, Hemel, een gâ, red een' zoon mij zoo waard!’
Dus roept hij, en tuimelt onmagtig ter aard'.

En verder, al verder ging 't voort dat het stoof,
De velden door, over geheuvelte en kloof;
De blikk'rende hoeven ontvonkten den kei,
Het sneeuwende schuim dekte wegen en wei.

En wilder, al wilder, geen wind is zoo vlug,
Joeg 't voort langs den oever en gierde ter brug;
Daar waggelde 't rijtuig op balken en boom,
En kantelde en stortte in den bruisenden stroom.

De diepte verzwolg er geraderde en ros,
En gaf er de moeder en 't jongske niet los;
Een oogenblik rees er een kermend gesteen, -
Toen bruiste de stroom weer bedaard als voorheen. -

Wel klonken aan d'oever, voor daauw en voor dag,
De stemmen der duikers en Lindors geklag;
Wel bood hij den stoutsten het schitt'rendste loon,
Doch niemand vernam er zijn gade of zijn' zoon.

Hij bad, doch vergeefs zocht de talrijke schaar;
De stroom voerde beide de lijken van daar,
En stuwde, - voor Lindor een wenk van Gods hand, -
Bij 't graf zijner zuster, die lijken aan land.

Dáár komt hij, aanschouwt hen en blikt op haar graf!
Nu ligt het geweten den blinddoek hem af;
De klaauwen der wroeging verscheuren zijn hart;
Nu voelt hij zich moorder, en wringt zich van smart.

Dus stond hij gefolterd, van alles beroofd,
En rukte, verwilderd, zich 't haar uit het hoofd;
Hij zag in de toekomst en vloekte zijn' trots,
Bezweken voor 't oordeel eens rigtenden Gods. -

C.G. WITHUYS.

AMSTERDAM, 1825.

Aan een' rijmelaar.

ALS gij er bij zijt, vriend, hoort ge elk uw verzen roemen,
Men zegt: '*zij zijn zeer fraai,*' die taal bedwelmt uw' geest;
Doch onderzoek niet, vriend, hoe 't oordeel is geweest,
Toen gij vertrokken waart; - gij zoudt ten vuur ze doemen.

W.V.V.[k]

GENT, 1825.

Uitboezeming
Bij gelegenheid der eerste plegtige vergadering van het Gentsche departement der Maatschappij Tot Nut van 't Algemeen, *op 29 November 1824.*

ZOO mogten we op dien boom een nieuwen tak zien enten,
Die, sedert veertig jaar, tot heil der menschheid bloeit.
Zijn wortel, menschenmin; zijn vruchten, deugd en kennis,
Bekoren ieder hart dat voor het eedle gloeit.
Niet steeds was hij zoo groot als wij hem thans zien prijken:
Een teeder spruitjen eerst, in schaamlen grond geplant,
Door 't leven wekkend vuur der liefde slechts gekoesterd,
Trok hij nog de aandacht schaars in zijn' verborgen stand.
Ras stond hij zelfs ten doel aan storm en onweêrsbuijen:
De Genius van 't kwaad, wiens troon op neevlen rust,
Die d'eeuwgen strijd aan licht en waarheid heeft gezworen,
Aanschouwde hem, en was van zijn gevaar bewust.

‘Hoe,’ sprak hij, ‘zal de mensch zich dan alom bevrijden
Van 's domheids ijzren jok, dat zijne schoudren drukt?
Wat wordt er van mijn rijk, zoo 't licht der wetenschappen,
In elken levensstand, hem aan zijn ramp ontrukt?
Neen, 'k wil met alle magt dien nieuwen vijand dooden;
Ik zweer 't bij mijnen troon, hij zal, hij moet vergaan!
Komt, trouwe dienaars, komt, gij, dweepzucht en vooroordeel,
Aan u geef ik den last om hem ter neér te slaan.’

Zij volgen 't hoog bevel, en doen de orkanen woeden,
Ja ondermijnen de aard, waarin het spruitje staat;
Want waar 't geweld hen ooit hun gruwlijk doel doet missen,
Daar nemen zij bedrog en snoode list te baat.

Maar, sterk door eigen kracht, is 't spruitje blijven groeijen
En heeft dra heinde en ver zijn twijgen uitgestrekt.
Het is, de hel ten spijt, een forsche boom geworden,
Met eeuwig durend groen en 't edelst ooft bedekt.
Zijn wortelen, die Y en Maas en Rhijn bespoelen,
Bereiken 't schoone land, waardoor de Schelde vloeit;
Der Schelde zal hij ook doen van zijn vruchten plukken,
Hoe fel de storm ooit zij, die om hem henen loeit.

J. HAEFKENS.

De Lente-avond.

DE dag zinkt in de kimmen;
Wees welkom, avonduur!
'k Zie reeds uw purper glimmen:
Hoe schoon is thans natuur!

De laatste zonnestralen
Doorgloeijen mat het veld,
En sterven in de dalen,
Waar schaduw 't rustuur spelt.

Betoovrend streelt het blozen
Der bloesemtwijgen 't oog,
En dwingt den voet te poozen,
En boeit den blik omhoog.

Zacht zweeft op donzen vlerkjes
Een koeltje door de blaân,
En voert, langs bloemen-perkjes,
De zoetste geuren aan.

Het lied der Filomeelen
Stort in het jeugdig hart,
Door teêr aandoenlijk kwelen,
Een wellustvolle smart.

Der beekjes kabb'lend water
Lokt, door zijn droef geluid
En murmelend geklater,
Tot zoete mijm'ring uit.

De dorpsklok luidt den vrede,
Door 's veldlings zang begroet,
En deelt zijn kalmte mede
Aan 't felst geprangd gemoed.

De star der liefde flonkert
Met stillen zilverglans,
Daar Febus gloed verdonkert,
Aan 's hemels blaauwen trans.

De borst zwelt van verlangen,
Van nameloos genot;
En onder jubelzangen
Stijgt 's eedlen ziel tot God.

Ja welkom, vriendlijke avond,
Met uw' verheven toon;
Gij zijt mij zielelavend.
Ja, avond, gij zijt schoon!

C. TEN HOET, J.Z.

NYMEGEN, 1825.

Aan zekeren Treurspeldichter.

GIJ zegt, men wil uw boek verbranden;
Geloof mij, vriend, dit heeft geen nood;
Men slaat aan derg'lijk werk geen handen:
Het sterft weldra zijn eigen dood.

R.

MECHELEN, 1825.

Het Uurwerk.

UURWERK, dat den snellen tijd
In zijn' loopkring gunstig zijt;
Waar de vreugd en smart van 't leven
Bij minuut op staan geschreven;
Niemand wist van tijd noch stond,
Vóór men 't nuttig uurwerk vond.

't Klokje slaat, de smart verdwijnt,
En de lach der vreugd verschijnt;
't Hoofd, dat men niet op kon heffen,
Rijst, en het gelaat wordt effen.
Spoedig wordt het voorhoofd glad
Door het went'len van uw rad.

'k Zie uw' slinger, 'k hoor 't getik,
En met elken oogenblik
Gaat het wiss'lend leven henen;
Al ons uitzigt is verdwenen;
Maar als weêr de klokslag slaat,
Kent de blijdschap peil noch maat.

Ieder een geeft op u acht,
Die zijn voordeel wel betracht.
O, hoe menig telt de stonden,
Ziet uw wentelende ronden,
Loopt en draaft voor zijn gezin,
In het uitzigt op gewin!

Menig bruidegom en bruid
Wenschen dat toch de uurkring sluit!
Oude lieden morren, klagen;
't Uurwerk, o! 't versnelt zijn slagen,
Vrienden! neen het heeft geen gril;
Slechts een poos nog.... en 't staat stil.

Jonge lieden, klaagt toch niet,
Dat de tijd zoo traag verschiet.
Oude lieden, zijt tevreden,
Wilt maar rustig voorwaarts treden;
Want voor ouderdom en jeugd,
Slaat het uurwerk leed en vreugd.

Wijzen hooren ieder' slag,
Leven schier als bij den dag.
Zouden zij voor rampen bukken,
't Hoofd zwaarmoedig nederdrukken?
't Eeuwig uurwerk gaat zijn' gang
En het leven duurt niet lang.

Klokje, volg dan uwen loop;
Streel ons met de zoete hoop;
Blijf ons vreugd en droefheid geven,
Tot een' toets-steen van dit leven;
Want die wisseling is wijs,
En het leven houdt zijn' prijs.

Deelen wij dan in de vreugd,
Die aan ouderdom en jeugd,
Mild en volop wordt geschonken. -
Komt, den beker leêg gedronken,
Die voor ons te schuimen staat,
Tot de laatste klokslag slaat.

C. DE KONING, L.Z.

HAARLEM, 1825.

Zonnevlekken.

EEN regen zonder eind verkeert al 't land in plassen.
Gij vraagt er de oorzaak van: de zon, werd ons berigt,
Kreeg vlekken in 't gezigt,
En 'k peis, zij is aan 't wasschen.

A.C.W. STARING VAN DEN WILDENBORCH.

WILDENBORCH, 1824.

Aan Romes Kerk, bij den dood van Paus Pius VII.

Uw Vrome is dan niet meer, ten zegen u gegeven,
Die van opregte deugd het schittrendst voorbeeld gaf;
Miskend, gehoond, gesmaad, bleef zijn zoo rampvol leven
Aan 't heil der Kerk gewijd, thans treurend bij zijn graf.

Geef aan uw' boezem lucht, laat vrij uw tranen vlieten,
Betreur den Godsgezant, u nog te vroeg ontrukt;
Wil, met een' dankbren traan, de koude zerk begieten,
Die 't dierbaar overschot van uwen Kerkvoogd drukt.

Staar op zijn' loop terug, en zamel wijsheids lessen,
Leer, door zijn deugd vermaand, volharden in uw' strijd;
Kus, met een bloedend hart, de sombre lijkcipressen,
Maar denk, in 't leed getroost, aan 't oord van zaligheid.

Dáár vlecht der Eng'len hand den overwinnaar palmen,
Daar wisselt ramp noch druk de hooge zielrust af,
Daar doet uw PIUS nu het halleluja galmen;
Volg, Christen, wie gij zijt, het voorbeeld dat hij gaf.

W.

LEIDEN, 1823.

In de oogen steken.

A.
WAT kwaad deed X u toch, dat gij kwaad van hem spreekt?

B.
Wat kwaad? - Dat mij zijn roem gestaâg *in de oogen steekt*.
Ik wil niet zijn *in 't oog gestoken*,
En heb door last'ren mij gewroken.

B.H. LULOFS.

GRONINGEN, 1825.

Aan den Hoogleeraar Kesteloot, Na de lezing der Lofrede op den grooten Boerhaave.

WIE is 't, wiens lof, wiens eer, den ongelijkbren man
Die Neêrlands luister is, vereeren, recht doen kan?
Geen dichterlijke vlucht op uitgeslagen vlerken,
Vermag dit. LOOTS, sta af, blijf in uw eigen perken!
Uw toon, hoe hoog gestemd, vernedert. Neen, verstom!
't Is schennis die gij pleegt aan 't godlijkst heiligdom.
Dien komt het voorrecht toe, om BOERHAAVE aftemalen,
Die ware kennis toont voor dichtren idealen.
Hem schetse een voedsterling die uit zijn leerschool sproot,
Die prooi aan prooi (als hij) ontweldigde aan den dood,
Zijn kunden, oordeel, geest, en moed, en hemelgaven,
Waardeeren, volgen kan, en door zich zelven staven!
Gij kunt het, KESTELOOT, die met hem evenaart,
Uw Lofrede is haar Held, de Held uw rede, waard.

BILDERDIJK.

Ex tempore 1825.

De Broeders.
Naar het hoogduitsch van A.G. Eberhard.

TWEE brave broeders waren lang
Gescheiden door het lot,
Doch misten, zonder leed en rouw,
De vreugd der reine broedertrouw,
Weleer hun hoogst genot.

En telkens bragt hun levenspad
Hen verder van elkaar;
De een won als dichter lof en eer,
En de ander zwaaide 't krijgsgeweer,
Bij Mavors heldenschaar.

't Gevoel, dat teeder hen verbond,
Verliet alzoo hun hart;
Verwijderd op de wereldkust,
Droeg elk alleen des levens lust,
Gelijk des levens smart.

De dichter smaakte ruim de vreugd,
Die 't godlijk speeltuig biedt;
En zong met innig zielsgevoel,
Voor deugd en liefde nimmer koel,
Zijn luid geprezen lied.

De krijgsman stapte moedig voort,
En streed met zwaard en lans.
Waar hij, op 't bloedig oorlogspad,
Met heldenmoed te voorschijn trad,
Won hij de zegekrans.

Hun beider namen werden hoog
Verheven en geacht;
Zij waren rijk aan roem en goed,
Die ieder hun in overvloed
Als loon of hulde bragt.

Maar 's levens lente dreef voorbij,
En ernstig werd hun geest;
Zij misten, bij die lof en vreugd,
De zielsgenieting van hun jeugd,
Hun eens zoo waard geweest.

En 't zwaard ontvalt den wakkren held,
   Zijn krijgsroem wekt hem schrik;
Hij ziet het eerloon voor zijn' moed,
Zijn oorlogskransen rood van bloed,
   Met neêrgedrukten blik.

En 't lied, dat uit het speeltuig vloeit,
   Klinkt voor den dichter dof.
De weemoed drukt zijn ziel ter neêr,
Hij smaakt geen trouw, geen vriendschap meer,
   Al zingt hij beider lof.

De wrevel spreekt in 's krijgsmans oog,
   De dichter stort een' traan;
En 't heil, dat broeder-liefde gaf,
Smeekt beider hart weêr vurig af,
   Lacht beiden troostvol aan.

Dit uitzigt is hun vreugd en hoop,
   Zij hooren 't van elkaâr,
En, eensgezind in liefde en deugd,
Woont ongekende hemelvreugd
   Bij 't minnend broederpaar.

De krijgsman stijgt op 't moedig ros;
De dichter klieft de zee;
En, innig aan elkaâr verknocht,
Volbrengen zij den verren togt,
Met kalme zielevreê.

Dáár waar hun vaders woonplaats was,
Hun liefst verblijf weleer;
Eens aadlijk lustslot, hoog en hecht,
Nu bouwval, door den tijd geslecht,
Zien zij elkander weer.

Aldaar waar eens hun wiegje stond,
Bij d'ouden torenwand,
Vereenigd tot het heiligst doel,
Vernieuwen zij met rein gevoel,
Hun' teedren broederband.

Daar zeegnen zij het heilrijk uur,
Dat hen te zamen vind;
En, na verduurde scheiding-smart,
Drukt elk den broeder aan het hart,
Dien hij zoo vurig mint.

Maar dreigend breekt de nachtwaak aan;
De donder rolt in 't rond;
De stormwind huilt in 't zwart verschiet;
Maar 't hart des broeders siddert niet,
Die weêr zijn' broeder vond.

En zwaarder pakt zich wolk op wolk,
En schuurt der heuvlen kruin,
En ijlings stort een regenvlaag,
Met breede stroomen, naar omlaag,
Van al 't omliggend duin.

De windvlaag stuwt het water voort,
Met golven zonder tal;
En bruisend rolt de breede vloed,
Bij 't schittren van den bliksemgloed,
Door 't onbewoonde dal.

Nu zien de broeders 't lijfsgevaar,
Dat meer en meer vergroot;
En de oude muur van 't slotgebouw,
Getuige van hun broedertrouw,
Wordt wijkplaats in hun' nood.

Vergeefs, het water stuift en klimt,
   Ras wordt de vloed hun graf. -
Schenkt de Almagt, die den storm beveelt,
Den broeders, wien het weêrzien streelt,
   Zoo onverdiend een straf!....

Doch neen, een bootje drijft daarheen,
   Door hooger geest geleid;
De golfslag sleept het met zich voert,
En voert het naar het reddingsoord,
   Waar 't broederpaar verbeidt.

Zij juichen. - Smoor die wreede vreugd,
   Rampspoedig vriendenpaar!....
De golven sloegen 't bootje krank,
En, hemel! in een kiel zóó rank
   Vlugt een der broeders maar.

En beiden slaan een angstig oog
   Op de aangedreven boot. -
‘Vlugt, broeder,’ roepen beiden uit,
‘Vlugt, broeder, stap in d'enge schuit,
   Ontwijk een' wissen dood!’

Een ieder roept, en smeekt, en vleit,
   En bidt dat de ander vlugt;
Een ieder ziet het dreigend nat,
Dat reeds den bouwval overspat,
   Slechts voor zijn' vriend beducht.

‘Wel! zoo één onzer sterven moet,
   (Dus heft de krijgsman aan)
Zoo geen voor d'ander buigt en zwicht,
Dan vall' ons beiden 't sterven ligt,
   Wij zullen zaam vergaan.’

Hij spreekt, en stuwt de ranke boot
   In d'opgezwollen vloed;
En, 't oog ontgloeid door vriendschapsvuur,
Staan zij omstrengeld op den muur,
   Die wegzinkt voor hun' voet.

Een laatste handdruk toont hun trouw;
   Elk wacht gerust zijn lot:
Zij vinden, stortend in den plas,
Hun grafplaats, waar hun wiegje was,
   Bij 't vaderlijke slot.

J. VAN OOSTERWIJK BRUYN.

AMSTERDAM.

De Godinnentwist.

't **W**ERD avond op den Helikon,
De schaftklok bromde luid,
En lokte heel den Godenstoet
Tot ambrozijn, als honig zoet,
En purpren nektar uit.

't Soupé begint, en Ganimeed,
In ijver nimmer moê,
Loopt af en aan de tafel rond
En brengt aan elken droogen mond
Een' vollen beker toe.

't Was Jupiters geboortedag,
Daar kon een dronk op staan;
Elk had reeds aan den donderaar
Met woordenzwier en feestgebaar,
Zijn' zegenwensch gedaan.

Minerva, schrander, wel ter spraak,
   En deftig in haar taal,
Had een verjaarwensch, lang en breed,
In 's Oostens beeldenspraak gekleed,
   Doen klinken door de zaal.

Vrouw Venus deed niet min haar best
   Bij 't statig compliment;
En, was zij ook zoo geestig niet,
De gastheer die zoo naauw niet ziet,
   Was wonder wel content.

Al sprak haar mond geen beeldenspraak,
   Met Attisch zout besprengd,
Haar oogen spraken zoet en zacht,
En wie verstaat niet als zij lacht,
   Of minzaam sluipend wenkt?

Dat stak Minerva in den krop,
   Dat Venus lonkend oog,
Zoo veel, en ligt noch meer, vermogt
Dan 't oratorisch kunstgewrocht
   Van haar geleerd vertoog.

Maar toch zij zweeg, tot dat een elk,
Bij 't vrolijk feestbanket,
Op 't welzijn van den Hemelvorst,
Met blijden zin, uit volle borst,
Een toast had ingezet.

En als er iemand steken bleef,
Dan nam god Bacchus 't woord:
‘De gastheer heeft het al gevat,’
En joeg het schuimend druivennat,
Voor hem, naar binnen voort.

Apollo, heft in aller naam,
Voor 't laatst een' lierzang aan;
En grijpt daarna nog eens de schaal,
En dankt voor 't rijk en gul onthaal
En de eer hun aangedaan.

Een elk rees van zijn zitplaats op,
Maar, wijze Pallas sprak:
‘Eer dat wij nog te slapen gaan,
Wenschte ik een twistzaak afgedaan,
Die lang mijn' toorn ontstak.’

Nu wegen heele en halve god,
   En zagen vragend toe;
Maar Jupiter zei; ‘dat zij spreek'
En ons, wat er ook achter steek',
   Haar reden hooren doe.’

Minerva, bleek van nijd en wrok,
   Slaat snel op Venus 't oog,
En spreekt: ‘Mevrouw, verklaar thans vrij,
Acht gij u zelf hier boven mij,
   Of met mij even hoog?

Voorwaar 't is honend boven maat,
   Dat gij, van brein beroofd,
Die slechts van tooi en kapsel weet
En aan 't toilet uw' dag besteedt,
   De kroon schendt van *mijn* hoofd.

Ik, die den Metaphijsicus
   Beschijn met hooger licht,
Wilt gij dat 'k mij voor u verneêr?...
Neen! 'k zweer het bij mijn hemeleer,
   Dat 'k voor geen nuf hier zwicht.’

En, honend lagchend, scherp en valsch,
Viel nu vrouw Venus in:
‘Al pocht gij op uw groot verstand,
Heel de aard brengt *mij* haar offerand,
't Is billijk dat *ik* 't win.

Van al de maagden kuisch en schoon,
Van weeuwtjes nog in rouw,
Van knapen, zelfs nog zonder baard,
Van oude vreijers, loos van aard,
Van besjes grijs en trouw;

Van grijsaards met den voet in 't graf,
Stijgt de outervlam zelfs op;
En wat de dichters aan mag gaan,
Mijn lof doet hen de snaren slaan,
En voert hun' geest ten top.

Ik geef hen altijd druk op werk,
Nu voor een bruilofts-lied,
Dan weder voor een' wiegezang,
Zoo dat ik ieders lof ontvang,
Alleen slechts d'uwen niet.

't Is altijd feest als ik maar wenk,
   't Is vreugd waar ik verschijn;
Den krijgsman geef ik heldenmoed,
Hij waagt met vreugde lijf en bloed,
   Om slechts bemind te zijn.

'k Speel in den schouwburg de eerste rol,
   'k Dring tot de tempels door,
Door kerkerwanden zwaar van steen,
Heb ik, al kan geen mensch er heen,
   Mijn onverhinderd spoor. -

Doch, waartoe meer, zeg mij, Mevrouw,
   Wat *gij* alzoo verrigt,
Die met den neus in boek of blad,
Een ander minder waardig schat,
   En mij als dwaas beticht.'

Minerva sprak, en keek om strijd
   Nu Zeus, dan Venus aan:
'Waartoe aan u mijn taal verspild?
'k Zal u terstond, daar gij het wilt,
   Mijn antwoord doen verstaan.'

Zij wenkt Mercuur en fluistert zacht
   Den hemelboô in 't oor:
‘Ga, haal van de aard den wijsten man,
Die over alles praten kan:
   Doe nu uw best eens, hoor!’

Mercuur wil gaan, maar Venus wenkt,
   En roept hem aan haar zij:
‘Ga,’ zegt zij, ‘ga met snelle schreên,
En breng van de aard een knaap hier heên,
   Een *knaap,* verstaat gij mij?’

De bode steeg d'Olympus af,
   En strijkt op de aarde neêr;
Hij had het oogmerk al doorgrond,
En ziet, kiest, neemt, en keert terstond
   Met beiden pijlsnel weêr.

Daar was de Olymp in rep en roer,
   Elk schatert lagchende uit,
Maar Mars schreeuwt: ‘Schuif eens wat op zij,
Dien hoon te wreken past aan mij,
   Ik gooi de zaal hen uit.’

Doch Jupiter weêrhoudt hem nog,
   En wenkt, en alles hoort:
Nu nadert Venus offeraar,
En treedt, door heel de Godenschaar,
   Naar Jovis zetel voort. -

Daar staat hij, naar, en smal, en bleek,
   Reeds grijsaard in zijn jeugd;
Zijn knieen knikken daar hij staat;
Dat schouwspel in den Godenraad
   Doet Pallas hart'lijk deugd. -

‘Kom, Venus,’ zegt zij, ‘ei zie daar,
   Zie daar *uw* offeraar,
Die daaglijks U het reukwerk brandt,
Die brengt nu telkens offerand
   Op uw vereerd altaar!

Kijk nog eens even dien weg heen,
   Een tweede van dat slag!....
'k Vraag wel excus’ viel Hermes in,
‘Die brengt aan Pallas, zijn godin,
   Het offer elken dag.

Hij is een ijvrig Kantiaan,
   Maar de arme filozoof
Is, door die letterzifterij,
Half simpel, en half blind er bij,
   En als een kwartel doof.' -

'Wel, geef den man een glaasje wijn,'
   Riep Bacchus overluid;
Maar Pallas, die bedremmeld stond,
Legt snel haar' vinger op zijn mond,
   En schaamt zich de oogen uit. -

Maar Venus sprak: 'ei lieve, zie,
   Zie *Pallas* offeraar!
Die daaglijks *haar* het reukwerk brandt,
Die daaglijks haar zijn offerand
   Plaatst op 't vereerd altaar.'

'Maar heb *ik* schuld,' graauwt deez haar toe,
   'Aan 't misbruik van mijn gift?
Maar is 't *mijn* schuld, zoo als gij wilt,
Dat men op aard' mijn gunst verspilt?'
   Riep Venus, rood van drift. -

‘Hoor, weet je wat,’ zei Jupiter,
‘Houdt allemaal den mond,
En jij, Mercuur, breng jij met een',
Die heeren maar naar Charon heen,
En spoedig maar, terstond.

't Gaat toch in ééne moeite door,
Voor de aard zijn zij niet goed:
Daar moet het volkje levend zijn;
't Zijn schimmen, levend slechts in schijn,
Naar Charon, hoor, maak spoed!’

De Kantiaan en de amoureux
Verdwenen uit de zaal,
En Jupiter, nu opgestaan,
Spreekt Venus en Minerva aan,
Met deze wijze taal:

‘De lieve vrede keer' thans weér
En de oorlog zij gestaakt!
Want beide zijt gij groot en goed,
En die zijn beê u beiden doet,
Die smaakt het heil volmaakt.’

Nu kuschten zij elkander af,
En sinds wordt nog altijd
Op aard in *éénen* tempelmuur,
Op *één* altaar, *één* offervuur
Aan beiden toegewijd.

En sinds, zoo dra een wijze man
De min met wijsheid paart,
Smaakt hij, bij 't storten van zijn beê,
Door d'eedlen invloed van deez' twee,
Reeds hemelvreugd op aard.

J.J.F. WAP.

GENT, 1825.

Voorzichtige raad.

‘**V**ERLAAT uw' bloemhof toch,’ riep Pieters buurman luid,
‘De tuinman wiedt het onkruid uit!

F.G.

AELST, 1825.

Herinnering

In den herfst van het jaar 1821, aan eene wandeling naar den bouwval van Brederode's Burgt, in de elfde eeuw door een' der Hollandsche Graven aan zijn' zoon Sikko geschonken, en in de veertiende eeuw verwoest door den Graaf van Loon, gehuwd aan Gravin Ada van Holland.

Voorzang.

ZOUDE in den tempel der natuur,
Al zwiert om 't feestaltaar geen krans van frissche rozen,
Al deed geen rijpend zomervuur
Het donzig purper op de malsche perzik blozen;
Zoude in dat heiligdom, zoo schoon,
De harp der dichtkunst (nu de herfstwind huilt) verstommen?
Neen, stout en luid weergalm' haar' toon,
Schoon stormen 't statig woud ontblad'ren en doen krommen.

Tuig, zoon van Fingal! eedle bard!
Voor wien geen zon meer blonk, deed bij 't ontstuimigloeijen
Des nachtwinds uw gevoelvol hart
Den toon des weemoeds niet in 't schild'rend krijgslied vloeijen?
Ja, uw verbeelding, (dan ontvlamd
Door 't onweêr, dat langs heide en rots al brullend gierde,)
Zag 't roemrijk voorgeslacht, van helden afgestamd,
Dat nog zijn zegepraal op neevlen zwevend vierde.

Wen slechts een sprank van 't heilig vuur,
Dat uw gevoel ontgloeide, ook mij den boezem blaakte;
Dan roemde een volgende eeuw nog 't uur,
Waarin 't verleden, door mijn staamlend lied ontwaakte.
Ja, door uw stoute scheppingskracht
Bezield, werd, ook voor mij, der eeuwen graf ontsloten;
'k Zong op uw' achtbren toon dan ook mijn voorgeslacht,
Zoo trotsch op heldenroem als ooit uw landgenooten.

Maar 'k voel reeds 't hart van zangdrift slaan;
Zoude, Ossian! uw Muze ook hier het woud omzweven?
Hier, waar alom verdorde blaân
Een wieg'zang ruischen voor 't in sluimring zinkend leven?

Neen, heil'ge Muze! 't belge u niet,
Ik bid, schoon ongewijd, o stem! beziel mijn snaren,
Dan, hemeldochter! telg des lichts! dan schetst mijn lied,
Hoe flaauw de verw ook zij, den geest van vroeger jaren.

De bouwval.

Dáár, waar om 's wandlaars voet nog 't witte zeezand stuift,
En Hollands vlakken grond met hooge duinen kuift,
Schoon de Oceaan, sinds lang hun' breeden voet ontweken,
Zijn baren, witbeschuimd, op Zandvoorts bank doet breken:
Dáár, bij het brokk'lig puin van Breêro's aadlijk slot,
Gevoelde ik, hoe de tijd met sterkte en grootheid spot.
Dáár, bij dien bouwval, waaraan de eeuwen rust'loos knagen,
Scheen 't mij den mensch onwaard, zijn heil van 't stof te vragen.
Dáár, zaalge vriendschap! dáár, aan uwe hand geleid,
Omscheen mij 't morgenrood der naadrende eeuwigheid.
Neen, 'k eisch geen vreugd, van tijd en wiss'lend lot afhank'lijk;
Alleen uw trouw, geheeld naar God, is onvergank'lijk. -
Gelijk de zeeman op den kalmen Oceaan,
Dáár, waar sinds eeuwen, land en steden zijn vergaan,

Gevoelloos neêrblikt uit zijn vaartuig, trotsch gewimpeld,
En zijn verbeelding, wen een koeltje 't zeenat rimpelt,
Hem zuil of muurwerk schetst, ja, zelfs de jammerklagt, -
Ach! 't jongst gekerm herhaalt, van 't lang versmoord geslacht; -
Zoo, breede muren! die der ouden kunst mij toonden,
Zoo waande ik hen te zien, die eens uw kreits bewoonden.
Bij elken zwaren en met mos begroeiden steen,
Was 't of een achtb're schim dier helden mij verscheen.
Mij dacht, nog rolde langs vergruisde torentrappen
De nagalm, dof en zwaar van forsche reuzenstappen.
De ridderzaal, waar nu de nachtuil krassend zweeft,
De vleermuis 't licht ontschuilt en aan de wanden kleeft;
Dáár zag verbeeldingskracht nog speer en schilden pralen,
Bij 't gastvrij heldenmaal en 't rondgaan der bokalen.
Door 't glasloos venster drong (verbeeldde ik mij) 't geschal
Der krijgstrompetten van den trouw bewaakten wal.
Maar 'k zag ook 's vromen ramp, en 't stout gewoel der boozen;
Ach, 't sneeuwde, ook in dien tijd, gewis niet altijd rozen.
Neen, wiss'ling streelde en griefde ook beurtlings 't mensch'lijk hart
En schakelde ook, als nu, de vreugd aan bittre smart.
Toen, onschuld! werd ge, als nu, veradeld ook door lijden.
Toen, deugd! kroonde ook, als nu, de palmtak u, na 't strijden.

Welligt is 't brokklig puin, waar ginds die distel groeit,
Door wanhoop eenmaal met haar' laatsten traan besproeid!
God weet, welk hart hier leed, voor 't menschlijk oog verborgen.
God weet, hoe vaak 't verdriet hier hijgde naar den morgen,
Schoon ook de lange dag noch hoop noch uitkomst bood,
En 't oog weer smachtte naar 't verkoelend avondrood.
God zag hier snooden, door gewetens-angst omgeven,
Het dag-licht vloeken, en voor 't middernacht-uur beven.
Doch 't hart aan God getrouw werd vaak door vreugd ontgloeid,
Waar 't nachtviooltje in 't stof der bid-kapel ginds bloeit.
Gewelven! waar geen straal van 't zonlicht in kan dringen,
Waar koude graflucht waait, en vale schemeringen
Slechts beven over 't stof, door eeuwen hier vergaârd,
En tot een' klammen grond gevormd, die afschrik baart;
Gewelven! o getuigt, wat in uw nacht gebeurde;
Getuigt, wie hier, geboeid, zijn vreeslijk lot betreurde,
Wiens ijzren keten, hier, door tranen is geroest;
Getuigt, wie 't lieflijk licht hier eindloos derven moest!
Stuitte onschulds jammer-kreet op uw begroeide wanden?
Of moest in 's boozen ziel reeds 't vuur der hel ontbranden?
'k Raad uw bestemming niet; welligt heeft kracht en vlijt
U 't ridderlijk gezin ten voorraadschuur gewijd.

Hoe 't zij, vloekte, in uw nacht, vertwijf'ling, woest, haar boeijen?
Vrij mag nu 't rundvee in uw kalme schaduw loeijen,
  Wen 't zich verschuilt voor storm, die op de heide woedt.
  Of heeft zich de overdaad eens uit uw' schoot gevoed?
Nu, voedt het vochtig mos, dat warmte en licht kan missen,
En langs uw wanden kruipt, slechts pad en hagedissen.
  Doch waarom gissend bij den bouwval rond gedwaald?
  Ginds treft mij een tafreel uit Breêroôs tijd, gemaald
Op 't zilvren altaarkleed, o dichtkunst! in uw' tempel.
Wie stout zijn voetstap zet op uw' gewijden drempel,
  Hij schilder' 't moedig na, daar gij hem verwen biedt.
  Ik zie de schaduw slechts der beelden, in 't verschiet;
Toch laat mijn drift zich door geen magt'loosheid beteug'len,
Neen, maar verbeelding leent hier aan 't gevoel haar vleug'len;
  En wacht mijn zwakke Muze in 't heiligdom haar straf,
  Toch schaduwt ze Agnes liefde, en Edwins fierheid af.

Verhaal.

De Christ'nen telden duizend jaren,
  Toen Hollands Graaf, zijn' dappren zoon,
Die roemrijk streed met woeste roovers,
  Dit burgtslot schonk, zijn trouw tot loon. -

Een loon, vol dankbre vreugd ontvangen;
Doch muur noch toren was volbouwd,
Maar Sikko kende 's volks verlangen
Om plonderzucht in 't juk te prangen,
En torens rezen boven 't woud.

''k Zie 't land van hier, in heel zijn *breedte*,'
Zoo sprak hij; 'k *rooi* de roovers uit:
Sinds noemde al 't volk hem *Breederooijer;*
En stout volvoerde hij 't besluit. -
Die naam bleef nog drie eeuwen later
In *Brederodes* naam bestaan.
De aloude Kenheim(1) stortte in 't water
Des grijzen Rhijns, met stroomgeklater,
Toen hier nog in den Oceaan.

De Kenheim ruischte om Edwins wiegje,
Toen Brederodes heldendood
Zijn' achtbren stamboom scheen te ontwortlen,
Daar slechts één teedre telg ontsproot:

(1) Een stroom daar een tak van den Rhijn inviel, en die zich ontlastte in de Noord Zee.

Ja, toen de krijg den held deed sneven,
Toen kromp zijn gâ door barens-smart.
Sinds knaagde 't leed aan Bertha's leven,
Doch 't heldentelgje, haar gegeven,
Schonk wellust nog aan 't moederhart.

In elk tournooispel schitterde Edwin
Al vroeg, in 's ridders wapendos;
Doch, riep hem 's lands belang ten strijde,
Dan kleurde fierheid 's jong'lings blos.
Gelijk een leeuw voor teedre jongen,
Zoo streed hij voor zijn volk, in nood;
Door hem werd woeste wraak gedwongen:
En de onschuld aan 't geweld ontwrongen.
Held Edwin was als jong'ling groot.

Gevoelvol zag hij zich zijn' moeder,
Zijn' leidsvrouw, zijn' vriendin ontrukt;
Zijn hand, gewoon aan 't vreeslijk slagzwaard,
Had zacht haar de oogen toegedrukt.
Maar nu vervult hij ook zijne eeden,
Gezworen, met een bloedend hart,

Toen hij een' vriend, van God gebeden,
Op 't schijnbaar doodbed zag bestreden
Door krankheid en onlijdbre smart. -

Herstelling daalde als 't morgenblozen,
Dat, na een' vreeslijke onweêrs-nacht,
Zich spiegelt in de regendropp'len,
En schonk vernieuwde levenskracht.
Maar Edwin zwoer, de krijgsbanieren
Te volgen, op gewijden grond;
Dáár moest hij vriendschaps dankfeest vieren,
Bekranst met schittrende eerlaurieren,
Waar 't kruis van 's werelds redder stond.

Straks ruilt hij Hollands vlakke weiden
Voor Palestina's heuv'lig oord;
De wilgenschaaûw voor hooge palmen,
Aan des Jordaan-strooms vruchtbren boord.
Niets kan zijn stoutheid evenaren,
Bij elken stap ontvlamt zijn moed.
Ja, ver van haardstede en altaren,
Trotseert hij, roemziek, doodsgevaren
En plast in 't Sarraceensche bloed.

Ras galmt in 't Oost, alom, de faam,
Langs berg en dal, held Edwins naam;
Triomf! een Brederode, uit heldenbloed gesproten,
Vereeuwigt aan des Tabors voet,
O Neêrland! uw onwrikb'ren moed;
Dáár baant hij 't gloriespoor voor tijd- en lotgenooten.
Dan ach, naauw ging de Paaschdag op,
En kleurde Sions heuveltop,
Voor Christ'nen, die dit feest op Juda's erfgrond vierden,
Toen, aan den boord van Kedrons beek,
Held Edwins legerdrom bezweek,
En lauwren, rood van bloed, den trotschen Achmed sierden.

Wen storm in 's afgronds kolken woelt,
Wen dijk en dam wordt weggespoeld,
Dan kent het nat geen perk, dan tuimelen de golven
Al brullend als de donder, voort
Langs weide en veld, en 't bloeijendst oord
Wordt in den vloed, gekuifd met fonk'lend schuim, bedolven.
Zoo vlood graaf Edwins heldenstoet;
De schrik des doods had kracht en moed
Op 't jammerlijkst verlamd, geen krijgstucht kon meer baten.

Vergeefs gevleid, vergeefs gedreigd,
Vertwijf'ling, die bij 't vlugten stijgt,
Deed wapens, veldheer, ach, de kruisvaan zelfs verlaten.

Maar wie ook siddert, wie ook vliedt,
Held Edwin vlugt of siddert niet;
Maar wreekt het christen bloed, hier door den grond verzwolgen.
Met weinig helden vliegt hij, stout,
Nog telkens uit het digtst van 't woud,
En slagt onchrist'nen, die 't verwonnen heer vervolgen.

Treurzang.

Neen, hemel! 'k beef terug, hier krimpt mijn ziel door smart;
Neen, 'k maal geen slagveld af, 't penseel beeft in mijn ving'ren.
Al klopte in de ijzren borst een moordziek tijgerhart,
Hier plengdet gij een' traan, ontzinde wereld-dwing'ren.
Waarom, vergeting! ach, waarom bedekt uw nacht
Niet al dat bloed? niet al die lijken, wreed geschonden?
Der veegen bang gekerm schokt mijn verbeeldingskracht;
'k Voel 't martlend lijden, 'k zie de doodstuip der gewonden.

Thirza.

De nachtwind, ruischend in de toppen
Der palmen, blies de koele dauw
Op loof en bloem tot pareldroppen;
De starren tooiden 't wolk'loos blaauw
Van 's hemels boog, met gouden luister;
De maan verlichtte 't sluimrig duister,
En baande een zilvren pad voor 't visschers hulkje op zee,
Toen Thirza, huis en hof ontvloden,
Op 't slagveld weende bij de dooden;
Ach! slechts haar voedsterkind kende al haar zielewee.

Nooit op den moederschoot gekoesterd,
Was Selima, vol teederheid,
Aan Thirza's volle borst gevoedsterd,
En aan haar hand ter deugd geleid.
Ook Thirza was een zoon geboren;
Dien dierbren waant zij thans verloren:
‘De speer eens Christens heeft zijn' fiere borst doorboord!’
Zoo klonk de maar, die 't moederharte
Verscheurde door onlijdbre smarte:
Zij zoekt, en dwaalt, en kermt; maar beeft, nu ze Osman hoort.

Zij hoort zijn stem: ‘verban uw' kommer,
Mijn moeder! ach, uw Osman leeft!’
Zoo spreekt hij: ‘Ach! zie hier in 't lommer
Een' Christen, die den doodsnik geeft.
Mijn moeder, laat uw zorg mij helpen,
Om 't gudsend bloed eens helds te stelpen.
Ach! hij is Christen, maar de trouw zijns vijands waard;
Zijn arm kon mij 't geweer ontwringen;
Maar, toen verwoede vlugtelingen
Mij durfden grieven, toen hergaf de held mij 't zwaard.’

Edwin.

Die held was Edwin ‘Krenkt, ontzinden,’
Zoo riep hij, ‘door geen moord uwe eer;
Laat af, 'k ontwrong hem 't zwaard, verblinden!
Doch 'k geef 't hem ter bescherming weêr;
De jongling streed, zijn moorders vloden.’
Maar, God! bij stervenden en dooden
Viel Edwin: Achmeds dolk vergoot zijn heldenbloed;
Zijn val vergt jeugdige Osmans tranen;
En Christ'nen en Mahomedanen
Spreidt reine erkent'nis toch, denzelfden hemelgloed.

De jong'ling ziet 's helds diepe wonden
En draagt hem zacht naar 't eenzaam bosch;
Vol dankbre liefde en zorg verbonden,
Rust Edwin dáár op donzig mos.
Geen krijgsroem zelfs streelt Osman langer.
De polsslag van den held schijnt zwanger
Van de allerjongste stuip; neen, hij verlaat hem niet,
't Gevoel verpligt - vlecht glorie loov'ren;
Laat vrij zijn makkers buit verov'ren,
Zijn wellust is de hulp, die hij den vreemd'ling biedt.

Maar, ach! wat kan zijn hulp hier baten?
Hij bidt, God hoort, God ziet zijn smart;
En hier, hier eenzaam, hier verlaten,
Zinkt hij aan 't kloppend moederhart.
Ze omhelst haar' Osman, en heel de aarde
Verdwijnt, niets heeft voor haar meer waarde,
't Is hemel om haar heen, in dit volzalig uur:
Zij spreekt niet, neen, maar, diep bewogen,
Zijn tranen lofzang in Gods oogen;
Haar boezem zwoegen is de danktoon der natuur.

Selima.

‘Wat raad?’ roept Osman, ‘dierbre moeder!
De Christen, die mij 't leven schonk,
Een vreemd'ling, zonder vriend of broeder,
Snakt stervend naar een' koelen dronk.
Zie hier, de dood rilt hem door de ad'ren.’
Maar eer de moeder nog kon nad'ren,
Ziet Selima, hoe in den dood'lijk bleeken held,
Dien zij met geestrijk vocht besproeide,
Het levensvonkje weêr ontgloeide,
Daar zijn geprangde borst door stille zuchten zwelt.

Kroont rein genot het angstvol wachten
Op morgen licht, in 't koude Noord',
Zoo vaak, na maanden lange nachten,
Een gouden straal de kim omboort;
Zoo kroonde ook vreugd hier 't mededoogen,
Toen Edwin eerst zijn zielvolle oogen,
Blaauw als 't gestarnd gewelf, in Osmans arm ontsloot.
En, kon geen woord hem nog ontglippen,
Toch vlugtte van zijn koude lippen
De vale doodskleur voor des levens lagchend rood.

Liefde.

Wie leert mij nu tafreelen schild'ren,
Wier trekken door geen krijg verwild'ren?
't Is liefde, die 't penseel in 't blos des daagraads doopt.
Ja, liefde! die den mensch verengelt,
Gij zijt het, die hier kleuren mengelt;
Gij, die elks deugd waardeert, en elks gelukstaat hoopt.

Op 't land, in Thirza's dadeldreven,
Herbloeit graaf Edwins jeugdig leven;
Daar had hem dankbre trouw ter middernacht gevoerd.
Neen, jonge held! als krijgsgevangen
Ziet ge u in de ijzren boei niet prangen,
Maar zachter keten houdt uw ziel hier vast gesnoerd.

Vaak ziet verteedrend mededoogen
Tot englen vriendschap zich verhoogen,
Een vriendschap, eeuwig trouw, van God zelv' afgestamd;
Ja, waar zich 't schoon der deugd ontwikkelt,
En grootsch tot zelfvolmaking prikkelt,
Dáár wordt een liefde, rein als 't eeuwig licht, ontvlamd.

Zoo vriendlijk als de Cherubijnen,
Die voor het brekend oog verschijnen,
Aan 's vromen sterfkoets, wen 't verganklijk stof ontzinkt:
Zoo ziet graaf Edwin hier in 't Oosten,
Door Selima zich liefdrijk troosten,
Terwijl ontferming in haar gitzwarte oogen blinkt.

Voor God aanbiddend neêr te knielen,
Dit zaligt hun vereende zielen;
Dan spiegelt hun de hoop den hoogsten wellust voor:
Niets kan hun wensch dan meer beteug'len,
Hun geest zweeft, als op duiven vleug'len,
Geheel het leven, als Gods blijden lusthof, door.

Bekeering.

Maar kluistert God gewijde min
Den Christen held aan een Turkin?
Zal Edwin immer heil genieten?
Terwijl zij, in wier lot hij deelt,
Nooit door der Christ'nen hoop gestreeld,
Haar leven, troostloos, heen ziet vlieten?

O neen, ook Selima vereert
Den Schepper, die 't heelal regeert,
Zij noemt, als Edwin, hem haar' *Vader*:
Vroeg schemerde in haar jong gemoed,
Reeds waarheids onbewolkte gloed;
Nu kent haar ziel dien lichtstroom nader.

Haar voedster was, in Griekenland,
Aan JEZUS door den doop verpand,
Uit Christen oud'ren vrij geboren;
Doch roovers hadden 't kind ontvoerd,
En Omer, door haar schoon geroerd,
Had haar in 't eind tot gâ verkoren.

Gelijk, in 't zaam gegroeide bosch,
De middagzon, op 't kruipend mos,
Zich nog in morgendauw blijft spieg'len,
Wen koeltjes, donkre schaaûw ten spijt,
De gouden scheemring, wijd en zijd,
Langs buigend loof en twijg doen wieg'len.

Zoo bleef, ondanks de donkerheid,
De glans die 's Heilands leer verspreidt,
Voor Selima vertroostend schitt'ren.
Ja, 't meisje zoog reeds waarheidsmin
Aan Thirza's vollen boezem in;
Doch trotschheid bleef haar lot verbitt'ren.

Haar vader stierf den heldendood,
Toen over 't kind op Thirza's schoot,
Een Sarraceen zich bleef erbarmen;
Dan ach! nu smeedt hij 't huwlijks juk
Voor de eedle jonkvrouw, doch 't geluk
Der liefde vindt ze in *Edwins* armen.

Vlied, lieve Selima, ontvlied!
De stem des bloeds weerhoudt u niet;
Geen wet kan u zijn vloek doen duchten.
Neen, Edwin! 't is geen maagdenroof,
Uw Selima zou 't valsch geloof,
Ook schoon ze u niet beminde, ontvlugten.

Triomf! een stroom van rein genot
Besproeit hun beider zalig lot;
Heel 't Christen heer juicht Edwin tegen.
Hun veldheer leeft, hun ridder komt;
't Gemor der moed'loosheid verstomt,
God schenkt met Edwin weêr zijn' zegen.

Ook Edwins bruid wordt blij begroet,
In 't klooster, door een' zustren stoet,
Bij Bethlehem 't gewoel ontweken.
Dáár drinkt ze, aan godsvruchts hand geleid,
Nu kennis, troost en zaligheid,
Uit waarheids heldren wellustbeker.

De doop.

Nog blonk de morgenstar aan 't onbewolkt azuur,
Schoon 't stralend zonlicht reeds van achter d'aardbol gloeide,
En duizend starren doofde, als in een' stroom van vuur,
Die over 't luchtgewelf met purpren weêrschijn vloeide.
't Was de uchtenstond van 't Pinksterfeest,
Geheiligd aan des eeuw'gen Geest,

Die in de Apostlen eens heel 't Christendom bestraalde.
   't Was hoogtijd aan uw boord, o kronklende Jordaan!
   De feestzang galmde bij de ontrolde glorievaan,
Dáár, waar op 's menschen Zoon de Geest zijns Vaders daalde.

   Zij komt, zij, Edwins bruid; en bisschop Godewin
Zal haar met water, 't beeld van Gods genâ, besproeijen.
   Het doopkleed, wit als sneeuw op Salmons top, Christin!
't Sierde u, als wolkjes, die de lentezon omvloeijen.
      Juich, Agnes! reine doopling, juich!
      Rein zijt ge, uw nieuwe naam getuig'
Uw regt op al de vreugd, en 't heil des Evangelie's.
   Zij zinkt in Edwins arm, de schoone bruidskroon tooit
   Haar losse lokken; ginds is 't echtaltaar bestrooid
Met Sarons rozen, en vol pracht gekleurde lelies.

Afreis van Palestina.

   Gelijk een zomerwolk, die, uit haar zwangren schoot,
Op 't smachtend veld, geroost in gloênde middagstralen,
   Een' milden overvloed van malsche drupp'len goot,
Al wijkend, nog voor de aarde een' regenboog doet pralen.

Wen 't zonlicht op de drupp'len speelt
En zevenkleurig zich verdeelt;
Zoo doet nog 't edel paar hier godsvruchts luister schittren,
Schoon 't Canaans grond ontwijkt. Vol stille zielesmart,
Scheurde Agnes, weenend, zich van Thirza's moederhart;
Alleen die scheiding kan haar aardsch geluk verbittren.

Ras voerde 't windgeblaas hun kiel door 't golvend zout,
En, in den glans der zon, stoof 't schuim, als vonk'lend goud,
Om steven, want en vlag, en uitgespannen zeilen,
Bij 't kunstvol sturen, en 't bedachtzaam gronden pijlen.
Daar 't schip, met vog'lenvlugt, langs Cos en Cijprus vliegt,
En 't achtbaar Pamos, waar Homeer werd opgewiegd.
Ras blaauwt ginds 't vaste land, ras hoort men golven klotsen
Op Spaansche stranden, en op de Afrikaansche rotsen.
Ras groet men Frankrijk, dat zijn havens gastvrij biedt,
En 't Britsche krijtgebergt' rijst blikkrend in 't verschiet.
Maar is 't een wolk dáár ginds? o neen, 't zijn Hollands duinen,
't Zacht scheemrend morgenrood omhult hun blanke kruinen;
Natuur bouwt zelf dien burgt, die de Oceanen temt.
De kruisvlag wordt begroet, waar Edwins kiel ook zwemt.
De scheepling hoort in 't eind het juichend *welkom* schallen;
Men haalt het zeil omlaag, de grijpende ankers vallen,

Men landt, men knielt, en kust den vaderlandschen grond,
Waar 't stof der oudren rust, en 't wiegje eens veilig stond.
Graaf Edwins gade derft hier Canaans dadeldreven,
Maar ziet zich eiken schaaûw en weide en groen hergeven.
Haar Edwins vaderland, is ook *haar* vaderland;
Voor haar heeft liefde alom Gods paradijs geplant.
's Lands ridders doen haar komst in Holland, prachtig vieren;
Zij ziet de pluimen slechts, die Edwins helm omzwieren.
Graaf Edwin wordt als held, in stad en vlek, begroet,
Doch zwaard noch speer, geverwd in 't Sarraceensche bloed,
Noemt hij zijn glorie; neen, van eedler wellust dronken,
Boogt hij op 't echtjuweel, hem door Gods gunst geschonken.
Geen vorstlijk paar, zoo goed, zoo schoon, zag 't landvolk ooit,
De weg wordt, daar 't verschijnt, met bloem en loof bestrooid.
Doch Breêroôs oude burgt kan Edwins hart bekoren.
Naauw glinstert boven 't woud de weerhaan van zijn' toren,
Of 't moedig ros voelt zich met nieuwe drift gespoord;
En ginds, langs Albrechts berg, rent heel de hofstoet voort,
Op fiere kleppers, die 't gebit al schuimend knabb'len.
De zomerkoeltjes doen des Kenheims golfjes kabb'len,
Bevracht met zwanen, om wier hals en vlerken, 't nat,
In 't helder middaglicht, als diamanten spat.

Alom ruischt feestloof, als der blijdschap kalm gefluister;
Heel 't bloeijend landschap zwemt in gouden zomer-luister;
Natuur stemt met 's volks vreugd, nu zij, in al haar pracht,
De Palestijnsche schoone, en Edwin tegenlacht.
De Burgtweg is beplant met pralende eerebogen;
Hier schittren linten, ginds vergulde palm in de oogen;
Geen roos, in morgengloed gedoopt, geen rustvol groen,
Maar bont gekleurde zwier, kan 't juichend volk voldoen.
Hoont vrij dien kindschen smaak, 't volk wil zijn liefde toonen
Door duur gekochte pracht, door kostbre krans en kroonen.
Graaf Edwin leidt zijn gâ, door de opgesierde poort,
Langs Burgtplein, trap en gang, tot in de feestzaal voort;
Dáár strooit men 't vorstlijk paar met roos, laurier en palmen;
Des gasten groet smelt weg in harp- en citer-galmen;
De disch is rijk voorzien, de harten slaan verruimd,
Dáár 't geurvol druivensap in zilvren kelken schuimt.
Maar schoon de Rhijnstroom dáár, waar hij, langs hooge rotsen,
Zijn breede golven giet, en dondrend neêr doet klotsen,
Elk zintuig overspant, terwijl zijn val natuur
Beroert, heel de aarde schokt, daar 't schittrend middagvuur
De donkre wolk van schuim veelkleurig neêr doet drupp'len;
Hij schenkt meer wellust waar zijn' kalme golfjes hupp'len

In schaaûw van wijngaardloof, of dáár waar 't schaapje graast,
En zefir over 't veld, viool en rozen blaast;
Zoo kon aan Edwin en zijn' Agnes 't huislijk leven,
Dat kalm daar henen vloeit, meer zuivren wellust geven,
Dan feestelijke praal, of 't luid geschal der vreugd.
Door weldoen zalig, en geëerbiedigd om hun deugd,
Scheen hier de weg naar 't graf een lieflijk bloeijend Eden;
Hun harten klopten rein, met God en mensch tevreden.
Hun trouwdag bleef een feest, zij vierden 't jaar op jaar;
Dan knielden zij verrukt voor 't God gewijde altaar,
En dankten voor 't genot, zoo stoorloos hun geschonken;
God had hun echtkoets met een' telgenkrans doen pronken;
Elk uur stijgt nog hun heil, tot eindlijk, in den gloed
Van een' gevloekten krijg, dat heil bezwijken moet.

Oorlog.

De heldre zon der vreugd moest in den nacht verzinken;
Toch bleef hun huw'lijkstrouw, als troostend maanlicht, blinken.
‘Vlugt met ons dierbaar kroost, ginds vindt gij veiligheid,’
Zegt Edwin, aan wiens borst zijn gade snikkend schreit;
‘Neen,’ kermt ze, ‘uw Agnes laat zich nooit aan u ontscheuren,
Mijn Edwin! 'k wil, noch kan uw afzijn ooit betreuren;

Neen, berg ons weerloos kroost voor 't vreeslijk oorlogs lot
In 't sterke Badenstein; 'k beveel het daar aan God;
Maar ik, wier zwakke hand gewoon is 't vlas te spinnen,
'k Wil met u strijden, met u sterven of verwinnen.'
Haar Edwin smeekt vergeefs, de teed're vreest geen' dood;
Haar boezem zwoegt slechts voor den dierbren echtgenoot.
Zij strijdt met hem, en 't volk, dat 's vreemdlings juk blijft schuwen,
En vloekt op een' Van Loon, die Ada trotsch dorst huwen;
't Volk weet, hij vraagde nooit uit liefde om Ada's hand,
Neen, hem bekoorde alleen haar erfdeel, 't bloeijend land,
Haar, huwde ze aan een telg uit Beij'rens bloed, beschoren.
En ach! nog naauwlijks was de veertiende eeuw geboren,
Of Neêrlands kroost had reeds, bevlekt met broederbloed,
Zichzelf, onzinnig, in het ingewand gewroed. -

Verwoesting.

Lang weert graaf Edwin, stout, zijn' vijand van de wallen;
Maar eindlijk, door Van Loon op 't listigst overvallen,
Bezwijkt onwrikbre moed voor tallooze overmagt. -
De grachten zijn gevuld, en 't krijgsvolk ligt geslagt.
'Mijn ga,' zucht Edwin, 'vlied, Gods engel hoede uw leven;
Een onderaardsche gang kan ginds nog uitkomst geven;

Een pijl drong in mijn borst, gij vindt bij God mij weêr....'
Maar Agnes knielt naast hem; nu ploft de Burgtpoort neêr;
Een zwarte wolk van stof schept nacht voor beider oogen. -
De vijand plast in 't bloed, het burgtplein opgevlogen;
Wat ademt wordt vermoord, zijn woestheid kent geen perk;
De toortsen zwaait hij rond, en vlammen kleuren 't zwerk. -
'Grijpt Edwin,' roept Van Loon, 'hij boete in slaafsche banden,
Zoo lang hij leeft, zijn trots!' maar onder 't vreeslijk branden
En krakend knappen, daar gebind en balk verteerd,
Wordt wie den stervenden durft naadren, afgeweerd;
Zijn Agnes waakt voor hem, en strijdt in een der zalen,
Tot haar de dood op wraak en boei doet zegepralen;
Stuiptrekkend weert zij nog de vlam van Edwin af,
En, hart aan hart geklemd, wordt gloeijend puin hun graf.

Nazang.

Geen wonder dan, dat hier verwoesting
Zich, eeuwen lang, gelegerd heeft;
Zij zelv' bewaakt het stof der dapp'ren
Dat eenzaam om den bouwval zweeft.
Natuur eerbiedigt moed en liefde,
Hier dreef zij, 't golfgeklots ten spijt,

Zelfs d'Oceaan terug; deze oorden
Zijn kerkhof-sluimring toegewijd.
De trotsche wouden zijn ontworteld,
Sinds Agnes, aan hun schaaûw gewoon,
Hier 't Hollandsch feestlied niet meer stemde,
Op Salems zilvren citertoon. -
Natuur deed Albrechts berg verzinken,
En schiep een geurvol bloemendal,
Waar bloeimaand nog der braven lijkdienst,
Tot 's werelds avond, vieren zal.

Toezang,
Gewijd aan mijn' hooggeschatten vriend W.H. Warnsinck, B.Z.

Wie immer 't achtbaar puin van Breêroôs Burgtslot nadert,
Geen steen, hoe ruw en zwaar, zij door hem ooit veracht;
Neen, elk dier steenen tuigt, met glans noch kleur dooraderd,
De eenvoudigheid van 't voorgeslacht.

Standvastig was de trouw der vad'ren, als de muren,
Die, hoe begruisd, gescheurd, en wild met groen omgroeid,
Der eeuwen went'ling nog tot op deez dag, verduren,
Schoon regen plast en stormwind loeit. -

Ontvang, mijn vriend! wat inden herfst mijn zangster maalde;
Zij wijdt het, flaauw gekleurd, en arm aan gloed en geest,
U, die, toen oogstmaand met haar gouden halmkroon praalde,
Met mij ter beêvaart zijt geweest. -

Dit needrig offer, ja, 'k gevoel het, heeft geen waarde,
Doch 'k breng het als de vrucht van 't geen mijn hart genoot;
Toen, eedle vriend! geduld zich met ontferming paarde,
En gij mij 't reinst genoegen boodt.

Mij af te schildren wat zich spiegelde in uwe oogen,
Is glans verspreiden in mijn' zwarten middernacht;
't Is meer dan weldoen, 't is vereedlen, 't is verhoogen
Van mijn gevoel en denkingskracht.

Nooit vraagde ik u vergeefs, door waarheidsmin geprikkeld;
Uwe onvermoeide trouw verheldert mijn verstand:
Zoo wordt mijn vatbaarheid door serafs eens ontwikkeld,
Dáár ginds in 't wachtend vaderland.

Geen dank bekoort u, neen, maar danken blijft op aarde
Behoefte voor 't gevoel, dat in mijn galmen vloeit:
Ach! dat gevoel, mijn vriend! geeft aan mijn offer waarde,
't Is met een' dankbren traan besproeid.

'k Zal boven tijd en graf, op eedler toon, u danken;
Vindt vriendschap hier geen taal, mijn vriend ginds juicht zij luid!
Haast rijst voor mij de dag, dan stroomt, in hemel-klanken,
Voor u, mijn reine erkent'nis uit.

PETRONELLA MOENS.

UTRECHT, 1821.

Sommige Franschen.

A.

HOE aardig zijn zij toch, hoe levendig, hoe vurig!

B.

Ja, juist als kind'ren soms, en even wispelturig.

B.H. LULOFS.

GRONINGEN, 1825.

Bij het wederzien mijner Kinderen.

U, die nimmer de oudervreugde,
Die mij 't leven zalig maakt
En zoo vaak mijn ziel verheugde,
In haar volheid hebt gesmaakt;
U, die nooit in klemmende armen
Dierbre panden hebt gedrukt,
U kan nooit het vuur verwarmen,
Dat mij 't kloppend hart verrukt;
U werd nimmer wat mij streelt
Door den Hemel toebedeeld.

Slechts voor u, die in uw telgen
's Levens hoogsten wellust vindt,
Door geen rampspoed uit te delgen
Wat al vreugd hij hier verslind';

Slechts voor u kan ik bezingen
Wat het ouderharte smaakt;
Slechts voor u de snaren dwingen,
In den toon die 't harte raakt.
U biede ik mijn zangen aan;
Gij kunt elken toon verstaan.

Dan, wanneer ons berg en dalen
Scheiden van een dierbaar kroost,
Waar de borst mag adem halen,
Derven wij den zoetsten troost:
Wat de vriendschap ons moog' geven,
Alles wat natuur ons biedt,
Ook het reinst genot van 't leven,
Heeft de regie waarde niet:
Wat is vreugd, die ouders streelt,
Waar geen dierbaar kroost in deelt?

Driewerf zalig weêrontmoeten!
Gij vergoedt dat wreed gemis;
Gij kunt ons die smart verzoeten,
Schenkt ons vreugd voor droefenis.

Dat zijn plegtige oogenblikken,
Waar een hooger heil in blinkt,
Als, met naamloos zielsverkwikken,
Ons ons kroost in de armen zinkt!
Ouders! zulk een stond op aard'
Is de vreugd des Hemels waard'!

Dag van wellust! uur vol zegen!
Kindren! galmt het welkom luid'!
't Vaderharte klopt u tegen,
Moeder breidt hare armen uit.
O, dat vurig welkomgroeten,
Panden van de reinste min!
O, dat zalig weêrontmoeten,
Heeft voor 't hart den Hemel in:
Zalig uur van vreugde en troost!
Welkom, welkom, dierbaar kroost!

Vreugdetranen, gij moogt vloeijen!
'k Heb mijn waardste panden weêr:
Zaalger kan geen wellust boeijen;
Hooger heil heeft de aard niet meer.

Welk een smart de scheiding teelde,
Alles heeft dit uur vergoed:
Onbeschrijfbre zielenweelde
Smaakt het ouderlijk gemoed:
Kindren! welk een zaligheid
Heeft het weêrzien ons bereid!

Vreugdetranen, gij moogt vlieten!
't Leed der scheiding is daarheen;
't Heil dat wij dit uur genieten
Schenken liefde en min alleen.
Laat ons kussen, laat ons streelen,
Telgen, ons zoo dier en waard';
Laat ons rein den wellust deelen
Dien het heden voor ons baart!
Dierbren! 'k heb u aan mijn borst,
Hoog, aan 't kloppend hart, geterscht.

Gade! dat mag blijdschap heten
Wat dit heden ons bewaart!
Zeg mij: kunt ge 't uur vergeten
Dat ons zoo veel heils bespaart?

Zeg mij: kan de vreugd van 't leven,
Roem en eerzucht, rang en schat
Ons gemoed den wellust geven,
Dien dit heden in zich vat?
Neen, die schijnglans geeft het niet,
Wat het echtlijk heil ons biedt.

Dierbre kindren! komt, treedt nader!
Komt, uw moeder teêr gekust!
Vliegt in de armen van uw' vader!
Daar woont vrede, daar woont rust.
Dat zijn plegtige oogenblikken,
Waar een hooger heil in blinkt,
Als, met naamloos zielsverkwikken,
Ons ons kroost in de armen zinkt!
Ouders! zulk een stond op aard'
Is de vreugd des Hemels waard'.

W.H. WARNSINCK, B.Z.

AMSTERDAM.

Apollo en Daphné.

APOLLO was verliefd op Daphné. Ik verzwijg,
Hoe Pijthon, 't schrikgedrocht, door hem werd overwonnen;
En hoe hij onbezonnen
Cupido tergen dorst, maar in den liefdekrijg
Moest zwichten, toen de strijd nog naauwlijks was begonnen.
Hij wilde dat het dartel wicht
Hem af zou staan en boog en schicht.
Met een voelt hij zijn hart doorgrieven.
‘Al zijt gij schoon een' draak te sterk,
Geen zielen kunt gij doen verlieven;
Dit is en blijft Cupido's werk.
Uw godheid, in mijn boei geklonken,
Blijft magtloos en gedwee, tot Daphné uw wensch vervult.
Tracht haar gemoed door wedermin te ontvonken:
Tot zoo lang wensch ik u het noodige geduld!’

Dus schamper sprak de knaap, en was op eens verzwonden:
Maar Phebus voelt zijn wonden!
Hij kwijnt om Daphné; doch de maagd blijft immer koel,
En koud als Phebe's licht en vreemd aan mingevoel.
Niets kan haar ooit behagen,
Dan met Diana in het eenzaam bosch te jagen.
Als door den wind bevleugeld is haar vlugt,
Bij elke ritseling of ingebeeld gerucht.
En ziet ze Phebus staan, verrukt en opgetogen,
Gelijk een weerlicht is ze op eenmaal uit zijne oogen.....
Och, arme Apol! -
Wanneer de zinnen zijn verbijsterd en op hol,
Wat doet een minnaar niet! eene ziet hij zijn beminde,
Zoo vlug gelijk een hinde,
Ter jagt in wilde bosch.
Haar haaren vliegen los;
Haar sluijer golft bevallig;
Haar aanblik is lieftallig;
Haar boezem zwoegt van lust,
Door 't koeltje mild gekust. -

Hij spreekt haar aan: ‘Ach, Daphné, mededoogen!
Zijt eens om mijn verdriet

Tol wedermin bewogen.....'
Maar zij ontvliedt. -
Ook hij niet lui, met wieken aan de hielen,
Haar achterna,
Als voerden hem de zonnewielen.
'O Daphné! sta!'
Dus riep hij, 'toef! ik ben geen schelm of roover,
Geen wolf, geen boschgedrocht!
Vrees niet, dat ik u kwaad doe, of betoover,
'k Heb nimmer leed gewrocht.
Ik ben, geloof me, uw minnaar in den regel;
Geen zwijnenhoeder of een dorpeling.
Mijn hand is niet vereeld door spade of vlegel:
'k Ben meer dan mensch: ik ben een hemelling;
Ik ben een God! de prachtigste aller Goden....'

Wanneer men meent dat Daphné, uit enkel klucht,
Tot hiertoe Phebus heeft ontvloden,
Gewis dat ze, op dit woord, van angst hem nu ontvlugt.
('k Zou om het dom gevrij van Phebus kunnen weenen.....
Maar de *Ars amandi* was nog niet in 't licht verschenen)
En of hij nu al roept: 'Te Delphi eert men mij
Met offerdienst en smook, 'k geef de aarde haar verlichters;

Ik ben de God der artsenij,
De minnelijke God der dichters;'
Vergeefs! de schoone blijft hem schuwen,
Zij mint geen' sterveling, en dan een' God te huwen!...
Dit denkbeeld schrikt haar ziel terug.
Maar Phebus bleef zij nog te vlug,
Tot dat zij stuit op Peneus oever;
Nu wordt het droever!
Zij smeekt den stroom om hulp. Men grijpt den zwaksten draad
Tot redding aan, wanneer het feilt aan raad.
Zij werd verhoord. Maar hoe? haar voeten kregen wortel,
Elke arm schoot tak bij tak, haar vingers loten uit.
Daar stond zij nu, tot vreugd van nachtegaal en tortel;
Zij werd een lauwerboom, in stede van een bruid!

Men denk, hoe Phebus keek, toen hij, voor maagdenleden,
Een boomschors drukte aan 't hart!
Streeft gij naar wedermin, 't zij met bedachte schreden;
Bescheidenheid verhoedt veel ongevals en smart.

J. JABOT.

HAARLEM.

Vriend en Vijand.

WILT gij weten, goede vriend!
Waartoe mij een vijand dient;
Waarom mij zijn valsche lagen
Noch vervaren, noch mishagen;
Waarom ik mij niet bedroef
Over zijn verwaand gesnoef:
'Dat hij, boven mij verheven,
Nooit met mij als vriend kan leven;'
Hoe mij zelfs een bijtend woord
Noch verwondert, noch verstoort;
En zijn taal, vol lasteringen,
Mij slechts deernis af kan dwingen;
En zijn pogen tot mijn' val
Nimmer mij verschrikken zal?

Goede vriend! ik moet bekennen,
Dat ik mij tot koelheid wennen,
   En daartoe geruimen tijd,
   In dien bangen boezemstrijd,
Alle krachten moest besteden.
't Valt niet ligt zich te overreden,
   Dat er, onder viendenschijn,
   Zulke lage wezens zijn,
Die de borst niet zwoegen voelen,
En alleen op vriendschap doelen.
   Waar het zelfbelang hen vleit; -
   Dat de kiem van hartlijkheid,
Als geen zelfbelang meer prikkelt,
Zich tot wreevligheid ontwikkelt,
   En de plant der eigenbaat
   Niets dan doornen kweekt van haat.
Maar, geleerd door 't ondervinden,
Ken ik 't onderscheid van vrinden,
   Weet ik, wat een vijand is;
   En die vijand wordt mijn gids,
Om de vriendschap en haar paden,
Om mijn vrienden en hun daden

Met opregtheid na te gaan;
En ik voel mijn hart voldaan! -
Heeft me een vijand snood belogen,
Of belasterd, of bedrogen,
Of mijn' ondergang gezocht:
Ik veracht dit wangedrogt!
Maar mijn hart, van vreugd bevangen,
Hijgt met onverpoosd verlangen
Naar mijn' trouwen vriendenstoet:
Vreugde zet mijn hart in gloed,
Vreugde, dat mij in dit leven
Trouwe vrienden zijn gegeven,
Wier waardij steeds hooger klimt,
Als een vijand mij begrimt!

Hoe de glans der diamanten
Stralen werp' naar alle kanten,
Voegt er glazen kralen bij,
En nog feller schittren zij!

F.C. DE GREUVE.

LEUVEN.

Lofzang op S^t^. Ursula.

DAAR daalt, gekroond met klimopblad
En met der druiven vocht bespat,
God *Bacchus* op zijn' wagen;
De wijn schuimt in zijn' gouden schaal
En fonkelt als een heldre straal
Bij 't korten van de dagen. -
Gezegend zij het dierbaar nat,
Dat *Bacchus* gouden kelk bevat;
Het is de roem der aarde,
Het sterkt de krachten van den geest,
O *Ursula!* en op uw feest
Is 't van onschatb're waarde. -

Daar rijst in schitterenden glans
Boötes aan den hemeltrans,

Om *Ursula* te groeten.
Ja *Cepheus* trotsche gemalin[1],
Jaloersch op schoonheid, rijk door min,
Buigt neder voor haar voeten.
De Kerk, in plechtig feestgewaad,
Knielt met de godsvrucht op 't gelaat,
En brengt met milde handen,
Bij wierookgeur en mirredamp
En 't flikk'ren van de heil'ge lamp,
U plegtige offeranden.

O heilige *Ursula!* hoe schoon,
Hoe zuiver is uw martelkroon!
Gij zijt de roem der maagden!
Uw kuischheid is der eng'len vreugd,
Beroert het hart der lieve jeugd,
De geestkracht der bedaagden.
Gij tradt de duizend maagden voor,
Zij volgden uw Godvruchtig spoor
En zijn met roem gevallen!
Gevallen! - neen, met nieuwen glans

(1) Cassiopea.

Herleven ze aan den tempeltrans
In Agrippina's wallen.

Gij, reine bruid der Christenkerk,
Gij zijt voor ons een wonderwerk;
Wij kunnen niet beseffen
Hoe gij zoo vroeg de martelkroon
Verkoost; en mannen, kloek en schoon,
Niet tot u op woudt heffen.
Maar hoe zou dan de sterveling
Opstijgen tot dien hoogen kring,
Waarin de heil'gen zweven?
Neen, *Ursula,* wij zijn te zwak,
Te zwaar drukt ons het zondenpak,
Om zoo als gij te leven. -

Wanneer de wijngod nederstrijkt,
De *Sirius* ons oog ontwijkt,
Dan wordt door duizend tongen,
O heilige *Ursula,* uw lof,
Op aard en in het Hemelhof,
Plegtstatiglijk gezongen:

‘O Hemelbruid, o zuivre bron,
O starrengloed, o heldre zon!’
Zoo klinken dan de toonen!
‘Wij volgen uwe kuischheid na,
Als *Grata* en *Clementia;*’[1]
Zoo zweeren duizend schoonen. -

Gij, kroon van 't maagdelijk geslacht,
Zoo lang de *Sirius* den nacht
Verlicht door zijne stralen;
Zoo lang de reine maagd, vol glans,
Verrijzen zal aan 's hemelstrans,
Blijft gij in luister pralen.
En wordt de starrengloed verdoofd,
De zon van haren glans beroofd, -
Uw naam zal eeuwig leven;
En boven tijd en lotgeval,
Bij 't ruischende bazuingeschal,
Op eng'len tongen zweven.

C. DE KONING, L.Z.

HAARLEM, 1825.

(1) Twee maagden zoo vroom als *Ursula.*

Na het lezen van zekeren Boektitel.[1]

HOORT, hoort gij allen, die 't gordijn
Der toekomst op wilt ligten!
Bij Amstels *Koster* moet gij zijn:
Die leert u *zelf* verrigten
Wat gij tot nu toe, als ter sluiks,
Gingt *vragen* en *betalen:*
Hij drukte een werk, dat is iets puiks,
Door tong nog pen te malen.

(1) Zijnde: ‘Kort begrip der Astrologie, of de nieuwe Planeet-Lezer, waarin men de ware gesteldheid der hemelloopkunde in al hare deelen kan nagaan, hoe men een horoskoop moet opmaken, om de lotgevallen, aan geborene aard en natuurlijke eigenschappen van ieder mensch te vinden; of iemand veel fortuin zal hebben, meer als één huwelijk zal doen, kinderen zal bekomen of groote rijkdommen nalaten. Waarbij gevoegd is een Astrologische Almanak, en de behoorlijke tafels van de graden, minuten en poolshoogte, daar dezelve op gemaakt zijn. Als ook vier onderscheidene uitgewerkte Horoskopen.’ Twee deelen gr. 8. Derde en veel verbeterde druk. Te Amsterdam, bij *C.J. Koster. f.* 3-60

Dat kost'lijk boek is 't groot trezoor
Van nooit volroemde schatten:
Gij boodt een oog, voor 't minst een oor,
Mogt gij het *al* bevatten
Wat u slechts één driegulden kost
Met driemaal twintig centen:
Die hoofsom acht ge u afgelost
Door hooge, onschatbre renten.

A.! wilt gij netjes, op een prik,
Uw ‘lotgevallen’ weten?
Lees slechts dit werk een oogenblik...:
Wel! hebt ge u goed gekweten?
Dan hebt ge, van al 't gissen vrij,
Uw zoet en zuur voor oogen,
En wordt, zelfs door geen loterij,
In wensch noch hoop bedrogen.

B.! tracht gij ‘*d'aangeboren aard,*
't Karakter, *de eigenschappen,*’
Van C., naar schijn uw vriendschap waard,
Naauwkeurig te betrappen:

Maar schroomt gij moeij'lijk onderzoek
   En strijdige berigten?
Gij ziet u door dit heerlijk boek
   Dien arbeid ras verligten.

Is, D.! door zorg'loos huisbestuur
   Uw aardsch geluk aan 't ebben,
En zet de vraag u 't hart in 't vuur:
   '*Of gij fortuin zult hebben?*'
Welaan, mijn vriend! bekoel eerst wat,
   En denk aan flesch noch kaartje:
Grijp nu naar *Kosters* letterschat,
   Dan weet gij 't op een haartje.

Verlangt gij, E.! te zien voorspeld
   '*Hoe dikwerf gij zult huwen?*'
Dit boek, nooit naar waardij vermeld,
   Ontwikkelt u dat kluwen.
En weet gij dan het juist getal
   Van uwe zielsbeminden;
'*Of 't somtijds doopmaal wezen zal*'
   Kunt ge ook, naauwkeurig, vinden.

F! 't edelst is voor 't laatst bewaard
In dit regt gouden boekje.
Hebt gij tot nu toe bliek vergaard,
Hier wenkt een heerlijk snoekje:
Want, vriend! dit puikgeschrift doet u
Op '*grooten rijkdom*' staren!....
Verrukt *de hoop* u 't hart reeds nu,
Wat zal *'t bezit* dan baren!

In 't kort: sints HAARLEMS *Koster* 't licht
Der wetenschap deed stralen,
Voldeed nooit iemand hooger pligt,
Dan 't koopen, en 't betalen
Van 't werk, dat AMSTELS *Koster* thans
Orakeltaal doet spreken;
Zoo iemand, - *hem* voegt de eerekrans,
Die dorren zal noch bleeken.

Doch, voedt A., B., D., E., of F.,
Welligt nog twijfelingen?
Eén oogenblik bedaard besef
Zal mijnen lof voldingen:

't Is van van daag of gistren niet,
Dat ik in 't boek studeerde:
Daar 't meermaal reeds de pers verliet
Sints ik het kennen leerde.

'*Verbeterd, véél!*' is deeze druk,
'*De derde,*' moet gij weten:
Wat nooit gesmaakt, verhoogd, geluk!
Galmt rond, gij, vreugdekreten!
Want, '*d'Astrologische Almanak,*'
Nu meer dan ooit in orde,
Lokt reeds den koopprijs uit den zak,
Wat ook bezuinigd worde. -

Als '*toegift*' vindt ge er '*tafels*' bij
Met '*graden*, *onderdeelen*,
Poolshoogte, en wat slechts dienstig zij
Om oog en hart te streelen.'
Blijkt alles nu niet, zonneklaar,
Tot d'aankoop u te nopen?....
Niet? - dan toch wel *een dubbel paar*
'BEWERKTE *Horoskopen?*' -

Bestormt dus, wenschers! wie gij zijt,
Der boekverkoopren stoepen;
Wilt luid om 't werk, uw heil gewijd,
Als om uw vraagbaak, roepen!
Want meer nog dan 't genoemde schoon
Vindt ge in dit boek vereenigd,
Dat, van de hut tot op den troon,
Het heetst verlangen lenigt.

't Rolt u de verre toekomst bloot,
En hoedt uw hoop voor 't feilen;
't Maakt u van 't nakroost tijdgenoot,
En 't leert geheimen peilen. -
Hoort MENTZ dan, boos, ons met den naam
Van HAARLEMS *Koster* brallen, -
Het hoort met handgeklap de faam
Van AMSTELS *Koster* schallen.

W.C. DE VLETTER.

ROTTERDAM, 1825.

Neêrlands Koning.

KENT gij dien Eedlen niet? 't is WILLEM VAN ORANJE!
De hoop van 't vaderland, het harnas onzer magt:
't Is WILLEM! o, die naam, omkranst met gouden loover,
Zij heerlijk steeds, als 't licht na eenen duist'ren nacht.

't Is WILLEM, waardig lid van 't stamhuis van Oranje;
Een huis, waardoor dit land ten top van grootheid steeg,
En onder welks bestuur de vrijheid hier zich troonde,
Maar buiten welk het volk ten poel van jammer zeeg.

't Is WILLEM, Neêrlands Vorst! gevoelt het, Nederlanders!
Verheft u op uw' rang - hij is uw landgenoot!
Uit geenen vreemden stam - neen, op uw' grond geboren,
Der vadren bloed zoo waard, dat bloed zoo rein als groot!

't Is Neêrlands eerste Vorst en Hollands hoogste burger;
Getrouw aan Neêrlands wet, de grondzuil van den staat;
Bezworen met een' eed, dien, heilig in zijne oogen,
Geen Neêrlands Koning schendt, wie ooit die schending raad'.

Zie 's Vorsten troon omringd door Neêrlands dierbre zonen,
Gesticht naar aller wensch, bekleed met aller min,
Versierd met aller dank, geschraagd door aller beden,
En op den troon de Vorst als vader van 't gezin.

Wie is hij, landgenoot! die, in het gloeijend purper,
Op Neêrlands vrijen grond, zijn' rijkstroon heeft gesticht?
Wie is 't, voor wien ge uw vuur op 't altaar doet ontsteken,
En als de zonnegloed aan 's hemels transen licht?

Voor wien die gloriekroon, voor wien die eerlauwrieren?
Voor wien stijgt lof en lied en wierook hemelhoog?
Wat heilig vuur verheft, doorstroomt uw borst en aadren?
Voor wien die zilvren traan, zoo dierbaar, in uw oog!

Wie is hij, die de deugd, in voller, schooner luister,
Met onverdoofbren glans in heller licht vertoont?
Wie, die, met milder hand, de nooddruft trouwer leenigt
En in wiens edel hart de reinste godsvrucht woont?

Wie is hij, in wiens borst, voor 't heil der gansche natie
   En haar geluk alleen, de hoogste wensch steeds gloeit?
Die, trouw aan eed en pligt, de vrijheid blijft beschermen
   En godsdienst-vrijheid mint, gewetensdwang verfoeit?

Wie is hij, die de kroon, versierd door eigen waarde,
   Omkranst met volkenmin, met schooner luister draagt?
Dien geene wandaad smet; den worm terug doet deinzen,
   Die, kruipende uit zijn slijk, aan hare parels knaagt?

O Neêrland! noem me een' Vorst, waar ooit uw nabuur flonkert;
   Een' Vorst zoo rijk in deugd, ten spijt van 't stortend puin;
Den diamant gelijk, die door zijn schoone stralen
   De diadeem versiert op 's Vorsten dierbre kruin.

Geluk mijn vaderland! wat strik uw Leeuw deed struik'len,
   Wat al verplettrend wéé, door tijgren dwang vermeerd,
Uw' naam zelfs had gewischt - nu glanst in gouden cijfer:
   ‘Het is in Neêrland, dat de beste Vorst regeert!’

En mogt het feilend oog, soms Neêrlands zon zien tanen,
   Door onweêrswolk bedekt, door mist verdonkerd zien:
O zeker rijst de dag, waarop ze in voller luister
   Weêr aan de kimmen straalt, daar damp en nevel vliên.

Wie dan het hart ooit klopt, bij 't roemen van zijn' Koning
En 't prijzen zijner daân, - ons zwelt, ons gloeit de borst!
Wij streng'len de eerepalm, en paren stem en snaren,
Bij 't dav'rend zegelied: - ‘Lang leve Neêrlands Vorst!’

M.J. LELIJVELT.

ROTTERDAM, 1825.

Aan den Godloochenaar.

GEEN woning zonder Heer. - Meent gij, dat *dit* gebouw,
De *Tempel der natuur*, o dwaas, dien missen zou?

F.G.

AELST, 1825.

Aan de Vriendschap.
(*In een Album.*)

TEEDRE zuster der natuur,
Leidsvrouw voor getrouwen,
Vriendschap! 'k mag, dit zalig uur,
U eene eerzuil bouwen.

Door Uw' invloed heeft mijn hart
Reine vreugd genoten;
Steeds zal ik, in heil en smart,
Uwen lof vergrooten.

Elk genot is, hier op aard,
Vroeg of laat vervlogen;
Gij alleen blijft steeds mij waard,
Dierbaar in mijne oogen.

Droefheid, blijdschap, vreugd en leed
Doet uw invloed deelen;
En elke oud-verjaarde veet'
Kan uw balsem heelen.

Dierbre vriend! mogt ik altoos
Op uw' vriendschap roemen,
Dan zal ik nooit vruchteloos
U mijn' broeder noemen.

W.m VAN VASTRIK.

GENT, 1825.

Dwaze klagt.

WAT klaagt gij steeds, o dwaas: ‘'k ben sterflijk en verderflijk?’
En vreest gij voor den dood? de dood maakt u onsterflijk.

F.C. DE GREUVE.

LEUVEN.

De Onsterfelijkheid.

HIER, in het ramp- en tranendal,
Hier spoedt eens alles tot zijn' val,
Niets kan hier ooit bestendig wezen.
Wat grootsch het stof aan de aarde gaf,
Het stof wordt weêr een zeker graf,
Voor wat daaruit is opgerezen.

De tijd holt als een snelle stroom,
En maakt tot een' verwarden droom
't Geluk, de ramp, de vreugd, de smarten;
Zijn zeis stort hecht arduin ter neêr,
Athene bloeit..... en is niet meer!
De stad, die eeuwen scheen te tarten.

En volk bij volk, en rijk bij rijk,
Hoe schoon hun roem en grootheid prijk',
Zien dus hun duur, hun roem verkorten.
Zoo is vernietiging gespreid.
De mensch slechts roept: Onsterf'lijkheid!
Wat om hem heen ook neêr moog storten.

Onsterflijkheid!.... is het een waan?
Zal hij dan niet tot stof vergaan?
Mogt God niet ook uit stof hem vormen?
Spreekt, vorsten! die een' rijkstaf torscht,
Spreekt, slaven! die naar ruste dorst,
Strekt gij niet meê ten spijs der wormen?

Onsterflijk? gij?.... een schim, een niet,
Een speelbal van het bangst verdriet,
Een prooi vaak van de laagste driften!
Wien is het heerlijk lot bespaard,
Hier ziel van klei, hier geest van aard,
Dien warklomp der natuur, te schiften?

Een God voorwaar, een God alleen!
Zou 't ijdel stofje hier beneên
In kennis ooit een' God gelijken?
Is 't dan een schijn die ons bedroog?....
Wie rukt den blinddoek ons van 't oog?
Wie doet dien blinden nevel wijken?

Zoo al geen God, een sprank van hem
Geeft aan een raadsel waarheidsklem,
Doet in de onzeekre toekomst schouwen.
Een sprank van hem, de broze mensch,
Hij overschrijdt der zinnen grens,
Hij durft zijn rede zich vertrouwen.

Hij denkt, hij vorscht.... de sluijer valt!
En uit het sterflijk ligchaam schalt:
‘O ja, ik zal onsterflijk leven!
De sprank van God, de ziel, duurt voort
In een voor mij onzigtbaar oord,
Als 't hulsel is op de aard gebleven.’

Dit is geen waan, geen ideaal,
't Is oordeelskracht, 't is redetaal,
Die zich aan 't weif'lend hart doen hooren.
Gedompeld in een 'jammerpoel,
Verkwikken zij 't door 't reinst gevoel
En doen den schoonsten morgen gloren.

Zoo ziet vaak, als het wolkgevaart,
Door eigen last gedrukt, bezwaard,
Een deel op 't aardrijk neêr laat zinken,
De sterveling, met schrik vervuld,
Ver door den nacht, die hem omhult,
Het koestrend, troostend maanlicht blinken.

Moog Cezar Romes burgers zien,
Als bange slaven aan zijn knien,
Hem 't offer van de vrijheid brengen.
'Onsterf'lijkheid!' roept Cato uit.
Door hem wordt Cezars magt gestuit,
Hij durft zijn bloed der vrijheid plengen.

Ja, eedle hoop op de eeuwigheid,
Den mensch, in hooger stand bereid,
Gij heft zijn ziel uit d'aardschen kluister;
En, in het wislend levenslot,
Verstompt gij haar voor 't schijngenot,
En maakt haar rijp voor hooger luister.

Bereide u, Socrates! de nijd
Den onverdienden levens-strijd;
Zou de onschuld 's booswichts vonnis vreezen?
‘Hij, die door deugd de magt weêrstond,
Hier, in de deugd slechts wellust vond,
Hij juich': hij zal onsterf'lijk wezen!’

Zoo spreekt gij; grijpt den giftkelk aan
En sterft, gelijk aan 't ondergaan
Des dagtoorts in het avondkwijnen.
Een bô der vreugd, des heils, der hoop,
Op 't spoor van d'afgelegden loop,
Een heerlijk licht bij 't droef verdwijnen.

Zoo ziet gij, op het woord van eer,
O Regulus! Karthago weêr,
Al wacht de dood u tot belooning.
Zoo scheurt ge u van uw dierbren af,
O Beiling! als het aaklig graf
U rest van al uw deugdbetooning.

Onsterflijkheid in hooger stand!
Zie daar de leus, zie daar den band,
Zie daar de Goddelijke waarheid;
(Aan de eeuwge bron van 't ware ontleend)
Die aller eeuwen deugd vereent,
Die schittert met ondoofbre klaarheid.

Verwachting, zielen-artsenij!
O liefdeband der maatschappij!
Wie kan u ooit naar waarde prijzen?
Der boozen schrik, der braven hoop,
Blijft gij, na beider levensloop,
Aan 't einde van hun pad steeds rijzen.

Hoor, booswicht! als uw lust u jaagt,
De stem, die ge in uw' boezem draagt,
Die u weêrhoudt in 't gruwlen-plegen.
Ja, booswicht! hoor die stem der wraak,
Ras wacht uw ziel een grooter taak,
Ras is ze in hooger sfeer gestegen.

Dan sterft hert stof, dan sterft de lust,
Dan wijkt ook die onmerkbre rust,
Die nog op de aard misschien u restte,
Toen ge of aan schatten-overvloed,
Aan eerzucht, heerschappij of bloed,
Uw diep ontaarde driften leschte.

Naar welgevallen breidde uw geest
Den lusthof uit, die hier het meest
Uw zinnen streelde, uw hart bekoorde;
Terwijl ge, in warling voortgezweept,
En staâg in dieper poel gesleept,
Gewetens-stem in u versmoorde.

Maar dáár, daar wijkt de schoone schijn.
Rampzalig en onsterf'lijk zijn,
Een eeuwge wroeging van 't geweten;
Voor de eeuwigheid, voor 't beeld geplaatst,
Dat waarheid, ongesmukt, weêrkaatst,
Geene enkle misdaad doet vergeten.

Dat wacht u, ja! dat is uw hel.
Vervlogen is het goochelspel
Van aardsch genot, van aardsche straffen.
Slechts voorsmaak gaf u 't sterf'lijk hart
Van 't grieven der ontvliedbre smart,
Die de eeuwigheid u zal verschaffen.

Maar gij, o deugdbeminnaar, juich!
Hoe diep de booswicht nederbuig'
Voor Gods regtvaardige besluiten;
Meer groot is 't loon dat u verbeidt
In 't lusthof der onsterflijkheid;
Een heil, door menschentaal niet te uiten.

Besef, wat hier uw hart doorwoelt,
Als ge op het schoone en ware doelt,
Uw broeders moogt tot heil verstrekken;
Hier deugd en pligt en eer betracht;
Daar door uw hulp het leed verzacht;
Ginds 't kwijnend hart tot hoop komt wekken.

Besef, herdenk die zielsgeneugt,
Zink staamrend neêr (wijl zaalge vreugd
En blijde voorsmaak u doordringen).
Zink staamrend neêr, en dat de toon
Uws danklieds stijg' tot voor Gods troon,
Zich menge in 't lied der Hemellingen. -

Dit heilgenot, door deugd gewrocht,
Blijft aan uw zaalge ziel verknocht,
Doorgloeit u eeuwig met zijn vonken;
Is u 't gewenschte Paradijs;
Wijl de Opperheer, zoo goed als wijs,
Aan deugd haar loon heeft vastgeklonken.

E.M. CALISCH.

ROTTERDAM, 1825.

Aan Philomele.

PHILOMEELTJE,
Wiens zoet keeltje
Mij zoo liefelijk vermaakt,
Waarom vlugten?
Waarom zuchten
Uit het zwoegend hart geslaakt?
Staak uw steenen!
Staak 't beweenen
Uwer ramp, na eeuwen dragt!
Is de smarte
Van uw harte
Dan nog heden niet verzacht?

Zie de stralen,
Hoe ze dalen,
Met meer krachten op ons neêr;
En de geurtjes

En de kleurtjes
Van de bloempjes brengen weêr!
Zie de boompjes
Rond de stroompjes
Wederom verrijkt met groen;
Elk is 't leven
Weêr gegeven,
Waarom don nog droefheid voên?

Wil uw kreten
Thans vergeten
En verspreiden door de lucht
Gulle zangen,
Tot vervangen
Van uw jammerlijk gezucht!
Daar uw klagen
Kan behagen,
Als ge ons 't hart roert door uw pijn.
Hoe bevallig,
Hoe lieftallig,
Moeten dan uw lachjes zijn!

S.....

ANTWERPEN.

Stellig.
(*Aan Edwin.*)

Stellig! stellig! dwaze speling
Met een veelomvattend woord!
Edwin! kent uw hoofd iets stelligs
Dat op aarde thuis behoort?
Is het menschlijk weten dan
Iets hetwelk niet falen kan?

Zeg mij: klimt de hoogste kennis,
Die ons deel wordt hier beneên,
Hooger op dan tot der dingen
Uiterlijken schijn alleen?
Zoo mijn oog de vormen ziet,
Van hun geesten weet het niet.

Namen zijn het, Edwin, namen
Die ge mij ten beste geeft.
‘Leven’ spreekt gij. Wat is leven?
Zeg mij: hoe, waar door gij leeft?
Leid mijn' geest op tot de pit
Die er in het leven zit.

Zeeën, roemt gij, klieft een bodem.
Maar den aard van 't element,
Dat hem wegvoert uit uwe oogen,
Heeft uw wijsheid nooit gekend.
Voor het denkbeeld: ‘water,’ suft
Zelfs 't schranderste vernuft.

't Zij! die bodem volg' de sterren
Spoorloos, langs een waterbaan;
't Zij! uw vinger moog een' graadboog
Om den weg des hemels slaan;
Maar de hemel is u vreemd
Als het grassprietje op den beemd.

Noch wat boven is op aarde,
Noch wat schuilt in haren schoot,
Noch de loop der aardsche dingen,
Noch het aanzijn, noch de dood,
Zelfs niet wat uw hart gelooft,
Is het weten van uw hoofd.

Op den bol dien wij bewonen,
Edwin, in het geen ge er vindt,
In den toestand, dien wij wachten,
Is het oog der menschen blind.
Slechts eene enkle heldre ster,
Ziet het oog der hoop van ver.

't Is de schoone ster des geestes,
Die zich uitdrukt in 't gewrocht,
Altoos voor den blik verborgen
En toch nooit vergeefs gezocht;
Altoos minnende, altoos goed,
Schenkende uit zijn' overvloed.

Die met onmiskenbre wijsheid
Neêrziet op der schepslen lot,
Aller geesten kern en vader,
Zelf de Hoogste en Eerste.... GOD!
Edwin, slechts die heldre ster,
Ziet het oog der hoop van ver. -

Zonder God is menschlijk weten
Stukwerk, dat van gistr'en is,
En de wijsheid van deze aarde
Troostelooze duisternis;
Maar met God, alléén met Hem,
Heeft de schepping ziel en klem!

G. GRAVÉ, Jz.

AMSTERDAM, 1825.

Aan den onsterfelijken Jenner, bij zijne komst in Holland.

Semper honos, nomenque tuum, laudesque manebunt.
VIRG.

DE doodelijkste pest, die immer de aard deed zuchten,
Wierp lang, in d'eersten bloei, de jeugd in 't grafzand neêr;
Of, zoo haar kracht ook soms vermogt den dood te ontvlugten,
't Ontluisterd voorhoofd droeg geen spoor van schoonheid meer.
Natuur deed, voor Gods troon, haar bangen noodkreet hooren:
‘Mijn vader! zie mijn kroost-ach! zie 't op 't wreedst vermoord!’
Zij zwijgt; de Godheid wenkt, en - Jenner wordt geboren.
Mijn Jenner komt. - Natuur! gij vondt uw beê verhoord.
Lang peinst zijn vlugge geest, in 't edel taak-voldingen,
En treft, bij 't runderdier, der volken redding aan:
Klink des, mijn lier,... doch neen! gij kunt geen Jenner zingen,
Hem kroont Dione zelv' met heilge mirteblaân.

Zij ziet door hem haar rijk in eeuwgen luister bloeijen.
Geen moeder siddert meer voor 't leven van haar kroost:
Geen maagd meer, dat het gif, in 't onverdoofbaar gloeijen,
Het lieve roosje delgt, dat op haar koontjes bloost.
Geen vader drukt zijn kind, naauw kenbaar, meer op 't harte,
Noch treurt op 't jeugdig graf der telgjes van zijn bloed, -
Der telgjes, voor zijn oog bezweken in de smarte,
Gelijk het graan bezwijkt, wanneer de stormwind woedt.
Dit, Jenner, roemt uwe eeuw; dit zal ook 't nakroost roemen.
Wanneer geen tijdgenoot uw grootheid meer vermeldt,
Dan kroont de maagdenrij uw grafzerk nog met bloemen,
En zegt; Hij ruste zacht, die 't menschdom heeft hersteld!'

En wij - zoo dankbaarheid ook onzen naam mogt vieren,
Wijl uw geschenk, door ons, den dood zijn prooi ontrukt:
Zoo 't vaderland ons eert, dat zijn ook uw lauwrieren;
U wordt, in ons, de krans op d'achtbren kruin gedrukt.

C. VAN MARLE.

Vrij gevolgd naar het Latijn van den Hoogleeraar Kesteloot, die namens het Geneeskundig Bestuur den onsterfelijken Jenner toesprak.

BRUSSEL.

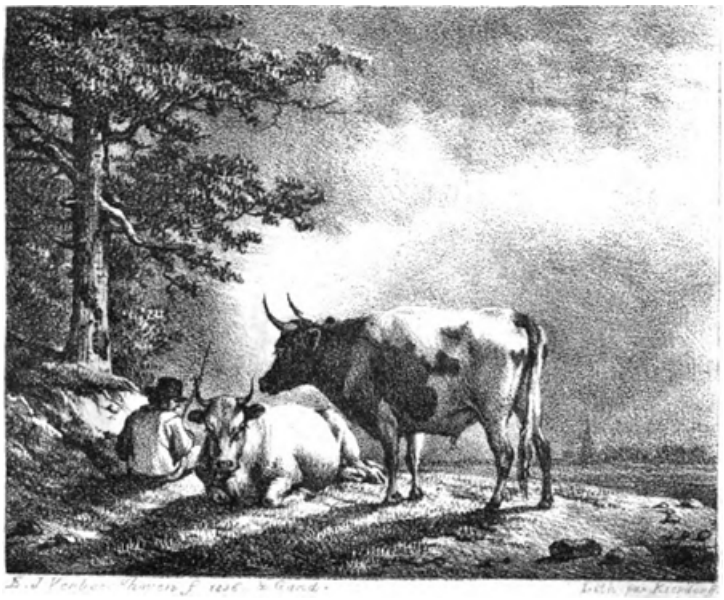

Lentelied.

WIE daalt er, van bevalligheden
Omstuwd, den gindschen heuvel af?
De winter vlugt met snelle schreden,
Bij 't zien van haren herderstaf.
Gebloemte siert de dorre heiden,
En gras bekleedt de naakte weiden,
Geraakt door haren luchten tred;
En, in haar lieflijk lagchende oogen,
Heeft jeugd - en schoonheids alvermogen,
Voor eeuwig zich ten troon gezet.

Zijt welkom, welkom in de dalen,
O lieve Lente, lang verwacht!
U zij de hulde in duizend talen,
Door al wat ademt, toegebragt!

Het vee, den muffen stal ontweken,
Lescht nu den dorst aan klare beken;
   Het graast, en loeit en blaat en briescht.
De landjeugd huppelt door de velden.
Hoor aller lied uw' lof vermelden,
   Die in de wolken zich verliest.

De leeuwrik paart aan onze toonen
   De klanken van zijn schelle keel;
En allen, die het bosch bewonen,
   Vermengelen hun zoet gekweel.
De vlinders, die de lucht doorzweven,
De bijtjes, die van nectar leven,
   Verheugen zich in hun bestaan.
De wijsgeer slaat die blijdschap gade,
En juichend looft hij Gods genade,
   Of plengt een' vreugdevollen traan.

Hoe welkom zijt ge 't lijdend harte,
   Den pligt onwankelbaar gewijd,
O lieve Lente! die in smarte
   Met vrolijk uitzigt ons verblijdt.

Bij uw verschijning aan de volken,
Daalt, uit de gulden morgenwolken,
De hoop, in lagchend groen gekleed.
Groen is 't gewaad, door uwe handen
Met goud doorweven voor de landen;
Groen is het bloeijend veldtapeet.

Hoe blinkt natuur, en lonkt ons tegen,
Zoo schoon, zoo minzaam als een bruid!
Gij strooidet bloemen langs heur wegen,
Goot nardus op haar lokken uit....
Wat vreemde kracht verrukt mijn zinnen,
Voert mij den open hemel binnen,
Toont mij den eersten morgenstond!
'k Zie 't aardrijk uit het niet geboren;
Ik hoor het lied der englen koren,
Toen God het eerst de Lente zond.

't Was nacht, waardoor geen zonlicht boorde,
Terwijl geen maan dit rond bescheen,
En geen gestarnte tintlend gloorde;
't Was nacht en ord'loosheid met één.

Toen klonk het magtig woord des Heeren,
En rolde statig door de spheren.
   Gods levenwekkende ademtogt
Ging dezen bajert overzweven;
Het licht brak door, en 't lenteleven
   Bezielde 't heerlijk Godsgewrocht.

Nu sproten bloemen en gewassen
   Zoo welig voort, als boom en plant.
Bewoond zijn zee en waterplassen,
   Vervuld van scheps'len lucht en land.
De vreugde zweeft door beemd en gaarde,
Een tempel is geheel deze aarde;
   En hij, die dáár ten zetel klom,
De mensch, voor de eeuwigheid geschapen,
Die rede en winding kreeg ten wapen,
   Is priester in dat heiligdom.

Nog zien we in elke nieuwe Lente
   Het beeld van deze schepping aan,
Welks afdruk in de ziel zich prentte,
   En onuitwischlijk dáár zal staan.

Nog ruischt de Gods-stem door de dreven;
Nog waait de geur van 't eeuwig leven
Ons toe, in 't windje dat er suist;
En, jaarlijks even schoon herboren,
Schijnt nog deze aardbol, als te voren,
Een lusthof waar de deugd in huist.

De golven mogen klotsen, woeden,
Dat dam en dijk en duin bezwijkt:
Nog vlieden de opgeruide vloeden,
Wanneer Gods staf hen effen strijkt.
De bergen mogen vlammen braken,
Daar uit hunne opgesperde kaken
Een gloeijende assche stijgt en valt:
Als ééns het vuur haar zal vernielen,
Wil God de schepping weêr bezielen,
Zoodra de laatste donder knalt.

Snel aan, snel aan, o dag der dagen,
Wen God zijn woord vervullen zal;
Een schooner aarde vracht zal dragen,
De parel wezen van 't heelal!....

Hoe slingren Edens koele stroomen,
De bergen af, langs groene zoomen!
Hoe lieflijk lacht de zonneschijn!
Ik zie de roos der onschuld bloeijen,
Ik zie den boom des levens groeijen....
't Zal eeuwig, eeuwig lente zijn!

A.F. SIFFLE.

MIDDELBURG, 1825.

De Wraakzuchtige.

EEN jongeling door woede en wraakzucht aangedreven,
Viel in een tweegevecht; doch op den rand van 't graf
Sprak hem Gods dienaar aan: ‘Smeek God vergifnis af....’
‘Neen,’ snikt hij: ‘'k moet dan... 'k wil mijn' vijand niet vergeven.’

F.C. DE GREUVE.

LEUVEN.

De kracht der Toonkunst.

WANNEER des onspoeds nacht op 's levens weg komt zinken,
En op 't geluk zich troont, gesmaakt in blijder stond;
Het oog op uitkomst staart, waarin de tranen blinken,
Maar niets, niets vindt dan ramp waar 't eertijds vreugde vond:
Wie schenkt de rust dan weêr aan 't afgefolterd harte,
En strengelt ons een krans van rozen en jasmijn?
Wie balsemt dan ons leed, wie lenigt dan de smarte,
En doet bij 't zwaarste juk ons nog blijmoedig zijn?
Gij zijt het, toonkunst! gij, die dan de wang komt droogen,
Het hart met moed vervult en kracht schenkt aan de ziel;
De waarde van 't bestaan voor ons meer doet verhoogen,
Een' weemoeds traan ontlokt, waar die des rampspoeds viel.

Wanneer genot of vreugde, op breed gewiekte pennen,
Een oogwenk bij ons toeft en onze schreên verzelt;

Wanneer de geest, ontboeid, door 't maatloos ruim mag rennen,
De pols-slag van genot bij iedren slag versnelt, -
Wie treedt dan minzaam toe met zachte tooverstralen,
En wijdt de zuivre borst als tot een' tempel in?
Wie schept dan werelden, en schetst ons idealen,
Wier wezen slechts bestond bij 't wereldlijk begin?
Gij, heilge toonkunst! die standvastig blijft omgeven
Hem, wiens blijmoedig hart geen angst of zorgen kent,
Gij zijt het die 't geluk, de waarde van dit leven,
Verdubbelt door genot, waar ge ook uw treden wendt.

Als rust de zorg vervangt, of, na volbragte pligten,
De geest verstompt is, wen het ligchaam is vermoeid;
Als de innerlijke gloed ons aanzet om te dichten,
Schoon ons de koele stroom van ondicht houdt geboeid:
Wie is het die ons dan, op arendsnelle vleug'len,
Door 't rijk van vinding en verbeelding henen leidt?
Ons door geen slaafschen band aan 't aardsche laat beteug'len,
En ons verzoenen kan met 's werelds nietigheid?
Gij, toonkunst! gij alléén kunt dit den sterfling schenken,
Gij breekt des levens grens - gij kent zijn perken niet;
En wiegt, bij 't zoetst gevoel de geest, vermoeid van denken,
In 't zaligste genot van uw gewijd gebied.

Als 't dierbaar vaderland de dwinglandij moet duchten,
   En, siddrend voor 't gevaar, een ieder 't zwaard omgordt,
Des jonglings borst ontgloeit, schoon oudren harten zuchten,
   En heer met heer vereend zich op den vijand stort. -
Wanneer de magt der vrees dan 't bloed verstijft in de adren,
   Wie waart dan als een God door vuur en reijen om?
En kan weer leeuwen moed in 't helden heer vergadren,
   Ter wisse zegepraal op 's vijands legerdrom?
Gij, toonkunst! die op nieuw der helden moed doet gloeijen,
   Gij stuwt den vuurstroom voort door kracht van maatgeluid,
Gij wekt verderf en dood, doet stroomen bloeds vervloeijen,
   En door geen magt, hoe groot, wordt 't wrekend zwaard gestuit!

Wanneer de mensch, voor God, in stille tempelwanden,
   Door vast geloof ontgloeid, eerbiedig knielt ter neêr,
Wie hecht den hemel dan aan de aard met zachte banden,
   En stort des levens aêm uit hooger, reiner spheer?
Gij, schoone kunst! die 't hart in eedler kreits doet wonen,
   Gij sterkt ons in de deugd zoo schaars op aard verrigt;
En heiligt onze ziel door bovenaardsche toonen,
   Die gij met hemelglans der eeuwigheid verlicht.
Ja, toonkunst! door uw kracht vernietigt zich 't verlangen,
   De smart wijkt uit de ziel die hooger staat verbeidt,

En.... glinstert nog een traan op de uitgebleekte wangen....
Het is een traan van vreê, van hoop, van zaligheid!

Wanneer men 't einde ziet van 't goochelspel der zinnen,
En 's levens fakkel in den doodstrijd wordt gebluscht;
Wanneer de tijd en 't graf ons de eeuwigheid doen winnen,
De vrije geest ontvliedt, zijn hooger doel bewust;
Wie wekt de ziel dan op uit die verwarde droomen,
Wie spreekt haar in dat uur dan als een moeder aan?
En voert haar, aan het stof, aan 't aardsche kleed ontkomen,
Tot aan het godd'lijk licht door wolk en starrenbaan?
Gij, heilge toonkunst! schenkt die kracht ons zelfs bij 't sterven,
Gij leidt ons aan uw hand naar 't eeuwig Hemelhof,
En 't dan verhelderd oog, bij 't zaligheid verwerven,
Blikt nog blijmoedig neêr op 't onbezielde stof.

D.J. DEN BEER PORTUGAEL, LUITENANT.

Naar 't Hoogduitsch van Christiaan Schreiber.

IJPEREN, 1825.

Welkomstgroet.

WELKOM aan de levenskust,
Kind, van God gebeden!
Van geen jammer nog bewust,
Is u de aarde een Eden.
Sluim'rende aan de moederborst,
Die voor u mag vlieten;
Zijt gij, meer dan menig vorst,
Zalig door 't genieten.

Jongen lief! schoon zucht op zucht,
Eer gij werd geboren,
Moeders boezem is ontvlugt;
't Heil haar nu beschoren,

Schenkt vergoeding, duizendvoud,
Voor geleden smarte,
Nu ze u, veil voor rang noch goud,
Drukken mag aan 't harte.

Ook uit vaders mann'lijk oog
Zie ik tranen leken;
Vrolijk blikt hij naar omhoog,
Wil, maar kan niet spreken.
Zalig door het rein genot,
Hem dit uur beschoren,
Stijgt zijn' stille dank tot God,
Nu gij zijt geboren.

Zuig'ling! wat uw lot ook zij,
Op deez wisslende aarde,
Houd uw ziel van smetten vrij,
Streef naar menschenwaarde.
Blijf, - van schuld steeds onbewust, -
Wat u moog weêrstreven:
Vaders blijdschap, moeders lust,
Door geheel uw leven.

Wijd uw hartje vroeg der deugd,
Wil haar steeds waarderen;
Zij alleen schenkt waar geneugt',
Doet ons 't lot braveren.
Ja, schoon ook de zonde alom
Dreigt ons te verslinden,
Steeds mag, in haar heiligdom,
De onschuld schuilplaats vinden.

Deugd alleen zij dan het wit,
Van uw rustloos pogen;
Hij alleen, die haar bezit,
Mag op rijkdom bogen.
Wat hem ook de wereld bied',
't Zij geluk of smarte,
Vrolijk blikt hij op 't verschiet,
Met de rust in 't harte.

Lieve! moog die dierb're schat
Vroeg ook u bekoren!
Zoo ziet ge u, op 's levenspad,
Wis Gods gunst beschoren;

Zoo zult ge eens, aan 't stof ontrukt,
In het land hier boven,
Waar geen zorg of leed meer drukt,
's Hemels goedheid loven.

J. VAN DER SCHALK.

ROTTERDAM, 1825.

De Fortuin.

A.

ZEG mij eens, beste vriend, van waar het zou toch komen,
Dat thans Fortuin zoo schaars er een' bedeelt?
Daar men toch van rondom tot haar een drom ziet stroomen,
Die minzaam de afgodesse streelt.

B.

Wel, vriend! men wil tot haar genaken
Meest langs een' regten weg, een breede effen baan;
En wie kan tot dit wit geraken,
Dan door een doornig bosch, langs smalle kronkelpaên?

D.H.

BREDA.

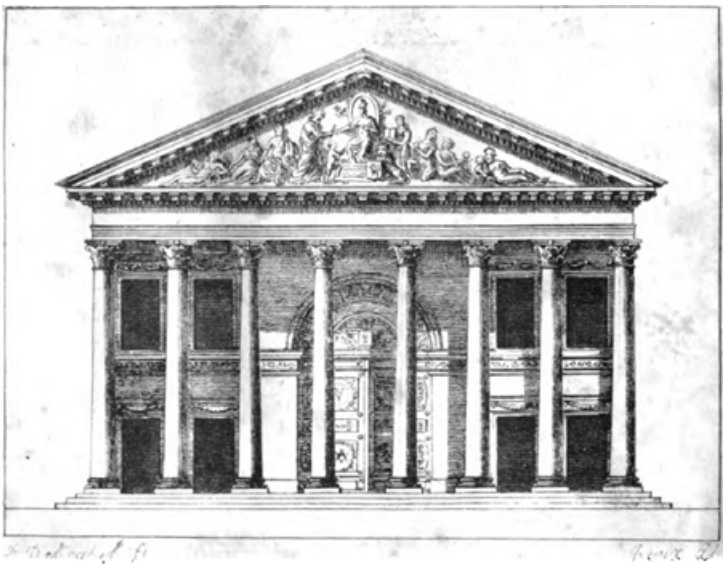

Bij de beschouwing van het gebouw der Hoogeschool, te Gent.[1]

ONTSLUIT uw boekrol, grijs verleden!
Door deugd gesierd, door schande onteerd.
Treed toe in 't onbeneveld heden,
Waar 't licht de graauwe nev'len weert.
Geleid mijn Zangster langs de puinen
Van brokklig marmer en arduinen,
Waarop de tijd zijn zetel sticht;
En breng des menschdoms vroegste daden,
Met vloek of zegening beladen,
Ons voor het opgeklaard gezigt.

(1) Op dezelfde plaats waar voorheen het Jesuiten klooster stond.

Daar rijst, met torens, zuil en wanden,
   Een tempel Gode toegewijd;
Daar moest een heilge fakkel branden,
   Die voor heel de aard zijn glansen spreidt.
Maar 't heilig doelwit wordt ontluisterd,
De vrije ziel wordt er gekluisterd,
   En zinkt in slaafsche boeijen neêr.
Het bijgeloof, ten troon gestegen,
Zwaait d'ijzren scepter allerwegen,
   En 't menschdom is Gods beeld niet meer.

God wenkt, met zoo veel ramp bewogen,
   En de aard rijst uit den doodslaap op.
De waarheid glanst voor aller oogen
   En morzelt dweepzuchts trotschen kop.
Geen cel houdt meer den schat besloten,
Die 't rijk van kennis kan vergrooten,
   En deugd met wijsheid zamen paart.
De boei ligt voor altoos verbroken,
Het licht is voor altoos ontstoken,
   De mensch is weêr Gods beeld op aard.

Een tempel rijst, met zuil en wanden,
Aan de achtbre Wijsheid toegewijd.
Daar zal een heilge fakkel branden,
Die voor 't heelal zijn glansen spreidt.
Daar binnen voelt de mensch zijn waarde,
En rukt zich los van 't stof der aarde
En zweeft in hooger kringen om.
Hier schuwt de reine geest het duister,
Hier praalt de zon, met eeuw'gen luister,
In 't godgevallig heiligdom.

Die tempel, hoe de orkanen loeijen,
Zij de eerste steun van 't vaderland!
De dwing'landij smeedt juk noch boeijen,
Waar de outervlam der wijsheid brandt.
De zuivre Godsdienst, zacht en teeder,
Blikt vriendlijk op Minerva neder,
Die schittrend op haar' zetel praalt.
De hemel houdt, met welbehagen,
Op 't kunstkoor 't heilig oog geslagen,
Daar de aard geknield haar dank herhaalt.

De verste naneef moog het weten,
Hoe hoog ons hart deez weldaad acht.
Geen Belg zal ooit het heil vergeten,
Door Neêrlands vader aangebragt.
De tijd zal d'achtbren tempel sparen,
Waar, trots het went'len van de jaren,
Een onverdoofbaar altaar brandt.
Hier doe 't gewelf het lied weêrgalmen,
Dat opstijgt, met de wierookwalmen,
Voor Wijsheid, Deugd en Vaderland.

J.J.F. WAP.

GENT, 1825.

Waarheid en Deugd.

WIENS hart voor waarheid gloeit, zoekt steeds haar pad met vreugd;
En die haar wegen mint, bezit van zelfs de deugd.

F.C. DE GREUVE.

LEUVEN.

Op de herstelling
Der 321 jarige Rederijkkamer, De Wijngaard ranken, *onder de zinspreuk*: Liefde boven al, te Haarlem.

WAT licht rijst uit der jaren nacht,
Met scheppend, koesterend vermogen,
En kleurt uw wijsheids tempelbogen,
O Haarlem! met vernieuwde pracht?
Wat doet uw reijen hier vergâren
Met reeds vergeten wapenpronk?
Van waar die schier verdoofde vonk,
Die 't offervuur ontsteekt, op half gesloopte altaren? -

Wat is het teeken van 't verbond,
De band van 't broederlijk vereenen?
Waartoe die brokklige outersteenen,
Verstrooid, vergruizeld langs den grond,

Verbouwd om weer met glans te prijken?
't Verkondigt dat de RANK herbloeit,
Door *Liefde boven al* besproeid,
Die d'ouden roem herstelt van Haarlems Rhetorijken! -

Ja, zuivrer licht en heldrer zon
Doen vruchtbrer, zegenrijker stralen
Op 't rijk der kennis nederdalen,
Dan vroeger eeuw verdragen kon.
De dag ging op - de middag schittert,
En achter Pallas hoedend schild
Vindt Holland schaduw, koel en mild,
Door oude of nieuwe veet' vernederd noch verbitterd.

O neen! - geen huichlende outertolk
Durft ons dat godlijk licht ontrukken. -
Ginds dreig' 't geweld met boei en jukken,
Hier heerscht een Vader over 't volk.
De kunsten hupp'len door de velden
Van 't vrij en roemrijk Leeuwendaal;
En Phebus goddelijke taal
Prijst, Spaarne! aan uwen boord, zijn kunstenaars en helden.

De schier verdorde wijngaardrank
Heeft nieuwe wortels daar geschoten:
Reeds botten jonge druivenloten!
Ja, 't bloesemknopje aan de eedle sprank,
Zal ons tot hooger vreugde sporen,
O dichtkunst! door uw hemelzoet,
Als zich het hart met wijsheid voedt;
Want *Liefde boven al* is op uw woord herboren.

De taal die eenmaal VONDEL sprak,
De taal die HOOFT der bastaardije
Ontrukte, en van haar heerschappije
Aan Hollands roem den lauwer stak;
Die taal, in gang en houding deftig,
En zacht als zij de deugd vereert,
Maar, als zij de ondeugd fier braveert,
Gelijk de storm vol kracht en als het onweêr heftig.

Die taal blijv', broeders! onze schat:
(Het dierst kleinood ons bijgebleven,
Toen de arm eens dwinglands opgeheven
Heel Nederland vernietigd had!)

Wien 't Hollandsch bloed is ingevloten
Schuw vreemde zeden, vreemde taal;
Zij Hollandsche eenvoud onze praal,
In spijt van vreemden pronk, den bastaard aangeschoten.

Melpomené! uw achtbre tooi,
Die hooge kunstdrift kan verkwikken,
Krijg' met Thalia's dartle strikken,
Hier van 't verheven schoon zijn plooi!
Verheffe, uit onzen schoot geboren,
De heldendeugd zich op 't tooneel.
Dat zich het hart der vrijheid streel',
Waar *Liefde boven al* haar fiere taal doet hooren.

Ja, vrijheid! voor uw gouden speer
En door uw' achtbren hoed belommerd,
Om juk noch slavenboei bekommerd,
Buigt onze broederschap zich neêr! -
Wie als een slang in duizend wrongen
Door 't giftig blad der huichlarij
Den voet omkrult der dwinglandij,
Hier wordt elk slaafsche ziel of vrij - of fier bedwongen.

Wat nacht er heersche in west of zuid;
Waar ook het bijgeloof vermetel,
De waarheid afbons van haar' zetel;
Hier spreekt ze vrij haar wetten uit!
In 't licht zij, broeders! onze wandel,
Gesteund door godsdiensts elpen staf!
Verstrooid zij dweepzuchts nietig kaf,
Maar onze schat verrijkt door rein gevoel en handel!

Voor God en Vaderland - die leus,
Voor 't hoofd gegrift en in ons harte,
(Wat lage ziel die leus ook tarte)
Blijve onze nooit berouwbre keuz'!
Ja, wien we ook in ons koor verdragen,
Hem nooit, die van de duisternis,
In staat of kerk, een zendling is,
Of dien van een despoot het kenmerk kan behagen.

Als 't beekje, dat met stillen gang
Den malschen klaverzoom omkronkelt,
Wen 't eerste morgenstraaltje vonkelt,
Zacht murmlend bij der vooglen zang;

Zoo zacht en voor het oog beminlijk,
Treê, met een maagdelijk gevlei,
Bevalligheid in onzen rei,
En spreije een hemelwaas op 't zielverteedrend zinlijk.

Perss' zij, uit menig rijpe druif
Den nektar in den gulden beker,
(Dien vonkelenden vreugdekweeker!)
Als ze ons 't gebloemt' vlecht om den kuif! -
Treê zij met huppelende gangen
Ons voor, op onze levensbaan,
En leer ze ons naar het doelwit gaan,
Den prijs der zeedlijkheid, aan d'eindpaal opgehangen.

Zoo moog de lichtstroom, koestrend, zacht,
De wijngaardranken doorgevloten,
Den bloei van kunst en deugd vergrooten,
Voortgolvend tot het verst geslacht!
Mag maar het stekjen opwaarts schieten,
Door ons in vetter grond geplant,
Dan drenkt de druif eens ied'ren stand,
En leert elk, dien zij laaft, het leven regt genieten.

Versier' dan Haarlems stedemaagd
Zich 't hoofd weêr met die wijngaardranken;
Kweek', kweek' haar zorg de teedre spranken,
O tijd! uit uwen schoot gedaagd.
En mild gelaafd met de eedle sappen
Der druif, tot kennis, eer en deugd,
Verkwikken ze ouderdom en jeugd,
En zij ons wijngaardloof de kroon der wetenschappen!

HENDRIK MEIJER, Jr.

HAARLEM, 15 *Junij* 1825.

Pol.

POL zegt, en 'k hoorde 't meer voordezen,
'Die dichter naar den aard wil wezen,
Zij groot van ziel en rijk van zin,'
En toch valt *hem* het dichten in.

SP.

GENT.

Jubeldicht
Op den honderdsten verjaardag van Francies Vernaet, *sints eene eeuw bestendige inwoner der stad Eecloo* (*Oostvlaanderen*) *en aldaar sints* 54 *jaren door den echt vereenigd met Caroline Van Vlaenderen.*

WIE komt daar met onvaste treden,
Die 't algemeen belang verwekt?
Een stokje schraagt zijn stramme leden,
Wijl blanke sneeuw zijn haar bedekt;
Een kroon zie 'k hem het hoofd omvangen,
Die 't volk hem zelf gevlochten heeft,
Daar, op zijn diepdoorgroefde wangen,
Een lachje van voldoening zweeft.

Hij schijnt de God des tijds te wezen,
Die, zonder zeis, daar henen stapt;
Die, om zich minder te doen vreezen,
Niet meer de blanke wieken klapt;
Maar neen! naast Eecloo's Burgervad'ren,
Treedt hij, het achtbaar hoofd ontbloot,
En, in den stoet, bij 't langzaam nad'ren,
Erkennen we onzen stadgenoot!

Juicht, Eecloo's Burgren! juicht hem heden
Met blijde toonen te gemoet,
Dien de aarde, honderd jaar geleden,
Als haar' bewoner heeft begroet.
Wie mag als hij, met waarheid, zeggen:
‘Men zal mij op denzelfden grond,
Getroost, het leven af zien leggen,
Waar, vóór een eeuw, mijn wiegje stond.’

Geslachten zonken voor zijne oogen,
Geslachten rezen uit het niet;
De dood, wijl de uren henen vlogen,
Schaarde alles onder zijn gebied;

Hij scheen alleen haar te trotseren,
Vergeefs grimt zij hem woedend aan;
Hij wist op haar te triomferen
En reist nog op de levensbaan.

Gelijk wel eens een oude ceder,
Het praalstuk van 't Libaansche woud,
Op duizend boompjes ziet ter neder
En statig zijne kruin ontvouwt,
Dus heerscht op hen, die hem omringen,
De grijzaard, dien wij hulde biên;
De vaders zag hij jongelingen,
De kinderen mag hij vaders zien.

Hij die, in schaamlen kring geboren,
In armoê veeltijds heeft verkeerd,
Aanvaardde 't lot, hem hier beschoren,
Als Kristen, die Gods wil vereert;
Hij wist dat rustloos, eindloos zwoegen,
Des stervlings aandeel is op aard,
En nooit werd door het ongenoegen
Zijn' stillen levensloop bezwaard.

De God, die, boven 't stargewemel,
Ons lot bestuurt op 't wereldrond,
Schiep voor den mensch op aarde een' hemel,
Toen hij tot hem de liefde zond.
Zij, die ons aanzijn hier verengelt,
Strooit bloemen in een' rampwoestijn,
Wanneer zij harten zamenstrengelt,
Die voor elkaâr geboren zijn.

VERNAET mogt ook de vruchten smaken
Dier reine liefde uit God gedaald,
Dier liefde, wier gedurig blaken
Op 't echtaltaar slechts zegepraalt.
Zijn hart vond ook een wederharte,
De Hemel schonk hem eene vrouw,
Die in zijn lot, bij vreugd of smarte,
Met hem, blijmoedig deelen zou.

Nu brengt, na zesmaal negen jaren
Van 't allerzaligst echtverbond,
Die grijzaard, voor de kerkaltaren,
De spruiten zijner kuische spond';

En tot den God van onze vadren
Zien wij hem, na een' eeuwenkring,
In dezen zelfden tempel, nadren,
Waar hij weleer den doop ontving.

Zou onze hand geen kransen vlechten
Van eeuwig groene mijrtheblaân,
En op zijn borst geen tuiltje hechten
Met amaranten overlaân?
O ja! maar dat cipresseblâren,
Gemengeld onder 't welig groen,
Hem zijn bestemming openbaren
En godsvrucht in zijn harte voên!

Dan zal hij aan den heuvel denken,
Waarop dier loovren schaduw zweeft,
Waar elk, wanneer de dood komt wenken,
Het stof aan de aarde wedergeeft;
Zoo scheidt hij zacht van vriend en magen,
Tot de eeuwge reize voorbereid,
Gelijk, na stille zomerdagen,
De zon verdwijnt met majesteit.

C.A. VERVIER.

GENT, 30 *Maart* 1824.

Het vallen der bladeren.

WEÊR is de lieve zomertijd
Geweken;
Weêr giert de storm door beemd en bosch,
Rooft bloem en boom hunn' hoogtijdsdos,
En doet natuur verbleeken.

Weêr plast en stort de regen neêr
Bij stroomen;
Weêr zijn de dagen kort van duur;
Gelukkig, die, bij 't haardsteêvuur
De buijen mag ontkomen!

Gelukkig, die, van kommer vrij
En zwoegen,
In 't vrolijk hoekje van den haard
Zijn huisgezin ziet zaamvergaard,
In onverpoosd genoegen.

Gelukkig, die, met blij gemoed,
De vruchten
Van lang betoonde vlijt geniet,
Niet angstig in de toekomst ziet,
Van knijzen wars en zuchten.

Maar ach! wanneer men 't turend oog
Laat waren
Op bloem en boom, nog korts zoo schoon,
Wie slaakt dan niet een' droeven toon
Om 't vallen van hun blâren?

Wie staat dan niet, van rouw versteld,
Te staren,
Wanneer hij 't loof van bloem en plant
Vertrappen ziet in 't mullig zand,
Of drijven op de baren?

Helaas! wie dan geen enkle zucht
Doet hooren,
Hij weet niet wat natuur ons leert,
Zoo vaak het gure najaar keert,
En 't boomloof gaat verloren.

‘Hecht, stervling! hecht u niet te zeer
Aan de aarde.’
Zoo is haar leer, zoo is haar raad,
‘Want alles, wat zij schenkt, vergaat,
Hoe hoog het blinke in waarde.

Ja! alles waar ze uw oog en hart
Meê streele,
Hoe rijk in pracht, hoe schoon van vorm,
Verstuift als 't blaadje voor den storm,
En valt den worm ten deele.

Ook u valt eens het lot te beurt,
Om 't even,
Of 't hutje u voor de orkanen dekt,
Of 't hoog paleis tot woning strekt,
Waar lachjes u omzweven; -

Om 't even of ge op 't vorstlijk dons
Moogt rusten,
Of 't vunzig stroo uw leger is,
Waar gij verkrimpt van 't spijsgemis,
Als een den dood bewusten.’

Gelukkig, die zich 't eeuwig heil
Beloven,
Wier ziel deze aarde ontvaren mag,
In 't uitzigt op den lentedag,
In 't paradijs hier boven.

J.G. GREB.

ROTTERDAM, 1825.

Galathea.

HOE, Galathea zou haar haren
Zwart schildren? welk eene achterdocht!
Haar kapper kan het u verklaren,
Zij waren zwart toen zij ze kocht.

F.G.

AELST, 1825.

Op de afbeelding van Nieuwenhuizen, Stichter der Maatschappij tot Nut van 't Algemeen.

SCHOUW, Neêrland, staar verrukt den achtb'ren grijsaard aan,
Die aan uw vale kim een' uchtend op deed gaan,
Van wien we, in vollen gloor, den middag thans zien pralen.
Verlichting kleurt den trans, met nooit verdoofbre stralen.
Knaag, tijd! uw tanden bot aan eermetaal en steen,
Een NIEUWENHUIZEN leeft in *'t Nut van 't Algemeen.*

J.J.F. WAP.

GENT, 1825.

De Volksbeschaving.

BESCHAVING, die de boei der woestheid heeft verbroken,
De fakkels van Gods licht, van waarheid, heeft ontstoken,
Beschaving, die een land met kunst en zeden siert,
Door godsdienst, wet en eer op gruwlen zegeviert,
Beschaving is het doel van mijn bespiegelingen:
Ik poog deez heilgodin een loflied toe te zingen!

O dichtkunst, sta mij bij, beziel mijn zwakke luit,
Maak dat zij mijn gevoel in eedle klanken uit'!
Wanneer uw tooverkracht de borst is ingegleden,
Snelt ijlings onze geest door 't aardrijk in 't verleden,
Gelijk een bliksemstraal, die, dondrend uitgebraakt,
Op 't eigen oogenblik en noord- en zuidpool raakt.

Hier staat mijn geestkracht stil, waar dikke nevelwolken
Nog drukken op het hoofd van ruw barbaarsche volken.

De ramspoed is hun lot, het moorden hun bestaan,
Zij rukken op hun prooi met wreeden bloeddorst aan.
Hier smoort de levensvreugd in hunne boezemzuchten,
Hier poogt vergeefs de mensch zijn vloekbaar juk te ontvlugten;
De zware hand des noods sloeg op zijn dagen neêr,
't Gehuil des hongers kaatst de huilende echo weêr!
't Gevoel van God of wet, van eer of kundigheden,
Versierde nooit zijn ziel met godsdienst, deugd of zeden:
In de armen der natuur, die hem haar schatten biedt,
Vindt hij een vloekverblijf; hij kent haar waarde niet.

Daar onder eene rots, in duistre grafspelonken,
Vernacht een menschenschaar, aan menschenwaarde ontzonken;
Ginds stroomt het rookend bloed van mijn' natuurgenoot,
Die zich, uit liefde en deugd, den pligt ten offer bood.

Ziet bij dat zegevuur de wilden juichend krielen,
De blanke Europeaan, om 't leven biddend, knielen!
Een dolle blijdschap heeft hun tijgerborst verrukt;
Hij, in 't moorddadig juk, vol doodsangst neêrgedrukt,
Steunt nog op menschenmin, verzamelt al zijn krachten,
En stamelt snikkend uit zijn laatste boezemklagten:

‘Het noodlot, met zijn geeselroe,
‘Brengt mij zijn felste slagen toe;
‘Op gindsche klip
‘Verbrak mijn schip.
‘Genade, o Schepper der natuur,
‘Help, help mij in dit aaklig uur!

‘De golven, als uit medelij,
‘Vervoerden me in deez woestenij,
‘Waar schuldloos bloed
‘Ontaarden voedt.
‘O golven, vond ik in uw' schoot,
‘Een kalmer eind, een' zachter' dood!

‘Ver van deez stranden treurt mijn kroost!
‘Dáár treurt mijn gâ, die, buiten troost,
‘Haar egâ mint!
‘Maar nergens vindt.
‘O dierbre telgen, treurt niet meer,
‘Hier boven vindt ge uw' vader weêr!

Geen sterfling ziet zijn' angst of hoort zijn droevig klagen:
Het vuur wacht naar zijn prooi, het sterfuur heeft geslagen!

Wanneer, o groote God!
Zult gij 't rampzalig lot
Van 't aardsch geslacht verkeeren?
Zend ons, zoo ramp of schuldloos bloed
Toch nimmer uwe wraak voldoet,
Zend ons uwe Englen heeren;
En wáár het zwaard der gramschap blink',
Dat dáár deze aarde in 't niet verzink'!

Maar, Zangster, laster niet! verlaat die treurtooneelen,
Den sterveling ten vloek en de aard ten schand' bereid;
Omhels in 't tijdverschiet die blijde heiltafreelen,
Door voorspoeds dageraad met gouden glans omspreid.
O, de Almagt door 't onheil der menschheid bewogen,
Bewaakt haar zorgvuldig met vaderlijke oogen,
Bereidt haar ontfermend een zaligend lot,
Vol hemelsch genot.

Triomf! beschaving voert haar' zegen
Allerwegen!
Triomf! het menschdom is ontboeid,
Een heilzon gloeit!

Snelgewiekte zeekasteelen
Vliegen op den Oceaan;
Eertijds woeste werelddeelen,
Zijn thans als in 't niet vergaan.

Orde, liefde en reine zeden
Zien wij feestiijk, hand aan hand,
Naar het plegtige outer treden
Waar beschavings wierook brandt.

Dáár staan godsvruchts gloriepalmen,
Bloeijend voor de deugd bereid;
Dáár deelt men, bij 't jubelgalmen,
Kroonen der onsterflijkheid.

Vlijt, die bron van vergenoegen,
Schenkt er onverschrokken moed;
Vindt genot in 't rustloos zwoegen,
Tart orkaan en zomergloed.

Dáár wordt eer en regt gewogen,
Vrijheids fieren boom geplant,

Dáár zijn zwaarden uitgetogen,
Voor 't behoud van 't vaderland.

Hoop, bij 't daaglijksch morgenkrieken,
Die de toekomst voorbereidt,
Dartelt dáár op englenwieken
In 't verschiet der zaligheid.

Neen, geen stem van stervelingen
Kan beschavings weldoen zingen!
Een stoflijk godendom valt bij hare aankomst neêr,
De schepping keert gesierd uit haar verwoesting weêr,
De groote heilzon daagt om 't aardrijk te verlichten,
Men ziet voor God en deugd paleis en tempel stichten,
De kunsten gaan ten rei, de mensch wordt opgeleid
Naar 't lagchend lustverblijf der zaalge onsterflijkheid!

VAN RYSINGEN.

LOKEREN.

Vergelding.

AAN het eindperk van dit leven
Lacht de rust der ziel ons aan,
Waar de dierbre schimmen zweven,
Die ons reeds naar beter dreven
Vreugdevol zijn voorgegaan.

Hij slechts zij te regt geprezen,
Die naar 't pad der deugd zich rigt;
Moge 't steil en hobb'lig wezen,
Aan den eindpaal staat te lezen:
‘*Heil hem! die op 't spoor nooit zwicht.*’

Kalm zal hij dien stond zien naken,
Die hem van deze aarde scheidt;
Juichend zal hij eens ontwaken,
Hemelvreugd zijn hart doen blaken,
In de spheer der heerlijkheid.

Maar hoe zal eens hij verscheiden,
Die hier roekloos de ondeugd dient,
Zich in 't kwade kan verblijden,
Lacht en juicht waar and'ren lijden,
Met de zonde naauw bevriend.

God! wat lot staat hem te duchten
In de toekomst.... Hemel!.... 'k beef!
Mogt hij tijdig tot u vlugten,
En niet onverhoord verzuchten:
God der liefde! ach, vergeef! -

Hemelvreugd is hem beschoren,
Die zich aan de deugd hier wijdt;
Nooit - neen nooit - gaat hij verloren;
Reeds heeft God hem uitverkoren
Tot de hoogste zaligheid.

Want aan 't eindperk van dit leven
Lacht hem 't reinst genot reeds aan;
Waar de dierbre schimmen zweven
Zal hij eens in zaalger dreven
Met hen voor Gods aanschijn staan.

M.J. LELYVELT.

ROTTERDAM, 1825.

Vergeet mij niet.
(*In een Album.*)

VERGEET mij niet! is 't doel der liefde,
Vergeet mij niet! is 't schoon der min.
Vergeet mij niet, is 't woord der vriendschap,
Vergeet mij niet, stort leven in. -
Vergeet mij dan niet, dierbaar meisje,
Door wie ik hemelvreugd geniet,
Als u het nedrig veldviooltje
De zachte kleur der liefde biedt. -
Neem aan dan, dierbre, aanvaard dit bloempje,
En als gij op zijn blaadjes ziet,
Denk dan, hij, die ze heeft geteekend,
Vergeet mij in den dood zelfs niet.

L.P.V.D.E.

GENT, 1825.

Fenelon en de Koe.
Legende.

EEN ander zing' den strijdbren moed
Van onverwonnen helden,
En doop' zijn pen in menschenbloed:
Ik gruw van oorlogsvelden.
Mij is de Christen meerder waard,
Die 't beeld van God vertoont op aard.

Mij is de Christen waard en lief,
Wiens ziel, door deugd gedreven,
In liefde en ootmoed zich verhief,
Op 't hobblig pad van 't leven.
Voor hem alleen, alleen voor hem,
Verhef ik cithersnaar en stem.

Hij zij gemijterd of gekroond,
   Of met een pij omhangen,
Indien de deugd zijn hart bewoont,
   Wijde ik hem mijne zangen.
Mijn zangen! vloeit voor FENELON!
Geen eedler stervling zag de zon.

De brave Bisschop werd verneêrd,
   En uit het hof gebannen,
Waar *Maintenon* alleen regeert,
   Een vrouw, met dartle mannen.
De brave Bisschop had verdriet;
Want ach! zijn leerling heerschte niet.

Naar Kamerijk, zijn bisschopsstoel,
   Naar Neêrlands grens verdreven,
Vergeet hij dra het hofgewoel,
   Om voor de Kerk te leven; -
Vergeet Parijs en *Bossuet*,
En leert en doet naar JESUS wet.

Daar is hij, in een' stillen kring,
   Den armen tot een' vader,
Verdrukten tot verdediging,
   't Verdoolde schaap tot rader;
Daar vindt en smaakt hij 't zielsgenot
Van wel te doen, in naam van God.

Soms, met een boek en staf in hand,
   Gaat hij natuur beschouwen;
Toeft bij de boeren op het land,
   En ziet het veld bebouwen;
En proeft en keurt de versche melk,
En is de vriend en vreugd van elk.

Geen hutjen, in de gansche streek,
   Of 't zag hem tot zich treden.
Waar onschuld huisde, of wroeging week,
   Waar wees of weduw leden,
Daar gaat hij heen, en redt of troost,
En zegent man en vrouw en kroost.

Eens, op een' heldren lentedag,
   Weêr stil de stad ontweken,
Doorwandelt hij, zoo verr' hij mag,
   Het groen der ommestreken.
Lang weidt zijn blik de schepping door,
En luistert hij naar 't vooglenkoor;

En dankt en bidt, in 't stil gemoed;
   En looft den naam des Heeren;
En zet al verder op zijn' voet;
   En denkt niet om te keeren;
Doch hoort, aan 't einde der vallei,
Op eens, een jammerlijk geschrei.

Het komt van menschen uit een stulp.
   Hij gaat, hij snelt er henen,
En stapt er binnen; biedt zijn hulp,
   En vraagt, waarom zij weenen?
‘De Bisschop!’ roept eene oude vrouw,
En ijlings stilt de bittre rouw.

Daar zitten, in hun smart vereend,
   Die vrouw, twee echte lieden,
Een knaapje, dat van honger weent,
   En 't geen men niets kan bieden.
Zij slaan hunne oogen naar den grond,
En heilige eerbied sluit hun' mond.

‘Mijn goede lieden! meldt me uw leed,
   En wilt uw tranen stelpen;
Ligt dat mijn raad een uitkomst weet,
   Ik kome om u te helpen.
Er is bij God voor alles baat:
Hij heelt de wonden, die hij slaat.’

Zoo spreekt de Bisschop. ‘Heilig man!
   Gij schijnt door God verkoren
Om troost te brengen. Weet het dan,
   Ik heb mijn koe verloren!
Mijn koe, mijn eenigste bestaan,
Is in de wei mijn oog ontgaan.

Het is van daag de derde dag
   Dat wij haar moeten missen.
Geen mensch weet waar zij wezen mag,
   Of kan haar schuilplaats gissen.
Ik bragt haar op, met eigen hand:
Zij schafte brood en onderstand.'

Zoo spreekt de boer, het hart verligt,
   En wischt een' traan uit de oogen,
En wijst op gade en hongrend wicht.
   De Bisschop is bewogen.
'Ligt vinde ik iemand (luidt zijn taal)
Die u de waarde er van betaal'.

Er zijn in stad nog brave liên,
   Die voor hun' naasten leven;
Vast zullen zij u bijstand biên,
   En u daar geld voor geven.
Vaart wel! gij ziet mij morgen weêr.
Staakt uwe droefheid, tot ik keer'.'

‘Ach, Engel! (roept het huisgezin)
Bid liever God den Heere,
Op dat de koe haar' stal weêr in,
En tot haar' meester keere!
Haar weêrgâ leeft er niet op 't veld.
Ach! geef ze ons weêr! en laat het geld.’

Met moeite komt hij uit de hut;
Zijn geldbeurs blijft er binnen,
Schoon elders bijna uitgeput.
Hij tracht de stad te winnen;
Doch eer hij nog de wallen speurt,
Heeft de avond alles vaal gekleurd.

Daar ziet hij, in een kreupelbosch,
Een koe in 't hout verloren.
Zij zit geklemd, zij kan niet los,
En wringt en schudt haar horen.
Er is geen stervling aan of bij,
Die 't arme dier ten redder zij.

Nu kent de goede Bisschop haar;
   Hij stort zijn dankgebeden....
Zal hij, de moede wandelaar,
   Nog verder huiswaarts treden?
Hij heeft toch lang naar rust gehaakt,
De dag verdween, de nacht genaakt;

De reize is hachlijk op deez' tijd,
   De hut verre afgelegen.
Doch neen! waar onspoed zucht en lijdt,
   Daar past geen overwegen;
Daar pleegt geen FENELON om raad,
Daar vraagt hij niet: hoe verr'? hoe laat?

En spoedig staat hij bij het dier,
   En poogt het los te krijgen.
Hij stoot zich ginds, en kneust zich hier,
   In zwoegend ademhijgen;
En eindlijk is de koe ontslaân,
En uit het bosch, en op de baan.

Daar gaat hij, Frankrijks hofprelaat,
   Die vorsten onderrigtte,
Wiens geest Homeer op zijde staat;
   En als de noordstar lichtte.
Daar gaat hij, met vermoeide leên,
En stuwt een rundbeest voor zich heen!

Wie zal der schaamlen luide vreugd,
   Bij 't zien der koe, beschrijven?...
't Is of de Bisschop, om zijn deugd,
   Een wonder mogt bedrijven.
Zij vallen dankend aan zijn' voet,
En loven God in 't blij gemoed.

Weldra is 't heele dorp in roer,
   En bij de hut gekomen.
‘De Bisschop bragt de koe den boer,
   Door wolven weggenomen!’
Zoo loopt de maar, bij groot en kleen,
En brengt het landvolk op de been.

‘Hoe zal de kerkvoogd nu naar stad?’
(Vraagt iemand, uit de mannen)
‘'t Is nacht, en hij is afgemat.
Geen paard hier ingespannen!’
‘Neen zeker! (schreeuwt men t'allen kant)
Wij dragen hem met eigen hand!’

En ijlings is een stoel bereid,
Van takken en van blaâren.
De Bisschop wordt uit 't huis geleid,
Bij 't juichen van de scharen.
Men siert zijn kruin met bloem en blad,
En draagt hem in triomf naer stad.

J.F. WILLEMS.

ANTWERPEN, 1825.

Uitboezeming.

WELKOM! welkom! keert gij weder,
Blijde ontwikk'ling der natuur?
Alverkwikkend zonnevuur,
O, hoe koestrend stroomt gij neder!
Alles rukt zich, uit den dos
Van den winterkoning, los. -

Wat schakeersel, wat al kleuren
Spreidt ge, o Lente, op gindsche weî!
't Is als of de jonge Mei,
Om de harten op te beuren,
Aller tinten bonten schat,
Om zich op de beemden spat.

Wat vermag de kunst der handen
Bij zoo heerlijk een verschil?
Bloeimaand mengelt wat zij wil
Onder 't kleedsel van de landen,
In het bloeisel van den boom,
Om de boorden van den stroom.

Zeg mij, schoonste der godessen!
Zeg mij toch, van waar de kracht,
Die gij spilt aan elk geslacht?
Kunstigste aller kunst'naressen,
Lente! spreek: van waar de gloed,
Die de teedre kiemen voedt?

Arbeidt ge in uw stille kluizen
Door uwe eigen kracht alleen;
Oorzaak en gewrocht in één?
Neen, godesse! uw wondre buizen,
Elk vermogen, elken keest,
Hebt gij van der geesten Geest.

Zonder dien zoudt gij de dalen
Niet bekleeden met uw groen,
Noch zoo menig bloemfestoen
Op uw schoone borst doen pralen,
Blinkende als de dageraad,
Wen de dagpoort open gaat.

Uwe schoonheid treft de zielen,
Want een godlijk werk zijt gij.
U beminnen willen wij,
Maar voor uwen maker knielen,
Want zijn grootheid is het beeld,
Dat in uw gewrochten speelt.

Leg de kiem der purpersappen
In de malsche wijngaardvrucht;
Spreid uw geuren door de lucht;
Drenk, uit uwe volle nappen,
Nog den oogst van 't voedend graan,
Als het op den halm zal staan!

Maar verspreid, verspreid het tevens,
Dat gij niets dan werktuig zijt;
Dat de aanbidding, zijde en wijd
Toekomt aan de bron des levens,
Dien, die vóór u is geweest,
Aller geesten hoogsten Geest!

G. GRAVÉ, Jz.

AMSTERDAM, 1825.

Op Voltaires Afbeelding.

ALS 't waar is dat de ziel staat op 't gelaat te lezen,
Hoe moet de ziel van deez dan wezen!

A.J. DUNCAN.

GENT, 1825.

Aan mijne Gade,
Op haren geboortedag.

ALS de winter, o mijn waarde!
't Golvend beekjen effen komt,
En de sneeuwvlok strooit op aarde,
En de moede scheepvaart stremt;

Als hier, overkropt van rouwe,
't Stervend jaar naar ruste hijgt,
En, gelijk een weduwvrouwe,
Naar de stille groeve nijgt;

Als de storm, bij 't stergeflonker,
Door het dor geboomte ruischt,
En het ijs in 't nachtlijk donker,
Dijk en dammen tegendruischt;

Dan zie ik, aan 's hemels kimmen,
Schoon in nevelen gehuld,
Uit den nacht een' ochtend klimmen,
Die mijn ziel met vreugd vervult.

Dan zie ik den blijden morgen,
Dien mijn' gâ voor 't eerste zag,
Toen zij, onder 't kleed geborgen,
In het schomm'lend wiegje lag.

'k Voel dan wat ik mag omvatten
In mijn teêrgeliefde vrouw;
Wier bezit ik voor geen schatten,
Voor geen kroonen missen zou.

'k Voel dan wat ik mag omarmen
In de moeder van mijn kroost,
Als we ons bij den haard verwarmen,
Die den droeven winter troost. -

Hier, aan eigen haard gezeten,
Dierbre! door ons kroost omringd,
Kunnen wij den storm vergeten,
Die door 't vorstlijk marmer dringt.

‘Hemelvader! bron van 't leven!
Door wiens gunst mijn vrouw verjaart,
Die mij liefd'rijk hebt gegeven,
Wat uw vaderzorg nog spaart.

Blijf, o blijf haar leven sparen;
Gun haar vreugde op 's levenspad,
Dat zij reeds een viertal jaren
Vrolijk aan mijn zij betrad.

Laat mijn kroost zijn dierbre moeder,
Mij, mijn trouwste gezellin;
En leid eens, o Albehoeder!
Ons uw' blijden Hemel in!’

H. As. ZOON DOIJER.

ZWOLLE, 31 *December* 1825.

Het Graf der Gelieven.

NIET ver van de wilgen, daar ginds in 't verschiet,
Niet ver van het beekje, dat murmlende vliet,
Daar rusten, daar slapen gelieven bij een;
Ach! drijf daar, o herder, uw schapen niet heên.

Nog toont men twee linden, door beiden geplant,
Van ieder gekend en vereerd in het land;
Nog vindt men hun namen op menigen boom,
Ofschoon door de jaren omschorst met een' zoom.

De schoone CLORINDA viel neêr in een' kuil,
Haar trouwe MYRTILLIS vernam haar gehuil;
Hij zag zijn geliefde, die jammerlijk zonk,
En vloog tot haar redding, en viel - en verdronk!

Nu rijst er en praalt er een kruis op hun graf,
En teekent hun' rampspoed den wandelaar af;
En wie daar ook heên gaat en trekt door het woud,
Die leest het gebeurde, gesneden in 't hout.

De reiziger schrikt, wordt in 't harte geroerd,
Om 't lot dat hen zamen in 't graf heeft gevoerd,
En zucht er en stort een' meêwarigen traan,
Alvorens hij henen en verder zal gaan.

Soms wordt op het graf, bij het vallen der nacht,
Een kransje van loover en bloemen gebragt,
En nimmer, zoo lang als de zon ons verlicht,
Vergeten de herders dien heiligen pligt.

Een eeuwige stilte heerscht rond in dit oord,
Daar worden geen blijde gezangen gehoord;
Daar dansen geen maagden op 't jeugdige gras:
Neen! alles eerbiedigt der minnaren asch.

Niet ver van de wilgen, daar ginds in 't verschiet,
Niet ver van het beekje, dat murmlende vliet,
Daar rusten, daar slapen gelieven bij een;
Ach! drijf daar, o herder, uw schapen niet heên.

C. SERRURE.

ANTWERPEN, 1825.

Aan de Heeren Officieren Van het 2.de Bataillon der 17.de *Afdeeling Nationale Infanterie, bij hunne terugkomst uit het garnizoen te Dendermonde.*

Dit zijn mijn bezigheên, wanneer mij togt en wachten
Toelaten, op mijn beurt, de lange winternachten
Te sloopen naar mijn' zin.
J. VAN BROEKHUIZEN, 1 Lt.

WAAR vrijheid zit ten troon verheven,
Bij 't zaligst volk op 't wereldrond,
Waar elk naar 't hooge doel wil streven,
Naar heil op vaderlandschen grond;
Waar Belg en dappre Batavieren,
Zich scharen om de krijgsbanieren,
Om 't vaandel aan hunne eer verpand; -
Zou daar ons hart niet zamen stemmen,
Den broederband niet vaster klemmen;
Voor 't ons zoo dierbaar Vaderland.

Ja, wapenbroeders, feestgenooten!
Zijt trotsch op uw' geboortegrond:
Hier is de lichtstraal uitgeschoten,
Waar 't eerst de wieg der vrijheid stond;
Hier dorst men stout het slagzwaard sling'ren,
Droeg Neêrlands maagd met stalen ving'ren
De vrijheids-speer in eere rond;
Getuig het, gij, o roem der steden,
O Haarlem! wat ge eens hebt geleden,
O mart'lares van Neêrlands grond.

De tijd heeft, roeijend op zijn vleug'len,
Ook deze rampen voortgestuwd;
De geest des tijds, nooit te beteug'len,
Herdenkt nog 't wee, waar van hij gruwt.
ORANJE, met dat leed bewogen,
Wou Neêrlands tranen op doen droogen,
Ja, schonk het aanzien en ontzag. -
En toen zich MAURITS deed bewondren,
Deed RUITER de kartouwen dondren
En de aarde knielde voor zijn vlag.

Ook op der kunsten steile trappen
   Zoekt Neêrland nog een volk op aard,
Dat haar in eedle wetenschappen,
   In roem en luister evenaart.
Zal ik die goon van Neêrland noemen?
Of zal mijn zwakke luit hen roemen?
   O neen, te stout was dit bestaan!
Die HOOFT en HUIGENS geest wil prijzen,
Hen hulde hunner waard bewijzen,
   Moet stouter hand aan 't speeltuig slaan. -

Wiens hart zou dan niet dankbaar gloeijen,
   Die hier het eerste daglicht zag,
En op dit plekje, vrij van boeijen,
   Een' Koning Vader noemen mag?
Die 't volk steeds als zijn kroost erkende,
En zelfs geen eer- of legerbende
   Geplaatst heeft tot een lijftrawant;
Waar ieder die naar roem wil streven,
De loopbaan gansch is vrij gegeven:
   Een grondwet heerscht in Nederland! -

Zijt welkom hier aan Scheldes boorden,
   Zijt welkom, Broeders, aan deez disch!
O, knoopt ze vast die eendragtskoorden,
   Tracht naar een doel, dat edel is.
Hecht vast die strikken, oorlogsmannen!
Ver zij van ons de nijd verbannen,
   Ons bindt op aard' slechts één belang:
Aan liefde en vriendschap 't hart geheiligd,
Door dienst des Konings troon beveiligd,
   Bevrijd van boeijen, warsch van dwang.

Laat juichend schaatren langs dees wanden,
   O dichtkunst, thans uw jubellied;
Wij slaan als broeders vriendschapsbanden
   Om 't harte waar geen dwang gebiedt.
Wij drinken zuivre vriendschapsteugen;
Hier mag een held zich vrij verheugen,
   Aan riddertrouw, aan de eer verpand;
Bij ons drinkt, in de kleinste woning,
Een elk het heil van Neêrlands Koning,
   Het heil van 't dierbaar Vaderland!

En wij, die 's Vorsten gunst genieten,
Die bij een vaandel bieden dorst,
Zou ons het bloed niet sneller vlieten,
Voor 't heil van Vaderland en Vorst?
Verheft uw stem en laat ons klinken,
Laat ons het wederzien thans drinken
Van 't *brave tweede Bataillon!*
Lang klemmen wij de broeder handen
En juichend snoeren wij de banden,
Die 't afzijn niet verbreken kon.

VAN DEN EYNDE, *Luitenant bij het* 3.*de Bat. der* 17.*de Afdeel. Nat. Inf.*

GENT, 14 *October* 1825.

Het Ideaal des Dichters.

JA, 'k waardeer de stoute trekken
Van uw' rijkbegaafden geest,
Als ge, o mensch! door 't grootsch ontdekken,
In 't geheim der schepping leest;

Als uwe onvervaarde blikken,
Dringend tot des afgronds nacht,
Over 't weigrend erts beschikken,
Door der kunsten oppermagt;

Als gij 't reine licht der waarheid,
Op een' onverwrikbren grond,
Door bewijzen, vol van klaarheid,
Overtuigend de aard verkondt;

Of als ge in het rijk der heemlen
Met gewapende oogen schiet,
Zonnen naar haar wet ziet weemlen
In haar nevelig gebied.

Ja, 't verstand, 't onschatbaar oordeel,
Parels, edel in waardij,
Zijn de bronnen, rijk in voordeel,
Voor de menschen-maatschappij;

Zijn de raadren van ons leven
Tot de ontwikk'ling onzer ziel;
Gaven Gods, ons ingedreven,
Waardoor domheids sluijer viel.

Maar, wat wellust 't u moog baren,
Wat genot uw boezem smaak',
Wetenschaps-beoefenaren!
Na uw welvolbragte taak.

Wat een *Newton* ook geniete,
Ziet hij d'aard der kleuren aan;
Wat een *Herschels* borst doorvliete
Bij de wentling van Uraan;

Neen! dit kunt gij niet gevoelen,
Neen! dit voelt geen stervling ooit,
Wat in 's dichters hart mag woelen,
Als zijn geestdrift zich ontplooit.

Als hij, op verbeeldingsvleuglen,
Naar een' reinen luchtkreits streeft,
En, bevrijd van aardsche teuglen,
Over de aarde als engel zweeft.

Dan, dan speelt bij langs de weiden,
Schenkt aan alles frisscher geur;
Brengt tot één dat was gescheiden;
Tooit het bloempje in fraaijer kleur;

Blaast den adem van het leven,
Dat zijn boezem opensluit,
Met de kracht hem ingegeven,
Op de gansche schepping uit.

Alles praalt in meerder luister;
Feller wordt de bliksemslag;
Zwarter wordt het nachtlijk duister;
Lichter 't stralen van den dag.

Wat om harten te veroovren
Ook natuur verrukklijkst toon';
Zóó zóó kan haar stift niet toovren
Als der idealenschoon.

Rijk des dichters! idealen!
   Lusthof van zijn warm gevoel!
In uw dreven rond te dwalen
   Is bereiking van zijn doel.

Zonder u, geen tooverklanken
   Eener zuivre harmonij;
Zonder u geen godenspranken;
   Zonder u, geen poezij! -

Tuigt het met uw dichtpenseelen;
   Met uw alles-koestrend vuur;
Met uw treffende tafreelen,
   Oude zangers der natuur!

Tuig het, Mozes, aan de boorden
   Van d'op eens ontboeiden plas!
Tuig het, dichter aller oorden,
   Schepper van den Ilias!

Tuig het, Mantuaansche zanger!
   Tuig het, Neêrlands puikpoëet,
Van den waren dichtgloed zwanger,
   Dichter van den Palameed!

Ja, uw stoute meestertrekken,
Uw verheven godentaal,
Alles doet uw geest ontdekken,
En die geest is.... 't *Ideaal.*

Dichter, dezen eernaam waardig,
Zonder ijdle praal of schijn,
Zijt gij tot uw roeping vaardig?
Wilt gij God op aarde zijn?

Wilt gij door uw kunst verteedren
Harten aan de hel verpand?
Wilt gij de ondeugd diep verneedren,
Met den bliksem in uw hand?

Wilt gij op den dwingland dondren,
Midden in zijn wapenpraal?
Wilt gij schepper zijn van wondren?....
O stort uit uw ideaal!

Volkren in den poel verzonken
Van der woestheid schrikbren nacht,
Wordt het levenslicht geschonken,
Wordt de zegening gebragt.

Orfeus liedren doen zich hooren;...
Leeuw en tijger vlijen neêr;
Bergen, dalen, neigen de ooren;
Alles kent der schepping Heer.

Gij gebiedt, en paradijzen,
Vol van 't zaligendst genot,
Ziet de stervling voor zich rijzen
Ter verzachting van zijn lot.

Gouden eeuwen spelt gij 't harte,
En al stijgt de ellende in top,
Midden in den druk der smarte,
Rijst der menschheid juichtoon op.

Ja, uw spreken is bezielen,
En uw denken is een straal,
Die de volkren neêr doet knielen
Voor 't verrukkend ideaal.

E.M. CALISCH.

ROTTERDAM, 1825.

Afscheidsgroet.

VRIEND! de doodklok dof en droef,
Roept mij uit dit leven;
Weldra zal een stille groef
Uwen vriend omgeven.
Druk voor 't laatst mij aan uw hart,
Zie mijn tranen vlieten,
In den beker van mijn smart,
Kunt ge een' heildrup gieten. -

Vriend! de tranen rollen mij
Langs de bleeke wangen;
Als op bloemen, vrolijk, blij,
Rigtte ik steeds mijn gangen;
Doornen dekten ook mijn baan,
Tusschen rozendreven;
Vroeg heb ik den tol voldaan,
Spâ moog' gij dien geven!

Slaap ik in, bezoek mijn asch,
Bij de lijkcipressen,
Voel dan wat ik voor u was,
En gaâr wijsheids lessen!
Ziet een pelgrim u welligt
Bij mijn grafgesteente,
Zeg, met tranen in 't gezigt:
‘'k Eer mijns vriends gebeente.’

Dan zal ik met lofgezang
Mijnen adem geven;
God! al valt de strijd mij bang,
'k Dank u voor mijn leven!
Vriend! mijn ziel zal nog verblijd
Boven van u droomen,
Tot we in beter' lentetijd,
Uit den grafkuil komen.

A.J. DUNCAN.

GENT, 1825.

Vondel.

Pindarum quisquis studet aemulari etc.
HORAT.

WIE VONDELS lier durft steken naar de kroon,
Hij tart, als Pan, Apollo's hoogen toon.
Wie zou hem niet als Phebus waardsten zoon
En liev'ling roemen?

Gelijk een stroom in 't vlieten immer groeit,
Nu bruist en schuimt, en dan weêr ruischt en vloeit;
Hier rotsen breekt, en ginds het loof besproeit
Van kruid en bloemen,

Zoo vloeit zijn lied; 't zij hij den Rhijnstroom looft;
Of Leeuwendaal omkranst met bloemrijk ooft;
Of Huwlijks-trouw, door lot noch tijd verdoofd,
Maalt voor de zinnen. -

Zoo bruist zijn zang, die 't jeugdig Neêrlandsch bloed
Ter deugd ontvonkt, doorgloeit met eedlen moed,
En in de borst de drift ontglimmen doet
Om te overwinnen. -

Wanneer hij, op Tyrteus krijgstrompet,
Den forschen toon van oorlogsglorie zet,
Roept elk om dagge, om vuurroer en helmet,
Ten schrik van Spanje.

Zijn lof is meer dan Roomsche zegepraal
En 't eerebeeld van 't allerfijnst metaal;
Zijn lauwer groent voor eeuwig om het staal
Van dapper' Oranje.

Hij roept de deugd uit haren donkren nacht,
Stelt haar te prijk in onverdoofbre pracht,
En brengt haar' roem 't bewond'rend nageslacht
Vereeuwigd over.

Steeds klimt zijn zang met onnavolgbren zwier;
Hij treft den toon van Flaccus gouden lier,
En siert zijn kruin met Pindus eerlaurier,
Dat eeuwig loover!

In hem herleeft de wijze Euripides,
Hij vormt, als die, der wijzen levensles,
Met al de kunst van d'achtbren Sophocles,
Tot treurjuweelen.

Zie 't flonk'ren van de vaste ster der deugd;
De aanminnigheid der vlekkelooze jeugd,
(Gelouterd en beproefd door ongeneugt)
In Jozef spelen.

Zie Samson, wien slechts weelde viel te zwaar;
Het wank'le lot in Isrels harpenaar;
En Salomo (den wijzen) voor 't altaar
Een' afgod groeten.

Zie, hoe een Jephta zijn gelofte boet;
Der broedren dood, de wreede wraak verzoet;
Adonias, de kroonzucht met zijn bloed
In 't eind' moet boeten.

Zie hoovaardij, vermetelheid en waan,
In Salmoneus, den dwingeland, verslaan;
En vorsten glans te droevig ondergaan,
In Stuarts lijden.

Zie hoe Gods wraak het snood bedrijf vergeldt,
De huichlarij, het onregt en 't geweld,
En Salems lot ten afschrik voorgesteld,
Door alle tijden.

Zie vrome Eneas in Van Amstel weêr;
Zijn' God getrouw, zijn burgerij, zijne eer,
En voor zijn vrouw, zijn Badeloch, zoo teêr,
Als fier in 't kampen.

Zie Ursula, die vlekkelooze maagd:
De kruisbanier, die zij kloekmoedig draagt,
Toont welk een kroon, haar eedle ziel bejaagt,
Trots leed en rampen.

Zie d'overmoed van trotschen Lucifer,
Voorheen een zon, nu een bewolkte ster;
Hij schuwt het oog en dwaalt in 't ijdel, ver
Van 't licht des vredes.

Zie 't lot van hem die, eerlijk van gemoed,
Voor 't algemeen en slaaft en zwoegt en wroet,
Tot dat hij plengt zijn edelaardig bloed,
In Palamedes.

Zie Phaëton het zonnespan vertrouwd;
De hemel ducht, het bevende aardrijk grouwt.....
Wie, wuft als hij, op waan zijn uitzigt bouwt,
Ziet zich bedrogen.

Ja, wen ook VONDEL 't hoog tooneel betreedt,
Zijn kunst verspreidt haar luister, wijd en breed,
Als 't moederlicht, in morgendos gekleed
Aan 's hemels bogen.

In hem herleeft en Orpheus en Pindaar.
Zijn geest is rijk, als Nazo's vlietende aêr.
Een Juvenaal is hij, als hekelaar,
Steeds waar en krachtig.

Geen toets van hem, waar geen vernuft in speelt!
Wat schilder, die de waarheid zoo verbeeldt,
En die het hart zoo hoog verheft en streelt?
Wie is zoo prachtig?

De Mantuaan maal' Pluto's rijksgebied;
Voere ons ten Styx, en toone een dof verschiet,
Waar men de helden van de aloudheid ziet,
Met nacht omgeven.

Maar de Agrippijner draaft langs steiler baan:
Hij, stout van geest, schiet serafsvleug'len aan,
Ver boven wolken, hooger dan de maan
Zien wij hem zweven.

Die reine zwaan stijgt uit het schuim omhoog,
Vliegt, in het licht, klapwiekende uit het oog,
En zingt, al zwevend langs den sterrenboog,
Zijn ‘driemaal heilig!’

Der englen harp stemt in dien stouten galm,
Het zalig koor zwaait keur van wierookwalm,
Verdrukte deugd vertoont haar' zegepalm,
Nu vrij en veilig.

Een wichtje vraagt, of moeder nu nog schreit,
En dartelt blij in kindsche zaligheid;
Een ander dáár leest met aandachtigheid,
Een' dichtenbondel.

Een derde ginds bespeelt een gouden lier.
Een zuig'ling lacht om 't wrevlig kerkgetier,
En kroont, verrukt, met eeuwigen laurier,
Zijn voorspraak, VONDEL!...

Maar, wat zing ik!... verstom, mijn kunstloos lied!
Gij treft den toon der goddelijken niet,
Die van zijn graf, aan 't Y en d'Amstelvliet,
Ten Hemel varen.

U voegt het VONDEL eene onwelkbre kroon
Te brengen, daar hij zit op Phebus troon,
U, bliksemgloed en zonneglans gewoon,
O Adelaren!

J. JABOT.

HAARLEM, 1825.

De schoone Lina.

NATUUR had uur en dag aan Lina's vorm gesleten,
Zij werd het eindlijk moê en heeft het brein vergeten.

E.

GENT, 1825.

Bij het einde des Jaars.

WEÊR staan wij aan de grens eens jaarkrings, die, vervlogen
Gelijk een neveldamp, een ligte morgen droom,
Nog 't laatst vaarwel ons wenkt, en dan wijkt uit onze oogen
En zinkt in 's levens stroom.

Weêr, als zijn broedren, lacht het volgend jaar ons tegen,
En vrolijk maalt de hoop, wat ze aanvoert in haar schoot;
Ligt bij zijn einde is 't tal van rouw en luttel zegen,
Dat in zijn' loop 't ons bood.

Maar welkom toch, o jaar, dat straks wordt ingetreden,
Hoe ook 't verschiet zich nog in donkre neevlen hult;
Voert gij soms rouw ons aan, ook meen'ge stille bede
Zal door u zijn vervuld.

Zich zelf altijd gelijk blijft toch het pad van 't leven:
De roos wast naast de doorn, die dringt in 's wandlaars voet;
Geen nachtschaaûw daalt, of straks zien wij haar weêr verdreven,
Door 't rijzend licht begroet.

Het wolkgespan barst los is klettrende onweêrsvlagen,
   En buldrend loeit om ons een felle noodorkaan;
Straks zien we in vollen glans, het vriendlijk zonlicht dagen,
      En lacht de kalmte ons aan.

Ziedaar des levens beeld: hier doet de smart ons weenen,
   En bang verdriet beklemt en prangt het zwoegend hart;
Ginds wordt de levensbaan door blij geluk beschenen,
      Vliedt alle boezemsmart.

Zoo *was* het jaar op jaar - *zal* 't volgend jaar ook wezen;
   Dat lot spelt ons zijn komst; dat toeft ons in 't verschiet;
Het zal ons doornen wel maar rozen ook doen lezen,
      Eer het ons weêr ontvliedt.

Zijt welkom dan, o jaar! zoo groot, zoo rijk in waarde
   Voor menig, die met u zijn' levensloop begint,
Maar ook voor menig, voor wien 't aanzijn hier op aarde
      Met u in 't niet verzwindt. -

Nog zijn wij hier bij een; nog binden ons de banden,
   Door liefde, door natuur, door vriendschap zaamgeknoopt;
Wie - wie zal in uw' loop zijn hulk op 's levensstranden
      Zien reddingloos gesloopt?

Wien - wien zult gij op de aard doen vreugdebloemen vinden,
Waarbij de distelstruik in donkre schaduw staat?
Wie zal met vasten blik u eenmaal zien verzwinden
En met een blij gelaat?

Wie..... maar ik vraag niet meer, onzeker, ijdel vragen!
Wat ons de toekomst biedt, schuilt in stikdonkren nacht.
Geen weifling baat..... elk moet dat donker voetpad wagen,
Waar vreugde of rouw hem wacht.

Maar 't hart met moed gesterkt en 't oog tot God geheven!
Zijn blik toch slaat ons gâ op heel ons levenspoor:
Zijn vaderliefde en zorg blijft onzen weg omzweven,
Zijn wijsheid licht ons voor.

Hij blijft ten veilgen gids, wat immer moog bezwijken,
Nooit trekt hij zijne hand van zijne kindren af,
Zijn liefde blijft, wat we ons op aard ook zien ontwijken,
Ons bij tot aan het graf. -

Ontvlieg dan, scheidend jaar! zink in den stroom der tijden,
Laat van de vreugd, door u geteeld, ons 't beeld alleen,
En vlieg' de nagalm van 't in u geboren lijden
Voor eeuwig met u heen!

Treed nader, wordend jaar! uw komst doet ons niet beven:
De rust van ons gemoed blijft immer onverwrikt:
Wat ge in uw' schoot verbergt, wat ge eenmaal ons zult geven,
't Is God, die 't al beschikt.

Toch, als uw broederen, snelt ge ook weêr ras ten grave,
En breekt uw laatste golf aan 't ondermaansche strand,
Maar nader voert ge ons wis tot de gewenschte haven,
Naar beter vaderland.

H. MARONIER.

ROTTERDAM, 1825.